

Сара-Кейт Линч

Сватбени пчели

САРА-КЕЙТ ЛИНЧ СВАТЪБЕНИ ПЧЕЛИ

Превод: Мария Михайлова

chitanka.info

Шугър Уолъс е красива млада жена, която води номадски начин на живот. Всяка пролет тя се мести да живее в нов град, а единствен спътник е любимият ѝ кошер с пчели, завещан ѝ от нейния дядо. Когато пристига в Манхатън, животът на обезсърчените обитатели на „Флорес стрийт“ 33 започва да се променя. Любовта връхлита в сърцата и домовете им, но напуска самата Шугър. Докато един бездомник и една кралица не се намесват. Изглежда, любовта отново витае във въздуха, но докога ще бъде там?

Сара-Кейт Линч е родена в Нова Зеландия. Автор на повече от 10 романа, издадени в Германия, Италия, САЩ, Австралия и др. Поддържа постоянна рубрика в популярното женско списание „Woman’s day“.

*Във възхвала на случайните прояви на добрина,
благоприличието и ангелите хранители.*

Шугър Уолъс не вярваше в любовта от пръв поглед, но нейните пчели вярваха, а дори не можеха да различават червеното от зеленото. Можеха обаче да виждат четирийсет различни оттенъка на пурпурното. С други думи: тези пчели, макар и да не знаеха всичко, в някои отношения знаеха повече от Шугър Уолъс.

1.

Пчелите на Шугър жужаха непрестанно в скута ѝ, докато сваляше прозореца на колата и се изпъваше да погледне нагоре към жилищната сграда на „Флорес стрийт“. Беше висока пет етажа, а закачливата ѝ оранжева тухлена зидария се скриваше зад плътен слой прахоляк. През средата ѝ на зигзаг като екзотичен белег се спускаше аварийна противопожарна стълба, а розовата площадка под червената входна врата създаваше впечатлението, че сградата се плези с език — вероятно на избледнялата връзка разноцветни балони, завързани за потъналите в бръшлян перила на мазето.

— Гледай ти, каква необикновена физиономия има — каза Шугър на приятеля си Джей, който нетърпеливо барабанеше с пръсти по волана. — А и никога преди не съм живяла на две крачки от пекарна за книш^[1]. Освен това, ако си купя акордеон и той се развали, знам точно къде ще ми го поправят.

Шугър потупа квадратния стиропор, който лежеше на коленете ѝ и приютяваше безценната ѝ царица заедно с дремецото новоизлюпено царство от пчели работнички. Въпреки че беше на един хвърлей разстояние от всеизвестните свръхнаселени манхатънски каньони, „Флорес стрийт“ беше изненадващо очарователна: павирана сляпа улица, загърната в листа и сгушена в квартала „Алфabet Сити“, южно от парка „Томпкинс Скуеър“. На пчелите много щеше да им хареса тук, щом веднъж ги настанеше. Достатъчно далеч от хаоса на небостъргачите в деловата част на града, те щяха да разполагат с изобилно отрупани градини, паркове, улични дървета и балконски саксии, върху които да пируват. Откриваше се голямо пространство със слънчева светлина; тя сега се плискаше около тях и танцуваше на нивото на улицата през новопокаралите клонки на липите.

Шугър вдиша градския въздух, а Джей забеляза място за паркиране пред тях: беше съвършен пролетен ден, небето —

сияйносиньо, времето — хладно, но с привкус на сменящ се сезон, който намекваше, че се задават по-добри времена. Тя едва ли беше първият човек, който пристигаше в тази част на града, трептяща от вълнение какво предлага бъдещето. Сто години по-рано паветата трябва да са били съвсем невидими от шумните рояци играещи деца и суетящи се възрастни, всичките нови за Америка, прекосили океаните, заели се с неистовото начинание да изградят нов живот в своя новоизбран град.

— Не я ли виждаш пълна с дребни, опърпани дечица и натоварени ръчни колички? — попита тя Джей.

— Да, виждам я — отвърна той. — И я помирисвам, защото едва ли в онези дни тук е имало тоалетни.

Шугър му прости неговата раздражителност. Той още се възстановяваше от силния уплах по повод натовареното движение по „Франклин Рузвелт Драйв“, заради което разля плодовия сок отгоре си, а сега му беше трудно да намести микробуса на мястото за паркиране. Потните петна под мишниците му се разрастваха, а Джей не беше от хората, на които им избиват потни петна под мишниците.

— Мисля, че тоалетните в наши дни са обичайно удобство — каза тя. — Според теб трудно ли е да свириш на акордеон? Ако си спомняш, аз не съм особено музикална.

— Цялото Източно крайбрежие може да си спомни колко си немусикална. Наистина, Шугър, не знам какво си мислиш.

— Мисля, че на теб няма да ти е удобно тук.

— Аз и не се опитвам да ми е удобно — отвърна Джей. — Още преди много години съм открил къде ми е мястото и само се надявам и ти да направиш същото, а не да прехвърчаш насам-натам и да оставяш след себе си опашка от разтревожени умопобъркани, които се чудят как изобщо ще оцелеят, щом си отидеш. Виждам го всяка година, когато те местя, и това ме тревожи почти до смърт.

— По-кратко, Джей. Те не са луди. Те са мои приятели. А аз говорех за паркинга. Няма да успееш да паркираш тук. Дай да се откажем и да заобиколим блока.

И без това Шугър искаше да хвърли още един поглед на индийския пазар за подправки и на магазина за туршии.

— Цял магазин само за туршии? Да не би да го има във всеки квартал?

— Ти и убийци, изнасилвачи, джебчии и бездомни няма да намериш навсякъде — каза Джей, докато се движеше някак неравномерно по „Флорес стрийт“ и внимателно зави по „Авеню В“, където, сякаш за да докаже твърдението му, откъм тротоара внезапно се надвеси бездомник и се килна точно пред тях.

Джей удари спирачки и успя да го избегне, но бездомникът продължи да се клатушка през улицата, като едва се размина с движещо се такси, преди да се спъне в бордюра и да връхлети върху висок мъж с хавайска риза, който съвсем случайно стоеше там и говореше по телефона.

— Божичко — извика Шугър, тикна кутията си с пчели в ръцете на Джей, изскочи от колата, преди да е успял да я спре, и пресече улицата пред лекотоварен камион с надут клаксон.

Поваленият мъж с хавайската риза, леко запъхтян, пипнешком вдигна телефона си от тротоара и продължи да разговаря.

— Добре ли сте? — попита го Шугър, но той само посочи бездомника, който още лежеше сгърчен и се нуждаеше от по-незабавна помощ.

— Чувате ли ме, господине? — попита Шугър, докато издърпваше опаковката от бургери „Макдоналдс“ от ръкава на дебелото му палто. — Добре ли сте? Боли ли ви някъде? Мили боже, хубавичко се преметнахте.

Бездомникът трмаво се обърна и погледна нагоре към нея с тъмните си ясни очи и така се втренчи в Шугър, сякаш точно тя беше човекът, когото е очаквал да види.

— Не, госпожо, не ме боли — каза той с далеч не слабоват глас. — Поне не така, както предполагате, според мен.

— Е, това си е облекчение — каза Шугър.

Мъжът с хавайската риза затвори телефона и се изправи на крака.

— Извинявайте — каза той с напевна интонация, която прозвуча на Шугър като поточе, ромолящо върху нагорещени камъчета в слънчев ден.

По гръбнака ѝ пробягна тръпка.

Той имаше провиснала кестенява коса и красиво лице с хубав нос, но благодарение на прекалено крещящата хавайска риза ужасно се разминаваше с мексиканските рисунки върху стената зад него. От

друга страна, очите му бяха с наситеносин оттенък, който точно пасваше на фона с живописни улични графити.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

Шугър не успя да определи точно акцента му. Не можа и да му отговори.

— За да изправим този господин на крака — продължи той.

Вероятно ирландец, помисли си, макар напълно да й убягваше причината да знае какъв е произходът му.

— Да — отвърна тя, идвайки на себе си. — На крака. Веднага. Добър план. Не можем да го оставим нито минута повече да седи в канавката. Там изобщо не е достойно място за почивка.

— Напълно съм съгласен с вас — каза старецът. — Аз обичам мястото да е достойно.

Шугър и мъжът с хавайската риза едновременно пристъпиха към него и го издърпаха.

Но щом се отдръпнаха, допряха опакото на ръцете си — беше съвсем леко докосване, за по-малко от миг, почти не повече от косъмче в косъмче, но Шугър го усети като сладкарска горелка върху крем брюле.

Тя отскочи настрани и двамата се спогледаха за части от секундата, после телефонът му пак зазвъня и тя бързо се обърна към стареца, който беше престанал да залита и стоеше неподвижно.

— Безкрайно съм ви благодарен за помощта — каза той. — Бог ми е свидетел, не обичам височини, но някои места просто са прекалено близо до земята и тротоарът е едно от тях. Джордж Уейнрайт. Приятно ми е да се запозная с вас.

— Шугър Уолъс — отвърна тя, стисвайки неговата ръка, и забеляза чистите му, изрязани нокти. — И на мен ми е приятно да се запозная с вас. Но сигурен ли сте, че се чувствате добре?

— Добре съм, госпожице Шугър, само съжалявам, че направих подобен панаир, и се притеснявам, че съборих този нищо неподозиращ младеж по такъв начин.

— Той изглежда е наред — каза Шугър. — Въобще не е накърнена способността му да залепва за мобилния си телефон.

— Мобилни телефони! Не знам какво му стана на този свят — каза Джордж, клатейки глава. — Просто не мога да го разбера.

— Не сте само вие; хлъзгаво място е светът — увери го Шугър, бръсвайки леко палтото му, което, сега видя, че не е толкова дрипаво, колкото помисли в началото. На раменете си имаше пагони, а копчетата изглеждаха, сякаш наскоро са били лъскани. — Искан да кажа, аз още се мъча да проумея микровълновата фурна.

Джордж я изгледа с ясните си тъмни очи.

— Надявам се, че нямате против да го кажа — отвърна той — но напоследък не ми се е случвало да срещам хора като вас. Нова ли сте в града?

— Току-що пристигнах.

— Какво става, по дяволите, Шугър? — прекъсна го появилият се от едната ѝ страна Джей, а петната на подмишниците му вече стигаха до кръста. — Трябваше да заобиколя с колата целия „Скуеър“ и да паркирам на половин километър оттук. Натресох се на кучешко лайно, шибан късмет!

— Внимавайте как говорите, младежо — каза Джордж. — Госпожица Шугър просто прояви малко старовремска загриженост към друго човешко същество.

— Видя ли, Джей — обади се Шугър. — Не съм единствената на света, която не се радва на ругатните.

— Какво си зяпнал хладилната кутия — сопна се невъзмутимо Джей на Джордж и прехвърли кашона с пчелите от едната си мишница под другата. — Главата ти ще бръмне от това, което е вътре, но бъди сигурен, няма да е каквото търсиш.

— Джей, всичко е наред — каза Шугър. — Напълно си се объркал. Господинът се казва Джордж и не се интересува от хладилната кутия, независимо какво има в нея. Както и да е, вече може да ми я дадеш.

Тя посегна към кутията с пчелите точно когато облеченият с хавайската риза мъж отново затвори телефона си.

— А вие пък кой сте? — попита Джей.

— Аз съм просто човекът, който стоеше тук, за да е сигурно, че господинът ще кацне на меко, когато падне — отвърна той с усмивка, която разкри една-единствена трапчинка на лявата му буза и един преден зъб, леко припокрыт от съседния.

Усмивката беше отправена към Шугър.

— Аз съм Тео Фицджералд — каза мъжът.

За миг помисли, че е усетила как пчелите вибрират до гърдите ѝ с различен ритъм, как мъничките им криле трепкат с два пъти по-висока скорост от нормалната и раздвижват въздуха в хладилната кутия с лудешка, маниакална трескавост, но още в момента, в който почувства това, те пак се върнаха към обичайното си темпо.

— Аз съм Шугър Уолъс, а това е моят приятел Джей — каза тя. — Може и да не си личи, но е едно от най-милите същества в света. Дойде чак от Вирджиния до Роуд Айлънд само за да ме докара до новото ми жилище точно зад...

— Хайде да не казваш на всички къде живееш — прекъсна я Джей. — Шугър, няма да изкараш и десет минути в този град.

— Права си, не си личи да е такъв — каза Джордж.

— Не съм от амишите^[2], Джей — каза Шугър. — Гледала съм „Сексът и градът“ почти толкова, колкото и ти. Може да спреш да вдигаш врява, когато пожелаеш.

— Как го каза само, че не си от амишите, защото и аз не съм — обади се Тео. — Не съм амиш. Аз съм шотландец, което е съвсем различно. Няма абсолютно никаква връзка.

Този път Шугър беше сигурна, че е усетила как пчелите променят вибрациите си, само за момент, за да влязат в хармония със забързаното туптене на сърцето ѝ.

Заради тези негови сини очи като от мексиканския стенопис: те сякаш гледаха направо в душата ѝ, сякаш Тео можеше да разчете мислите ѝ, въпреки че Шугър не се познаваше особено добре.

— Хайде — каза Джей, посягайки да я хване над лакътя. — Имаме работа да вършим. Не можем да стоим тук цял ден и да си бъбрим.

Очите на Тео останаха приковани в Шугър и тя усети как по-шията ѝ бавно полазва руменина и разцъфва на бузите ѝ.

— Ако си сигурен, че здраво стоиш на крака — обърна се тя към Джордж — Джей е прав, наистина най-добре е да тръгваме.

— Здравно стоя — отвърна Джордж. — Здравно, от доста време вече. Най-добре и аз да тръгвам. Но е много хубаво, че ще живееш в нашия квартал, Шугър. Ще гледам за теб, няма начин да не го правя.

Той се обърна и се отдалечи с тътрене, като щадеше десния си крак, но иначе се движеше доста пъргаво.

— Една минута не сме изкарали тук и отрепките почват да прииждат — замърмори Джей.

— Всъщност, аз и отрепка не съм — каза Тео. — Сецаш се, както не съм и амиш.

— Да, благодаря, приятен ден — отвърна Джей, отмъквайки Шугър със себе си.

— Радвам се, че се запознахме, Тео — каза тя през рамо. — А той сериозно ти пожелава приятен ден.

Тео я гледаше как върви надолу по улицата и завива по посока към парка.

Жената беше висока и слаба, с дълга тъмна коса, която се мятеше на лъскава конска опашка от едното рамо към другото, а роклята ѝ се виеше около пристегнатата талия.

И той внезапно си помисли за диня. Беше трудно да намериш диня в Шотландия, но даже и преди да беше опитвал лично, този плод му навяваше спомени за лято (което в Шотландия също трудно се намираше).

Вече знаеше какъв е вкусът на динята, едно от любимите му неща. Почти я усети в устата си, докато стоеше там; онази студена, сладка, мощна експлозия от почти нищо като съдържание. Изпита нужда да си намери един резен колкото се може по-скоро.

Телефонът му звънна и с трясък го върна обратно в реалността, но тя вече не изглеждаше както преди.

— Бил си далеч от вкъщи прекалено дълго, Джей — каза Шугър, докато се връщаха към колата. — Никога не е абсолютно наложително да си груб, нали помниш? Освен това не смятам, че Джордж е отрепка. Имаше толкова изискани маниери, според някои хора, по-добри от твоите, и миришеше на „Олд Спайс“. Трябва ли отрепките да миришат на „Олд Спайс“?

— Нищо не трябва да мирише на „Олд Спайс“. О, гледай, гледай, Шугър. Току-що пак стъпих в същото кучешко лайно!

— Защо не си остана в Уитамо Уудс — сгълча я Джей, докато с друсане караха обратно към „Флорес стрийт“. — Или не се върна в някое малко селище като Мендосино, или в онова китно селце градче в Колорадо? Или не вземеш да дойдеш във Вирджиния, за да си по-близо до мен. Ню Йорк е прекалено голям. И се наводнява. Освен това

е много мръсен. Никога няма да можеш да облечеш бяла дреха. Ще издържиш ли да живееш така?

— Джей, миличък, поначало гледам да избягвам бялото така или иначе.

— О, да му се... тоест... Извинявай, Шугър. Просто се притеснявам за теб, това е. Всяка година се местиш на някое ново място и започваш от нулата.

— Имам си пчелите, Джей. Не е като да почвам от нулата. Това е много в сравнение с повечето хора, които си нямат нищо. Виж, там, точно до моя блок, е свободно. И широко. Можеш да сместиш цели три таратайки. Хайде, ще се справиш.

Според Шугър местенето в нов град беше за предпочитане в сравнение с това, да се върне някъде, където е била преди.

— Ню Йорк — изтананика тя на пчелите върху коленете си. — Ню Йорк!

[1] Източноевропейска или еврейска закуска, питка, приготвена от тесто, кайма, лук, зеле, сирене. — Б.п. ↑

[2] Протестантска религиозна общност, която живее в самоизолация и чиито ценности са благочестивостта, смирението и скромността. — Б.п. ↑

2.

Руби Портман гризна мъничко парче от оризовия крекер, докато гледаше как момчето с белия цветарски микробус паркира нескопосано пред жилището ѝ. Беше го видяла да изпада в нервна криза малко по-рано, след като не успя да се вмести на свободното място отсреща на улицата и със заешки подскоци стигна до края на „Флорес стрийт“. Момчето вътре прилича малко на милосърдна сестра, помисли си Руби. Или на монахиня, но монахиня кинозвезда, не, не комедийна, а от типа старовремска кинозвезда монахиня, спасяваща сирачетата. Заради лицето ѝ. Беше открито, свежо и излъчваше щастие. Имаше и лъскава тъмна коса, вързана отзад на опашка.

Руби продължи да я наблюдава, докато жената слизаше от микробуса. Носеше розова лятна рокля без ръкави и равни червени обувки с връзки, а на опашката ѝ имаше червена панделка. Монахините вероятно не носят панделки и червени обувки и нямат дълги, стройни боси крака, помисли си тя.

Отдръпна се от прозореца и погледна надолу към собствените си крака. Бе обути в скъпи дънки и облечена с пуловер, купени от нейната майка, но и двете не ѝ стояха много добре. Дори балетните пантофки изглеждаха нелепо на краката ѝ.

Руби прехапа устна и загреба тънката си руса коса нагоре, завързвайки я на главата си с шнола. Цялото ѝ тяло всъщност беше една шега на природата. Абсолютна шега.

Внимателно върна късчето оризов крекер обратно в чинията до другите късчета, така че пак се оформи почти цял крекер. Вече не искаше да яде. Дъвченето я разсейваше. Освен това, ако не го изядеше сега, можеше да копнее да го изяде по-късно. Или още по-късно.

Придърпа стола си по-близо до прозореца, като се скъта зад плюшените завеси с цвят на бургундско вино и техните златни пискюли. Руби не можеше да понася тези завеси. Не можеше да понася никоя от мебелите с прекалено надути цени в жилището си, всичките

избрани от майка ѝ: диванът с извити облегалки и съответстващите кресла, писалището, масата за хранене с нейните шест стола. Шест стола! Никой никога не беше сядал на нито един от тях.

Картините на стената също не бяха по неин вкус. Дори не искаше картини. Ако зависеше от нея, би предпочела чисто бели стени без никаква украса, а не тези тъмноревени и зелени нюанси като в старовремските градски библиотеки.

Съвсем същите вещи и картини изпълваха апартамента на майка ѝ в Горен Ийст Сайд и Руби нямаше представа защо е решила да ги повтори и тук. Едва ли искаше дъщеря ѝ да мисли, че още си е вкъщи. Харесваше ѝ, че Руби е далеч от Горен Ийст Сайд, също толкова, колкото и на Руби ѝ харесваше, че не е там.

Момичето само намери този апартамент преди една година, след като видя реклама за него на дъската за обяви на пазара зад ъгъла. Беше изскочила навън след скандал с майка си, толкова яростен и злобен, че Руби отиде от Източна Осемдесет и втора улица до парка „Томпкинс Скуеър“, без дори да забележи къде се намира.

Бе звъннала веднага за апартамента и смахнатата Лола, която живееше на горния етаж, ѝ показа жилището само след час. После Руби извървя пеша целия път обратно до вкъщи и помоли майка си да ѝ позволи да се премести там. Не можеше да си плаща наема сама, разбира се, никога не успяваше да се задържи на работа за повече от един-два месеца и майка ѝ се беше уморила от нея, Руби го знаеше. И защо не? Руби също се чувстваше уморена от себе си. И въпреки че не беше напълно независима, след като друг ѝ плащаше сметките, сигурно бе, че поне за малко няма да се дърпат за косите.

Разбира се, майка ѝ се ужаси, че ще живее в „Алфавет Сити“. Някога, когато била на възрастта на Руби, кварталът бил пълен с наркомани, сводници, крадци и убийци. Но онова, което я убеди накрая, бе налудничаво ниският наем и самият апартамент, солиден и просторен. И свободен.

Отне ѝ известно време да свикне единствено със собствената си компания, но Руби вече чувстваше, че е почти готова, почти достатъчно добре, за да започне да търси работа и да стъпи на краката си. Почти.

Навън шофьорът на микробуса и жената разтоварваха багаж от задната част на колата. Жената държеше нещо като хладилна кутия, а

мъжът носеше куп ярко боядисани квадратни дървени сандъчета. Не приличаше на човек, свикнал да носи купчини сандъчета. Имаше дори ръбове на дънките, сякаш ги беше гладил.

Двамата се запътиха право към блока, затова Руби пак се дръпна от прозореца, опъна дългите си ръкави надолу и изцяло покри ръцете си. Зъзнеше, въпреки че навън беше съвсем хубав ден. Винаги ѝ беше студено.

Един от малките „пентхаус“ апартаменти от известно време стоеше празен, тя го знаеше, затова не биваше да е толкова изненадана, че някой се нанася. Но въпреки че подобна мисъл изглеждаше неразумна, някак си инстинктивно Руби бе допускала, че ще знае кога ще се случи това и че тя ще вземе някакво участие. Разбира се, след като майка ѝ плащаше наема, Руби дори не знаеше кой е хазяинът.

Все пак не бе сигурна дали иска в блока ѝ да живеят монахиня и човек, който си глади дънките. Тъкмо беше посвикнала с рижавия здравеняк, който обитаваше другия малък апартамент на покрива, а той живееше там вече повече от шест месеца. Не че беше говорила с него, но все пак го мяркаше от време на време и макар това да не я дразнеше толкова, колкото в началото, въпреки всичко я дразнеше.

Тя пак се приближи до прозореца в момента, в който някакво противно хлапе на скейтборд профуча толкова бързо и непосредствено до жената с розовата рокля, че я завъртя. Жената само се вкопчи в кутията си и се засмя. От по-близо Руби успя да види колко е хубава, колко деликатни са чертите на откритото ѝ лице, колко големи и ясни са очите ѝ. Изглежда приятна, изненада се Руби от собствената си мисъл. Рядко мислеше подобни неща за когото и да е.

Жената продължи да се смее и да оглежда умилително нелепите балони на смахнатата Лола, сякаш „Флорес стрийт“ не беше най-неприятното място на света, където можеш да откриеш такава колекция, а смахнатата Лола не беше най-неприятният човек, който я притежава.

Е, ако се нанася тук, съвсем скоро ще разбере колко много си просят нападение с кука за плетене тези балони, помисли си Руби.

Зачуди се дали носачът на кутии е гадже на жената. Не си подхождаха кой знае колко, въпреки че и двамата изглеждаха горе-долу на една възраст; по-големи от нея, но по-млади от майка ѝ. На около трийсет и пет може би? Със сигурност ще бъде по-добре да не слагат

бебе в тоя ван. Смахнатата Лола беше отказала целия „Алфabet Сити“ от бебета, вероятно завинаги, заради прохождащия си син, който никога не преставаше да грачи. Ако се появеше още едно като него в блока, щеше да се наложи Руби да застреля някого. Или себе си.

Тя взе чинията си с парченцата крекери и ги покри с три слоя найлонова обвивка, после, надигайки се на пръсти и бутайки чинията колкото се може по-навътре, ги остави на най-горния рафт в кухненския шкаф. Щеше да се върне към крекерите по-късно. Сега трябваше да се оправя със стомашното си неразположение. И вероятно щеше да направи редовното си упражнение с тежести на ръцете днес, след като го беше правила само веднъж предишния ден. А после може би щеше да иде пеша до пазара за органични продукти на „Ийст Хюстън“, за да купи малко киноа, защото прочете в интернет, че това е новата суперхрана. Или пък можеше да отиде до магазина „Органични храни Челси“, намиращ се на по-удобно място — зависи колко дълго се проточеше упражнението ѝ.

Навярно шофьорът на микробуса и щастливата жена се бяха запознали покрай букетче цветя, помисли си тя. Първият съпруг на жената е умрял и шофьорът ѝ доставил цветята, а после се влюбил в нея. А може би жената е работила в магазина, а той е бил момчето за доставки и след като години не са признавали един на друг чувствата си, една нощ са се пресрещнали в охладителя за цветя, всичко е излязло наяве и ето ти сега.

И по-глупави неща са се случвали.

3.

Шугър спря до железния парапет, спускащ се надолу към мазето, където пъстрите балони тъжно се полюшваха от лекия пролетен ветрец. Един от тях наподобяваше глобус на света, северното му полукълбо бе сериозно вдлъбнато, друг беше някакъв омекнал супергерой, а останалите представляваха окаяна колекция от обикновени форми с избледнели цветове и спаднали в различна степен.

Същият необуздан бръшлян от площадката се стелеше надолу по стълбите като боа от пера и беше плъзнал около пращен прозорец, на който пишеше само: „Балоните на Лола“.

През мръсното стъкло Шугър успя да види и част от надута зебра, половин жираф и лицето на спукана маймуна, която се носеше свободно вътре, но една голяма, изписана на ръка табела, провиснала накриво върху твърде внушителната черна врата, гласеше „ЗАТВОРЕНО“.

— Е, какво ще кажеш за това? — рече тя. — Предполагам, че е магазин.

— Аха, изглежда много привлекателен — отвърна Джей, придържайки празните сандъци на кошера, които носеше.

— Знам какво искаш да кажеш — съгласи се Шугър. — Един магазин за балони винаги трябва да е отворен, също както в една градина винаги трябва да има цветя, а в кошера винаги да има пчели. Затворено просто не е дума, която се свързва с нещо толкова ярко и красиво като балоните.

— Тези балони не са ярки и красиви — каза Джей, отдъхвайки си на парапета. — Тези балони са избледнели и жалки. Освен ако „Лола“ не ги връзва за себе си и не изскача от торти по време на ергенски партита, най-вероятно е наложително да преосмисли своята бизнес стратегия.

— Просто не мога да проумея как от играчки за невинни дечица стигаш до изскачане от торти — каза Шугър. — Сигурен ли си, че в

наши дни изобщо правят такива неща на ергенските партита?

— Е, на ергенските партита, на които ходя аз, не — призна Джей.
— Хайде де, може ли вече да тръгваме?

Изкачиха площадката към обрулената от времето входна врата на жилищния блок — тежка и трудна за отваряне — водеща към тясно, душно пространство с пощенските кутии, и втора врата, която мрачно изскърца, преди да ги пусне във фоайето. То беше тъмно и помнеше по-добри времена, но протритият червено-зелен под с керамични плочки беше чист и вътре миришеше по-хубаво от много други места, на които Шугър се беше нанасяла през последните няколко години.

По мрачната сива врата на единствения апартамент на първия етаж имаше пет ключалки и това накара Джей моментално да вдигне очи към небето.

— Моля те, кажи ми, че този не е твоят.

— Разбира се, че не е, слънчице. Не мога да гледам пчели на първия етаж!

Джей погледна нагоре към тясното стълбище.

— И на втория ли не можеш да ги гледаш?

— Не, не мога. Нито на третия, нито на четвъртия. Ще се катерим, признавам си, но наистина вярвам, че когато се доберем догоре, там ще има чудесна изненада за моите момичета. — Тя вдигна високо своята кутия с пчели. — Ще бъдат толкова щастливи, такъв мед ще правят, че ще ти се приплаква само като си помислиш за него.

— Това ли ти е начинът да ми кажеш, че няма асансьор?

— Това ми е начинът да ти кажа, че според девет от десет здравни специалисти изкачването на стълби е най-добрият начин да поддържаш в изрядно състояние сърдечносъдовата си система.

Джей притежаваше цветарски магазин в Мидълбърг, Вирджиния, и обикновено поддържаше в изрядно състояние сърдечносъдовата си система в гимнастически салон с климатик под ръководството на личен треньор с красиво тяло и магнетична нечистоплътност. Това, че влачеше тежки сандъци нагоре по безброй стъпала и караше гнусния микробус на своя помощник, а не собствената си безупречна „Мазда Миата“, беше свидетелство за обичта му към Шугър.

— Ти се качи, виж апартамента и ми намери амоняк за дишане — каза той. — Аз ще продължа да разтоварвам.

— Не си ли доволен, че наех носачи да ми докарат останалия багаж утре?

— Доволен съм, че ми се доверяваш за най-съществените си безценни твари, миличка, но ще е хубаво да те виждам една година, без да си напругам мускулите и слабините.

Горе на петия етаж Шугър отключи вратата на новия си дом и пристъпи вътре.

Това беше петнайсетият праг, през който прекрчаваше за изминалите години, и винаги чувстваше тръпката на новото, дори и понякога да усещаше леденото течение от разнебитен прозорец или пък горещия дъх на развратен хазяин.

В апартамент 56 на „Флорес стрийт“ 33 нямаше нито едното, нито другото.

Студиото заемаше петдесет и пет квадратни метра, с легло по средата на отдалечената стена, макар че „далечна“ едва ли беше точната дума, защото нищо на място с подобни размери не можеше да бъде истински далеч.

Но онова, което хазяйката беше обещала на Шугър, когато се обади, след като откри описанието в сайт за пчелари, онова, което не й се вярваше, че може да съществува на света, да не говорим в Ню Йорк, да не говорим, че щеше да е нейно през следващата година, беше терасата, която минаваше по протежение на апартамента от външната страна на френската врата.

Където и да застанеше в мъничкото жилище, Шугър можеше да вижда отвъд съседните покриви; на север — върховете на дърветата в парка „Томпкинс Скуеър“, на юг — по-високите кули на Долен Ийст Сайд, а на изток — песъчливия сумрак на небето над „Алфабет Сити“ и отвъд.

Това не беше обичайната гледка от „Емпайър Стейт Билдинг“ или от „Крайслер“, която беше виждала да изниква над другите небостъргачи по телевизионните предавания и началните надписи на филмите. Това очевидно беше хоризонт в централната част на града, прободен от водни кули, поръсен със сателитни чинии, белязан от вретеновидни стълбища и тумбести кутии на климатици, тук-там от зелените шубраци на някоя градина върху покрив — също като разпръснати изумрудни.

Беше тайна, спусната да виси във въздуха, и сега Шугър беше част от нея.

С други думи — идеално.

Не беше обиквала стая толкова много, откакто големите ѝ братя преправиха спалнята ѝ у дома, когато Шугър беше единайсетгодишна. Боядисаха я кобалтовосиня, докато тя гостуваше на дядо си за уикенда, и въпреки че дори не обичаше светлосиньото (и го беше казала на майка си, която очевидно не беше предала нататък), Шугър обикна онази стая, защото я бяха направили само за нея.

Но сега не беше време да мисли за това.

Слава богу, в новия ѝ манхатънски дом нямаше нищо светлосиньо, но това не означаваше, че му липсва цвят. Стената зад леглото беше оранжева — с цвят на почти прегорено портокалово сладко, а плочките в спретнатата кухничка, втъкната към дясната стена, бяха искрящо тюркоазени.

Изнуреният, но още не съвсем сдал багажа диван с избледнял патладжанен цвят осигуряваше единствените места за сядане в стаята и по едната облегалка го побутваше малка масичка за кафе с весели плочки.

А навън, зад френските врати, беше градът, този голям сребрист град, блискал кръпки синьо пролетно небе, и върховете на покривите, обърнати към небесата като слънчогледи в гъстите посеви от сгради, стройни като войници.

Шугър остави внимателно пчелите върху кухненския плот и сложи двете си ръце върху кутията, усещайки под дланите си нежното очакващо жужене на своята колония.

— Ще е хубава година — каза им тя. — Само почакайте и ще видите.

— Пак ли говориш на тези проклетници? — обади се Джей, който влезе след нея и намести на пода куп пълни с мед кашони. — Някой ден, когато пак се появя, за да те местя, ти самата също ще си станала златно-черна, с мъх по себе си.

— Няма да имам нищо против — отвърна Шугър. — Пчела не е най-лошото нещо, в което можеш да се превърнеш.

— Е, да, може да се преобразиш в бездомен лентяй или в съседката, приличаща на разчорлен смърф, и нейното пиццящо хлапе, с които току-що се разминах на стълбите. А може да си и медоносната

пчела на някой друг, от най-обикновения вид, която е пренебрегвана или я изяждат птиците, или е зависима и не се държат с нея като с близък роднина.

Беше вярно. Шугър наистина се държеше с пчелите си като с близки роднини, но те наистина си бяха такива.

Не носеше нищо друго със себе си от миналото, освен обносните си, акцента, който толкова упорито се стараеше да омокоти, една-единствена порцеланова чашка, нашарена със сини маргаритки, и очукана кутия с етерични масла. Пчелите ѝ разчитаха на нея за подслон и храна, но и тя разчиташе на тях. Изкарваше си прехраната от техния мед и не само от здравословната течност, а и от мехлемите и теловете, тинктурите и лековете, които приготвяше и продаваше на сергии или по пазарите.

Това бяха най-симбиотичните взаимоотношения.

— С всички се държа като с близки роднини — каза тя на Джей. — Включително и с лентяите, откачалките, и с най-стария си и скъп приятел в целия широк свят.

Джей я погледна, застанала отсреща като Холи Голайтли^[1] с нейната изискана рокля, а остриетата на града се издигаха и рухваха зад нея.

— Не ме гледай така — каза тя с усмивка, която почти не се беше променила, откакто станаха приятели в началното училище. — Мислеше, че Уитамо Уудс е земята на разорението, помниш ли? Мога да се грижа за себе си, Джей. Имам голям опит.

— Знам, Шугър, и точно затова се притеснявам. Не се ли уморяваш? Не искаш ли да пуснеш корени?

— Всъщност пускам корени, Джей, където и да отида. Просто ги издърпвам наново всяка пролет и се засаждам някъде другаде, това е.

— Ех, тези твои пчели сигурно са много объркани, кръстосват страната всеки път, щом ти се прище. Не искаш ли да си намериш половинка? — настояваше Джей. — Семейство? Сецаш се, твое собствено, не това на съседката или на фризьорката, или на когото там се случи да спасяваш. Не искам да споменавам, че часовникът ти тиктака, но все пак...

— Не спасявам хора, Джей; това е много сълзливо. Просто помагам на приятелите си, когато имат нужда, и им давам по един-два буркана мед.

— Шугър, ти си еднолична фирма с най-разнообразна дейност: женски детоксиращ център, консултант по професионална ориентация, банков касиер, бавачка, каквото кажеш. Познавам тези хора, не помниш ли?

— Каква глупост. Правя същото, каквото би направил всеки съсед, а после си хващам пътя.

— Това имам предвид. Вечно си на път. Не искаш ли все пак да пристигнеш? Обмислих живота си, преди да срещна Пол, после си купихме къщата и кучетата, и подходящи плюшени халати, и е много по-хубаво, отколкото беше преди. Искам и за теб същото.

Може би усмивката ѝ не се бе променила, но Джей беше сигурен, че светлината в очите ѝ не блещукаше по същия начин, както някога, и в момента в негово присъствие още повече помръкваше.

— Радвам се за теб, миличък, знаеш, че е така — каза тя. — И съм толкова благодарна, че си част от живота ми, дори и да е само веднъж годишно, всъщност, особено след като е само веднъж годишно, защото, ако исках човек, който редовно да ме кара да се чувствам зле заради начина, по който живея, щях да остана у дома с...

— С майка ти? Ох! Това си е удар под кръста, Чери Лин Уолъс!

— А не си ли ти този, който пак се измъква от тренировка по футбол, Джейсън Люелин Уинтроп Трети?

Двамата се спогледаха за момент, после прихнаха да се смеят и Джей пристъпи към разтворените ѝ обятия за прегръдка, така както правят старите приятели, които са минали заедно през много неща.

— Нали осъзнаваш, че има затворнически килии, по-големи от този апартамент — каза той над рамото ѝ.

Шугър го хвана за ръката, отвори вратите към терасата и го издърпа навън.

— Но я виж това!

Погледът му се плъзна над плаващата маса съседни покриви и кацна на едно безинтересно празно пространство, на което нямаше нищо, освен голяма скулптура в центъра, наподобяваща накланящо се голо тяло.

— Кой би сложил просто ей така дебела гола лелка на покрива си? — попита той, сочейки.

— За теб е типично да забележиш единствения дефект в пейзажа. Гледай, отгук виждаме „Уилямсбърг Бридж“, а там зад него

се простира „Бруклин“.

— Не е за вярване, че можеш да зърнеш толкова много небе в град с подобни размери — призна той.

— Тук горе е съвсем различен свят, нали? Сякаш плаваме отгоре или сме част от красива шапка.

Не, за Шугър не бяха неуместните художествени произведения по покривите, нито пък ежедневната разруха на улично ниво, помисли си Джей. Тя виждаше света с други очи. Това ѝ помогна да преодолее трудностите в миналото си, той го знаеше, но сега го тревожеше нейното бъдеще.

— Все пак щастлива ли си? — попита той. — Наистина? Само това искам да знам.

Докато стоеше така, с града под себе си, Шугър усети жуженето на метрополиса, бучащо в костите ѝ. Единственото, което ѝ дойде наум, беше, че царицата ѝ се пробужда, отгърсва се и си снася много голямо щастливо семейство сред налудничавата наелектризирана атмосфера на този идеален манхатънски покрив.

— Ама, разбира се, че съм щастлива — каза тя. — Аз съм в Ню Йорк! Сега да намерим място, за да сложим кошера, а после ще те черпя студен чай и парченце медена пита и можеш да си тръгваш за къщи.

* * *

За повечето пчели животът беше кратък, приятен и общо взето, без усложнения. Определено не дебатираха никакви мистериозни чудатости и перипетии, не се налагаше да избират, не се чудеха как в края на краищата би приключило всичко. Можеше да свършат в локва или върху предно стъкло, или без криле в пронизващ северен вятър след забързан живот от около шест седмици, по-голямата част от който прекаран в събиране на нектар.

Но една царица беше нещо друго, а царицата на Шугър — Елизабет Шеста — беше по-различна от повечето пчели майки.

От мига, в който беше излязла от диетата на размножителната седмица, през която не се хранеше с нищо друго, освен с най-финото пчелно млечице, тя знаеше, че в живота ѝ има нещо повече от това, да

обръща царствената си задница в милионите празни восъчни килийки и да създава бебета пчелички.

Защото тя имаше специална цел: предадена в нейното ДНК от Елизабет Пета, а преди нея — от Елизабет Четвърта. Всъщност, така беше с всички царици на Шугър — чак до онази, отгледана от дядо ѝ преди петнайсет години под прасковените дървета от сорта „Красавицата на Джорджия“ в неговия потънал в зеленина заден двор в Самървил, Южна Каролина.

А що се отнася до естеството на тази цел? Никоя от цариците на Шугър никога не стигна до пълна яснота по въпроса, но предполагаше, че щом настъпи точният момент, ще знае какво да прави.

Когато Шугър срещна Тео на „Авеню В“, дори и вътре в своята стиропорна кутия, Елизабет Шеста усети във въздуха да отеква нещо толкова могъщо, че се случи очевидното — внезапно беше настъпил точният момент.

[1] Емблематичната роля на Одри Хепбърн в „Закуска в Тифани“.
— Б.р. ↑

4.

Тео не можеше да прогони Шугър от ума си.

Всеки път, когато се отвореше празно пространство в мисленето му, тя го запълваше, доплуваше и го питаше дали е добре, вдигайки поглед към него с големите си кафяви очи.

Всичко се беше случило толкова бързо: старецът, който го събори; съдбоносната, почти разпаднала се телефонна връзка и необикновената жена, която им се притече на помощ.

— Шугър^[1] — беше произнесъл името ѝ на глас по време на среща и секретарката му подаде пакетче с подсладител.

Коя съвременна жена би се казвала Шугър? Коя съвременна жена би помогнала на смачкан стар непознат да се надигне от уличното платно? Би се притеснявала от ругатни? Би използвала думата „ругатни“? Би се появила внезапно в живота му точно когато почваше да си мисли, че му липсва нещо... голямо и истинско?

А после, когато ръцете им се докоснаха, се появи и онзи наелектризиран пукот, който мина през цялото му тяло. Тео никога преди не бе изпитвал нещо подобно.

Беше се вгледала в него с тъмните очи на удивителното си лице и изведнъж всичко друго се разтопи, и той едва ли не забрави собственото си име.

Теодор Люис Фицджералд, от Барланарк, Глазгоу, Шотландия.

Шугър.

Мисълта за нея го преследва през цялата сутрин, докато напъваше мозъка си да се сети за фамилията ѝ, за да я потърси в Гугъл. Спомняше си точната извивка на челюстта ѝ, кривината на миниатюрната вдлъбнатина по средата на горната ѝ устна — нея също я помнеше.

— Шугър, Шугър, Шугър — хвана го да си повтаря неговата секретарка Марлина, когато влезе в кабинета му с купчина документи. — Какво ти има? Опитваш се да не псуваш или да не хванеш диабет? Подпиши това.

Думата „етерна“ все се носеше из мислите му, докато не я провери и не откри, че означава „ефирна“, което не беше съвсем точно.

Шугър беше слаба, но не безплътна. Роклята ѝ — розова. Обувките — червени. А в косата ѝ имаше панделка. Панделка? Възможно ли беше? Племенничката му бе надраснала панделките преди години, а беше едва на десет. Докато Шугър някъде на около трийсет, прецени той, още носеше панделка и нещо повече — отиваше ѝ. Червена. Червена ли беше? Или розова?

Той още виждаше прекрасните ѝ ключици, изящната падинка в основата на гърлото, нежния натиск на пищните ѝ гърди, които се надигаха и спадаха под материята на роклята. Не можеше да престане да ги вижда.

— Днес се държиш много странно, Тео — каза Марлина, когато се върна от своя поход за кексчета в късния следобед. — Добре ли си?

— Никога не съм бил по-добре.

— Това имам предвид. Бих казала, че си весел. Малко отнесен. И освен това весел. Да не си спечелил от лотарията?

— Щях ли да седя тук, ако бях спечелил от лотарията?

— Доколкото те познавам — отвърна тя — да.

— Не е вярно твърдението, че шотландците са стиснати — каза той. — Освен това аз винаги съм весел, а и споменах ли, че днес изглеждаш особено наконтена, Марлина?

— Яж си кексчето — отвърна тя. — Десет минути чаках на опашка за моето. А за шотландците е вярно, че са стиснати и че ти невинаги си весел.

Марлина напомняше на Тео за майка му Шона, която почина преди десет години на отсрещната страна на Атлантическия океан, без Тео дори да знае, че е болна.

Не минаваше и ден, без тя да му липсва, без да му се иска тя да е от другата страна на телефона, раздаваща съвети със своя подчертан глазгоуски акцент, загрубял от цял живот пушене по четирийсет цигари „Силк Кът“ на ден. Обичаше го непоколебимо, но беше безпощадна и непреклонна, като всички барланаркски майки. И Марлина беше такава. Ето затова я беше наел, но се изненада, когато откри, че не го смята за весел.

— Поне мъничко дори не съм ли весел?

— Не — каза тя. — Обикновено не. До днес. Нещо случило ли се е?

— Всъщност, да — каза той. — Случи се. Срегнах един човек. Марлина остави своето кексче на средата на хапката.

— Е, време беше — каза тя. — Мислиш ли, че тя е жената?

Майката на Тео също беше вярвала в „тя е жената“. „Ще разбереш, че е тя, когато я откриеш — беше му казвала Шона безброй пъти. — Без сянка от съмнение.“

— Тя определено е специална — каза Тео на Марлина. — Но как да разбере, че тя е жената?

— Просто го разбираш, предполагам. — Тя сви рамене. — Да започнем с името ѝ.

— Шугър.

— Звучи невероятно — каза Марлина. — Трябва да се ожениш за нея.

Той никога не беше съвсем сигурен кога Марлина се шегува — още една особеност, която делеше с майка му.

— Изобщо не съм сигурен дали някога ще я видя пак — каза Тео. — Току-що се запознах с нея на улицата, а сега не успявам да си спомня фамилията ѝ, така че не мога да я намеря във Фейсбук или в Линкедин, а не се сетих да ѝ взема телефонния номер.

— Винаги ми подсказваш колко умно момче си, Тео. Ще го научиш. На коя улица я срещна?

— На „Авеню В“.

— Е, това е някакво начало, нали? — каза Марлина. — И е на две крачки оттук.

[1] Sugar (англ.) — захар. — Б.пр. ↑

5.

Шугър се събуди след първата нощ в новото си жилище, погледна към назъбените върхове в сърцето на Манхатън, което трепкаше зад помръдващите муселинени завеси пред френските врати, и се учуди защо е сънувала Тео Фицджералд.

Истина е, беше разтърсена от електричеството на докосването му, от физическата реакция на тялото ѝ към него, но набързо беше насмела това под килима на своето минало, където отдавна беше скътала всички романтични трепети.

Определено не бе очаквала пак да мисли за него, не и по начин, който все така предизвикваше тръпка нагоре по гръбнака ѝ.

Шугър не искаше да има близък приятел, независимо какво мислеше Джей, независимо какво мислеха и другите хора. Не всички любовни истории бяха като в приказките; тя го знаеше. Много отдавна беше решила, че появата на красив принц не носи непременно щастлив край, а тя беше щастлива — превърна целта да бъде щастлива в постоянно занимание.

Макар вече да нямаше много от нещата, с които започна живота си — например семейството си — отказваше да скърби по въпроса. И часовникът ѝ не тиктакаше, нищо, че беше на трийсет и шест. Или пък, ако тиктакаше, тя не го чуваше.

Освен това имаше своите пчели. И те изобщо не бяха объркани твари. Онова, което Джей не знаеше, беше, че капризите и приумиците на Шугър нямаха нищо общо с това, къде ще се озове в края на краищата тази година: изборът зависеше от царицата ѝ.

В края на всяка зима, когато соковете почваха да се надигат в дърветата, а цветята и растенията се замисляха за цъфтеж, Шугър придумваше сънената Елизабет да излезе от своя кошер, където се е свивала цяла зима. Внимателно я слагаше върху една стара карта на дядо ѝ, оставяше я да пълзи навсякъде по нея и там, където накрая пчелата спираше, беше следващото им местопребиваване.

Всъщност не беше съвсем вярно, че я оставяше да пълзи по цялата карта. Шугър издигаше барикади, обикновено направени от сламки за пиене, за да отклони царицата от местата, на които не искаше да се връща, тоест навсякъде, където вече беше отсядала.

Първия път, когато го направи, след като побягна от Южна Каролина преди толкова много години, тя нарочно подреди сламките така, че да извеждат от Юга като тромпет, побутвайки Елизабет Първа на север от Мейсън — Диксън и по-далеч от Атлантическия океан.

През онази първа година нейната царица я заведе до Халф Муун Бей в Калифорния, прекосявайки цялата страна. На следващата година Шугър се премести по-навътре в континента, към Напа Валеј, после пак се върна до крайбрежието в Мендочино (едно от любимите ѝ места за престой).

След това новата пчела майка, Елизабет Втора, я докара до Тръки, близо до езерото Тахо, после нагоре до Джаксънвил, а приемничката ѝ, Елизабет Трета, друга нежна душа, но малко замаяна, ги отведе до Пъджит Саунд в Северно Айдахо, а после обратно надолу до Санта Фе, докато Четвърта избра Колорадо и Пенсилвания, преди своенравната, но географски незаинтригувана Елизабет Пета да допълзи до Върмонт в Мейн, Ню Хампшър и накрая — Род Айлънд, и после да се пресели в рая на пчелните майки: пет години бяха особено дълъг живот за една царица.

Шугър тайно се беше надявала Шеста да ги отведе някъде в Калифорния, където климатът беше по-подходящ за собственото ѝ кръвообращение. Но ако съществуваше някакво доказателство, че цариците ѝ имат свое съзнание и не могат да бъдат побутвани насамнатам като буквичките на дъската по време на сеанс за викане на духове, доказателството беше тази нова, уверена царица, която целенасочено допълзя до мъничкия свръхнаселен остров Манхатън.

И ето че сега се озоваха тук.

Шугър стана, дръпна завесите и излезе отвън на терасата. Пчелите в момента още бяха паркирани в кутията от стиропор, но пред кошера, който сега стоеше на няколко метра от външната стена, граничеща с апартамент 5а: апартамент, който отвън изглеждаше съвсем малко по-голям от гардероб. Той нямаше директен достъп до покрива, както нейният 5б, а по-скоро два дълбоки прозореца, които гледаха навън към терасата и пред всеки от тях имаше превъзходни

засадени саксии. Пред единия прозорец имаше гъсто обрасъл магданоз, градински чай, ситен лук и кориандър, а пред другия — джоджен, маточина, кервел и миниатюрен пипер.

Идеалното място за нейните пчели, що се отнася до слънце и заслон, бе точно между тези две саксии пред прозорците, но щеше да бъде неучтиво да ги слага там, без да пита човека, живеещ в 5а. А човекът, който живееше в 5а, беше наторил саксиите с подправки през нощта, но още не бе отворил завесите си. Обаче единият от прозорците стоеше пооткрехнат и Шугър надуши, че от него се разнася нещо възхитително ароматно, приготвяно с масло.

Нямаше търпение да се запознае с тази личност — виртуоз в областта на печенето, но хората обикновено не се решаваха да живеят в близост с пчели, беше се убедила. А човек, който поддържа градината си нощем, а денем се блокира от света навън, много вероятно щеше да се окаже по-нерешителен от повечето други.

В този случай Шугър щеше да действа според обстоятелствата.

Междувременно кошерт, боядисан на ивици с цветовете на дъгата от шестгодишните близнаци на една съседка в някакъв отдавнашен заден двор, стоеше наред терасата с две гардении, които играеха ролята на ароматни стражи от всяка страна.

Шугър влачеше гардениите със себе си, където и да отидеше, за да насочват пчелите обратно към новия им дом, докато свикнат със заобикалящата ги среда.

Носеше и електрическо басейнче за птици със синя мозайка, за да знаят винаги къде е водата им за пиене.

Кошерт и неговото снаряжение определено добавяха допълнителен колорит към терасата, която, въпреки зашеметяващата гледка с манхатънските алпийски възвишения от небостъргачи, иначе беше празна, с изключение на една обрулена от ветровете и дъждовете тикова маса, съответстваща ѝ пейка и два дъсчени сгъваеми стола.

— Ето какво имаме тук — каза Шугър, надвесвайки се по-близо към шепата пчели, които жужаха около хладилната кутия. — А и паркът точно зад ъгъла, и „Ийст Ривър Парк“ на около три пресечки ей натам, освен това „Уошингтън Скуеър Парк“ на запад, и не чак толкова далеч малко по-нататък — „Юниън Скуеър“. Можеш ли да повярваш, Елизабет? „Юниън Скуеър“!

Тя винаги говореше на пчелите си, но сега, когато се преместиха в нов дом, беше по-важно от всякога, защото трябваше да знаят, че въздухът може да мирише различно, но както винаги Шугър е тук, а също и гардениите, и басейнчето за птици.

Тя вдигна горните две празни сандъчета от кошера, оставяйки само най-долното сандъче, което съдържаше десет празни рамки за восъчни пити, висящи като папки в шкаф за документи.

Тук Елизабет Шеста щеше да снесе своето ново царство.

— Извинявайте, момичета, знам, че това не е любимият ви момент — каза тя, изваждайки от хладилната кутия миниатюрните рамки, по които бяха полепнали пчелите, и нежно ги изтръска долу при по-големите восъчни основи.

— Хайде, Бети. Кажи им, че животът продължава както обикновено. Само малко по-високо над земята. Това е новото.

Тя махна струпаните отгоре, все още празни рамки, очакващи сезонните залежи от мед, и отново сложи капака. После откъсна един лист от гарденията и внимателно го втъкна през отвора на кошера на най-долното ниво, за да могат пчелите да влизат и излизат, но хубаво да го обмислят, което им даваше повече време да се ориентират.

— Тео Фицджералд — каза тя, докато се опитваше да се отърси от неканения гост на нощните си вълнения. Отърсването се превърна в поредната тръпка, от онези, които обикновено се предизвикваха от особено неприлична хапка от много богат, супергладък и извънредно изкусителен сладолед.

6.

На следващия ден още нямаше знак от съседа на Шугър в апартамент 5а, въпреки че през нощта някой се беше погрижил за саксиите пред прозорците — джодженът беше обран, а тайландският босилек — засаден на мястото си. И прозорецът пак беше притворен, а по върха на покрива се извиваше божественият аромат на нещо възхитително, прилично на кекс.

— Днес сутринта отвън определено мирише на нещо хубаво — каза Шугър по-високо, отколкото беше необходимо.

От мириса огладняваше. Пчелите — също, както личеше. Бяха изяли всичкия захарен сироп, който сложи предния ден в хранилката, на най-горното ниво на кошера, за да им даде малко енергия, докато броят им продължаваше да расте.

И сега бе излязла да купи захар.

Само на няколко пресечки имаше голям лъскав супермаркет, а по-наблизо — по-малък кулинарен магазин, но Шугър цял живот си намираще приятели, като не ходеше в лъскавите супермаркети или в близките кулинарни магазини. Още получаваше писма от тези приятели всеки божи ден.

Сега може и да живееше в Ню Йорк, но това не беше извинение да не направи абсолютно същото нещо, което би направила, ако се намираще в Питстън или в Тръки: да почука на нечия врата и да помоли за чаша от някакъв продукт.

Сигурна бе, че в 5а имат захар, заради изкусителните аромати на печен сладкиш, които се разнасяха от него, и когато почука, ѝ се стори, че чува как някой се движи от другата страна на вратата, но никой не отговори.

Стеснителен, помисли си пак тя. Определено неуверен и свенлив.

Вратата на апартамент 4 беше яркозелена и я отвори набит, дребен мъж на около седемдесет години, с боядисана коса в шокиращо оранжево.

— Каквото и да продавате, нищо няма да купя — каза той. — Така че веднага се разкарайте.

— Добро утро и на вас, господине, не продавам абсолютно нищо — отвърна невъзмутимо тя. — Казвам се Шугър Уолъс и току-що се нанесох на горния етаж. Знам, че ви притеснявам, но дали имате излишна чаша захар?

Набитият дребен мъж се вторачи в нея и по сбръчканото му лице преминаха вълни на дълбоко подозрение.

— Тя ли ви подучи за това, тази пършива, заядлива, злобна женица? Тя ли?

— Не, сър, никой не ме е подучил за нищо. Просто ми трябва чаша захар, това е. Толкова е просто.

— Захарчето иска захар? Може би си мислите, че аз съм прост. Вървете по дяволите и двете! — Той се прибра в жилището си и затръшна вратата толкова силно, че тя се разтресе в касата си.

Ако той беше единственият ѝ съсед, Шугър щеше да се смути, но имаше на разположение още три етажа, затова слезе долу, на следващата площадка, където избледнялата врата със зелени, червени и бели ивици на апартамент 3 се отвори още преди да е успяла да почука, и оттам се подаде горе-долу също толкова раздражена жена.

— Проблеми ли ви създава старият Макнали? — Изглеждаше по-възрастна от човека на горния етаж, а комбинезонът ѝ на цветя сякаш беше още по-стар, но нежните ѝ рубинени обици носеха някакъв далечен отблясък от миналото. — Ако ви притеснява — продължи тя — ще го убия!

— Не си търся проблеми — каза Шугър. — А само чаша захар, ако ви се намира излишна.

— Макнали даде ли ви захар? — попита старицата.

— Може би не е имал — отвърна Шугър, поклащайки глава. — Както и да е, нова съм в блока, току-що се нанесох на петия етаж и се оказа, че нямам, така че... извинявайте, каква съм само, стоя тук и се мотая, а дори не разбрах името ви.

— Не съм го изричала — каза старицата. — Но съм госпожа Кешъл. Макнали не ви даде захар, казвате? Аз пък бих ви дала, ако имах, но нямам. — Тя сви рамене и захлопна вратата, не чак толкова енергично, колкото съседът ѝ от горния етаж, но въпреки това достатъчно убедително.

Шугър се спусна по стълбите още един етаж по-долу.

Вратата на апартамент 2 беше красива: изрисувана в ярки цветове с полинезийска танцьорка по средата и мънички пейзажни винетки по краищата — като облачета текст в комикс. Отвори я хубава жена с уморени очи, дълги сини усукани плитки и разплакано дете на около годинка върху бедрото си.

— Какво искате?

— Еха, много хубава пола — каза Шугър. Беше от яркооранжева кожа и заслепяващо къса.

Комплиментът изненада притежателката на полата.

— Какво?

— Полата ви, много ми харесва. Имате перфектните крака за нея!
— Наистина, краката ѝ бяха дълги и стройни като отлети, а надупчените ѝ мрежести чорапогащи изчезваха в опърпани рокерски ботуши. Самата Шугър не би си придала подобна външност, но оценяваше, че някой друг може да се спретне толкова добре.

— А, ами, добре де.

— Хей, мъничко човече — каза Шугър на детенцето, което зяпаше, засмукало палеца си, и хълцаше, вместо да плаче. — Как се казваш?

— Това е Итън — отвърна майка му. — А аз съм Лола, окей? Какво искаш?

— Приятно ми е да се запознаем, Итън и Лола. Ти да не си Лола от „Балоните на Лола“?

— Не ми споменавай за тъпите балони! — Лола още повече се намръщи и хубостта от лицето ѝ изчезна.

— Ах, извинявай, просто се възхищавах на магазина и...

— А, да бе, няма нужда хората да му се възхищават или да стоят тук и да ми говорят за него, искам да идват и да купуват скапаните балони.

Шугър изведнъж разбра как може да се чувства един спаднал балон. Но също знаеше, че ако един балон имаше избор, по-скоро щеше да е пълен с въздух.

— Ами, аз с удоволствие бих купила няколко балона! — отвърна тя. — Само ми кажи в кои часове е отворено. А междувременно се чудех дали имаш да ми дадеш назаем чаша захар.

Лола я изгледа така, сякаш Шугър е побъркана.

— Ти каква си такава, като някоя от семейство Уолтън^[1] ли?

— Като някоя от семейство Уолъс — отвърна Шугър. — Там, откъдето идвам, раздаваме чаши с излишната си захар наляво и надясно, макар че, предполагам, тук това не се случва толкова често.

— Тук, през двайсет и първи век? Не — каза Лола. Итън извади палеца от устата си и пак се разплака. — Виж, имам сироп от агаве, но е за него. Нямам захар. Закъснявам. Трябва да тръгвам. — И пред лицето на Шугър чевръсто се затвори още една врата.

Без още да се е отказала, тя слезе по последните стъпала и почука любезно, но достатъчно продължително, на последната врата — онази, тъмносивата, с петте ключалки, всяка от които най-накрая чу бавно да се превърта.

После вратата се отвори от най-слабичкото момиче, което Шугър някога бе виждала. Обуто в дънки, които висяха от детинските му бедра, и облечено с два пуловера, чиито деколтета разкриваха кокали, толкова близо до кожата, че Шугър се изуми как още не са я пробили. Момичето имаше руса коса, усукана в кок на главата, и прекрасни бледозелени очи с ресни от тъмни мигли.

— Какво гледаш? — попита тя.

— Ами гледам теб — отвърна Шугър.

— Ами недей — каза момичето, но не затвори вратата.

— Моля те, извинявай за грубостта — Шугър протегна ръка. — Аз съм Шугър Уолъс.

— Шугър? Какво глупаво име — каза момичето, поглеждайки към ръката ѝ миг преди очите му да се прибелят, и припадна, спускайки се като копринен шал на земята.

[1] Има предвид героиня, типична за „Семейство Уолтън“, телевизионен сериал за живота на планинско семейство през 30-те години на ХХ в. — Б.пр. ↑

7.

Господин Макнали с накуцване се върна до любимото си кресло и потъна в него. Болката в бедрото го убиваше, само че не толкова бързо, колкото би искал. Настани се върху протритите възглавници и посегна към дистанционното.

Телевизията беше единственото, заради което живееше напоследък, въпреки че нямаше нищо свястно за гледане, освен канала с класически филми. Той смяташе, че сигурно е гледал всеки филм повече от десет пъти и никой от тях не ставаше по-добър с времето, но поне не беше пълен боклук като съвременните филми.

Неговият телевизор беше единствената нова вещ в жилище, иначе недокоснато от осемдесетте години насам. Огромен — с плосък екран, неговата гордост и радост или поне гордост.

Радост? Беше забравил какво е да я чувстваш. Беше забравил какво е да чувстваш каквато и да е друга емоция, освен гняв: гняв, че е допуснал толкова много грешки в живота си и че не знае как да оправи дори и една от тях. Всичките му шейсет и седем години бяха напълно пропиляно време, освен няколкото години по-близо до старта, отколкото до финиша, когато откри щастието и после безразсъдно го захвърли. И това го разгневяваше дори още повече: фактът, че сам беше объркал живота си. Всъщност това толкова го разгневяваше, че не можеше да мисли разумно — не беше мислил разумно от десетилетия. Превърнал се в един от онези спрехави неприятни старчета, от които толкова се ужасяваше като момче.

Разбира се, че имаше захар. Имаше голямо количество, складирано в избеляла метална кутия на ивици в празната му кухня. Напоследък не ядеше много, но все още обичаше да пийва чаша чай, толкова силен, че да можеш да задържиш лъжичка, изправена в него, а и с почти цяла чаша захар вътре, „много ви благодаря“.

Беше хубавица, новата наемателка, и той не знаеше защо се държа така, когато отвори вратата и я видя да стои насреща; защо се

разгневи, преди да почувства каквото и да е друго. Онази пършива кукувица от долния етаж беше виновна. Сигурно тя.

Под него госпожа Кешъл се затътри обратно в кухнята си, където беше зарязала по средата нещото, което правеше, но не можа да си спомни какво. На кухненския плот имаше глава лук и дафинов лист, пакетче масло и кълбо прежда.

Не беше плела нищо от двайсет и четири години, а и нямаше котка, затова сериозно се напъна да си представи за какво е там кълбото с прежда. Кухнята беше тъмна и ѝ разваляше настроението, което поначало не беше кой знае какво. Този стар подлец Макнали! Да не даде на новата наемателка една чашка захар, а госпожа Кешъл знаеше, че на практика тази жалка крастава жаба се прехранва най-вече с това сладко вещество.

Тя се затътри към всекидневната и отиде до любимото си място пред бюфета, претърпан с порцелана на майка ѝ, донесен от Унгария преди десетки години, без някога да го ползват и без да му се възхищават, но така или иначе, стоеше на челна позиция. Глезените ѝ бяха подути, гърбът я болеше, освен това ѝ се четеше хубава книга, само дето нямаше такава, а и очилата ѝ се счупиха по време на Клинтъновото управление и тя не си направи труда да ги поправи.

— Старостта — каза тя, докато седеше. — Питам се какъв е смисълът от нея? — Питаше се за много неща напоследък и невинаги можеше да запомни отговорите.

Най-лошото бяха настроенятията ѝ, знаеше си. Невинаги проявяваше доброта и сърдечност към хората, но това просто беше нейният начин да избягва тъгата, която си намираще път и се просмукваше в нея като дъждовна вода в сухо планинско корито.

А у нея още имаше доброта, въпреки че това може би не бе очевидно за другите. Но госпожа Кешъл знаеше, че е така, и се беше вкопчила в своята убеденост. После чу как хлапето почна да вряска в апартамента отдолу и се зачуди колко време би могла да издържи.

На долния етаж Лола лепеше пеперуди по яркорозов абажур, който се въртеше и пееше „Пращайте клоуните“, щом го включеше — едно от малкото неща, които караха Итън да спре да плаче. Синът ѝ беше най-драгоценното ѝ притежание, но плачът му я изтощаваше, така че животът ѝ се бе сгъстил до поредица от действия, които го

караха да млъкне. Тя искаше само да е добра майка, но това се оказа по-трудно от всички други неща, с които се беше захващала.

Когато не рисуваше по стените, за да направи по-шарена средата на детето, добавяйки тук и там сапфиреносин диван, алена кутия за играчки, кобалтова завивка, се опитваше да си изкарва хляба, но понякога се питаше дали изобщо някога пак ще се забавлява.

Никога нямаше достатъчно пари, достатъчно време, достатъчно клиенти, достатъчно водка, достатъчно хубави мъже, които да имат поне откъслечна представа какво да правят с отговорна жена — и то, ако изобщо можеше да намери бавачка.

Имаше път напред, това бе ясно, но тя не искаше да опетнява живота на съвършения си, чист, благоуханен син така, както някога беше опетнила своя.

Лола погледна момченцето си на килима, тъжното му личице се набръчка, сълзите се събираха в кладенчетата на очите му като капки роса. Детето вдигна пълничките си ръчички към нея, шепите му се отваряха и затваряха, тя го грабна от пода и го притисна към себе си.

То още плачеше, но по начина, по който се зарови в нея, Лола разбра, че се чувства по-добре.

8.

Щом меката ръка на Шугър докосна студеното ѝ чело, очите на Руби запърхаха и се отвориха и тя се вторачи в жената, опитвайки се да осъзнае какво се е случило.

Шугър просто я остави да се взира, а после внимателно ѝ помогна да се изправи отново на крака.

Тя никога не можеше да определи с точност дали хората проявяваха нуждата си от повече помощ, за да се изправят на крака, когато тя беше наоколо, или пък поначало по-често от другите тя забелязваше, че са на земята. Но и в двата случая изглежда много често помагаше на хората да се изправят. Именно те още ѝ пишеха писма.

С много от тях беше изпитала повече затруднения, отколкото с Руби. Тя почти не тежеше; все едно вдигаш облак.

— Името, с което ме е кръстила майка ми, е Чери Лин — каза Шугър, щом крехкото момиче с клатушкане се задържа на тъничките си крака като новородено жребче. — Но не съм сигурна, че то е по-малко глупаво.

— Не е — отвърна момичето. — Аз съм Руби. — Привиждаха ѝ се звезди. Харесваше ѝ да вижда звезди, макар това да означаваше, че болницата не е много далеч, а тя не обичаше болници.

— Знаеш ли, бих пийнала чаша вода — каза Шугър. — Удобно ли е да вляза?

Без да изчака отговор, тя пристъпи напред и затвори вратата зад себе си, после хвана Руби за единия кокалест лакът и я заведе до голямо червено кресло с извити облегалки близо до прозореца.

Апартаментът беше горе-долу два пъти по-голям от нейния и богато мебелиран, но според нея не по начин, по който би го направила млада жена като Руби. Цветовете бяха тъмни и едната стена с книги — повечето доста сериозни произведения, както Шугър успя да види — придаваше на жилището аристократичен, библиотечен вид. С тези тежки завеси, издърпани, но припокриващи се, апартаментът бе

придобил противна, спарена атмосфера, сякаш прозорците никога не се отваряха.

— Просто ще те настаня да седнеш тук и ако нямаш нищо против, ще приготвя по нещо за пиене и на двете.

Погледът на Руби я проследи до кухнята. Беше мила, тази жена Шугър, но Руби знаеше докъде обикновено води такава добрина: до ядене.

Руби беше свела храната до шестнайсет осминки от крекер, три резенчета портокал, цял стрък целина, която дори не й харесваше, малко бурканче бебешка храна за витамини и минерали и половин диетична сода на ден и на този етап се чувстваше добре, макар да смяташе, че може би трябва да намали портокала до две резенчета. Разбира се, ако отново се беше докарала съвсем близо до болницата, сигурно трябваше да помисли да повиши дажбата си на четири резенчета портокал и може би дори да добави морков, но работата е там, че в момента се чувстваше толкова добре с три резенчета и само с целината.

— Е, има ли човек, на когото трябва да се обадя за твоето състояние? — викна Шугър от кухнята, прекрасно оборудвана среда за гурме, от която Шугър се съмняваше, че използва дори и малка част. — Мога да се обадя, ако имаш нужда, иначе нямам нищо против да поседя с теб, докато си възвърнеш равновесието. — Тя огледа спретнато подредените като на изложба кутии със зърнена закуска, бойния ред от висококачествена паста, подобрите масла, конфитюрите, рафтовете, натезали от готварски книги. — Равновесието е много важно — продължи Шугър, проверявайки хладилника, препълнен с неотворени сирена, меса, сготвено пиле, кутия с кексчета: нищо не беше докосвано. — Никой не ти го казва, когато си млад. Вечно се задяват за птичките, за пчеличките и за професионалното ориентиране, но от мен да знаеш, равновесието върви ръка за ръка с дишането.

Тя занесе двете чаши вода във всекидневната и подаде едната на Руби.

— Аз самата го научих преди няколко години, но го научих по трудния начин. На някои им идва естествено отвътре, но за съжаление ще призная, че не бях от тях.

— Добре съм — каза Руби.

— Просто ще поседя тук, ще си изпия водата и после си тръгвам. Имам много неща да свърша днес. Ами ти?

Руби мислеше да отиде пеша до „Органични храни“ на „Кълъмбъс Съркъл“, защото те най-вероятно имаха най-голямата колекция от киноа, но сега вече не беше толкова сигурна. Опита се да си спомни колко време е минало от последния път между появата на звездички и болницата. Имаше ужасното чувство, че не е било толкова отдавна. Може би просто трябваше да помисли дали да не отиде до по-малките „Органични храни Трибека“. Или до „Челси“.

Всъщност, сега като се замисли, беше съвсем сигурна, че между звездичките и болницата са минали две седмици. Вероятно дори месец. Всичко си беше наред, докато сестрите не се обадиха на майка ѝ. Последва сцена, към която не желаше да се връща. Трябваше да хапне допълнителното парченце портокал и моркова. И малко киноа.

Не можеше да си спомни как дневният ѝ прием на храна се сведе до толкова малко. Беше сигурна, че се старая много повече, че се справя по-добре. Къде беше сбъркала?

— Няма нужда да се обаждаш на никого — каза Руби. — Вече може да си тръгваш, ако искаш. Аз съм добре.

— Хубаво тогава — отвърна Шугър, без да помръдне. — Знаеш ли, винаги съм искала да са ме кръстили на някакво бижу. Всъщност, исках да ми викат Съкровище, но най-доброто, до което се добрах, беше Захар — така ми викаше дядо ми — Медена Захар — Шугър Хъни по-точно, и от неговата уста това звучеше добре, но иначе сигурно е малко прекалено.

— Вече си изпи водата — каза Руби.

— Така е — съгласи се Шугър. — Но още съм страшно жадна, затова имаш ли нещо против да си наляя още една чаша, преди да тръгна? Горещо е горе на покрива — живея там, споменах ли? А човек може да се обезводни, докато качи всичките тези стълби. Или просто докато ходи по покрива. Ще донеса и на теб още една чаша, след като ще си наливаам на мен.

Руби беше прекалено изтощена да се възпротиви. Реши да почака — докато се почувства по-добре, вероятно още няколко пъти ще се наложи да приседне. После щеше да се разходи до „Трибека“ и може би да си купи диетична сода и да иде с нея до „Батъри Парк“, след като денят беше толкова хубав, че хората навсякъде се обезводняваха. Там

имаше от онези фонтани, които изригваха от земята, и ако намериш правилното място да седнеш, можеш да гледаш как децата си играят вътре и да виждаш в далечината зад тях Статуята на свободата. На Руби това ѝ харесваше. В най-долния край на Манхатън се чувстваше възможно най-далеч от Горен Ийст Сайд.

— О, ти си имаш албум с изрезки — каза Шугър, когато се върна с още две пълни чаши, забелязвайки подвързаната с кожа книга, оставена на масичката за кафе близо до креслото на Руби.

Момичето взе албума и го притисна към гърдите си, като се изчерви.

— Той е личен.

— И аз имах албум с изрезки, когато бях по-млада — каза ѝ Шугър. — Години наред лепях всякакви неща вътре. Исках да си водя дневник, но знаех, че майка ми ще го прочете, затова, вместо да си записвам, просто събирах различни парченца, за да ми напомнят за разни случки, мисли, вълнения, радости и трудности.

— Моят албум не е такъв — каза Руби. — Не се отнася до мен.

— Ами за какво е?

— За други хора.

— Други хора, които познаваш или които не познаваш?

На Руби ѝ просветна, че от доста дълго време не беше разговаряла с никого. Струваше ѝ се, че говори на чужд език, например на холандски. Дори не можеше да се сети как Шугър е влязла в апартамента ѝ и е започнала разговор. Тя ли я покани? Или се беше поканила сама? Всичко ѝ изглеждаше някак замъглено, но и познато, в добрия смисъл, сякаш винаги си говореше с хората, а тя не го правеше, освен ако не бяха от тези, на които майка ѝ плащаше, за да ѝ казват, че трябва да яде и че вече не го прави. Тоест че вече не говори с хора.

Шугър не беше споменала думата храна. Нито веднъж.

— Помня, че в моя албум имаше картичка за рождения ми ден от моя най-голям брат Трой — казваше тя — който беше написал, че съм най-сладката шестнайсетгодишна, живяла някога в нашия град. Също и изсушена червена роза от момчето, с което за първи път отидох на среща, Чарли Харисън, и се оказа, че той има трийсет и три брадавици на едната ръка и единайсет на другата. Притежавах и снимка на моя дядо от страната на майка ми, онзи, който ми викаше Шугър Хъни —

как се жени за баба ми, имах даже и малко парченце дантела от сватбеното ѝ було.

Руби погледна надолу към кожената подвързия.

— О — каза тя. — Моят донякъде е нещо подобно.

Шугър се усмихна и посочи албума.

— Хайде тогава, мила. Да го разгледаме.

Руби усети, за своя собствена изненада, че го отваря, поглаждайки страниците с малките си кокалести пръсти, докато бавно ги разлистваше.

— Боже мой — каза Шугър. — Не очаквах това.

Албумът изобщо не беше свидетелство за пропиляната младост на едно самотно градско момиче или колекция от възделени тайни, както Шугър предполагаше. На всяка страница имаше внимателно залепена изрезка от вестник „Ню Йорк Таймс“ с младоженци, които, сияещи, се гледаха в очите или се вихреха на дансинга.

— Сватби — каза Руби. — Всеки уикенд публикуват такива банални истории за хора, които се женят. Каква безсмислица! Имам предвид, че разправят всякакви нелепи приказки за влюбване и така нататък. Обясняват как са се запознали и какво са си мислели отначало, и как всичко се объркало, но после пак се срещнали и осъзнали, че така е било писано, затова се оженили.

— Така ли?

— Никой не казва просто: „Запознахме се в един бар и не се намразихме, яйчниците ми бяха тръгнали вече да се сбръчкват и да умират, затова се сдушихме“. Винаги трябва да има нещо грандиозно.

— Наистина?

— Просто започнах да събирам някои от най-странните „излияния“ на едно място, а после някак се оформиха в албум с изрезки. В най-глупавия албум с изрезки на света.

— В колеж ли учиш? — попита Шугър.

— Виж тази — каза Руби. — Кейти Шиън и Адам О’Нийл се запознават в някаква идиотска онлайн група за фенове на телевизионната игра „Джиопарди“! Можеш ли да повярваш?

— Хората определено се срещат на най-странни места в наши дни — отвърна Шугър. — Дори не трябва да ходиш специално никъде.

Руби обърна страницата.

— Ами Трей Тенфорд и Женевиер Форд? Една птица се изакала върху сладоледа на Трей на първата им среща и това накара Женевиер да се влюби в него. Заради ако на птица! Можеш ли да си представиш? Ами тези двамата — гледай, двама мъже — живели заедно двайсет години, но единият се разболял от рак, затова отишли в Айова и се оженили. Това е станало, преди да променят закона тук и да разрешат на еднородните двойки да сключват брак и при нас.

— Еха, изглежда, ти си много романтична натура, Руби.

— Не, не съм — настръхна момичето. — Просто съм човек, който обича истории, в които има пилешко ако. — Тя захлопна албума. — Затова е личен. Затова никога не го показвам на никого. Не се разказва за мен. А за всичките тези загубеняци и глупавите им банални истории.

— Определено е по-добре да се събират такива, отколкото истории за убийства и насилие — каза Шугър.

— Или да се колекционират пощенски марки — добави Руби. — Мразя пощенските марки.

По бузите ѝ се беше прокраднал бледорозов оттенък. Шугър не знаеше какво го е предизвикало — защото разглеждаха цялото това сватбено блаженство, или защото Руби имаше с кого да поговори по въпроса. Беше сигурна само в едно — че това момиче умираше от глад за нещо повече, не само за храна. То беше самотно.

А Шугър я биваше със самотниците.

9.

Тео беше в хотел „Грамърси Парк“ на втора среща с Анита — изтънчена блондинка, изпълнителен директор в рекламна агенция — с която го беше уредил неговият бивш зет.

Тя тъкмо разказваше история за фотосесия, на която присъствала, със знаменитост, чийто известен съпруг рокзвезда имал проблеми с ужасната си телесна миризма, когато на Тео му се стори, че е зърнал Шугър да минава отвън.

— Прощавай, може ли да ме извиниш за момент? — прекъсна я той и без да дочака отговор, скочи и изхвъркна на улицата по следите на лъскава, развята конска опашка. Но точно тогава опашката зави зад ъгъла и той видя, че притежателката ѝ е с азиатски произход, и то — бременна.

Изобщо не беше Шугър.

Тео издиша дълго и бавно, а смазващата болка на разочарованието заседна в гърдите му като глазгоуски смог, докато се връщаше към бара, за да се извини на Анита. Тя беше много хубава. Умна, а и добра компания.

— Искаш ли да пробваме новия испански ресторант отсреща? — попита тя, когато Тео пак седна. — Тъкмо е получил три звезди.

В друг случай Тео би се съгласил, макар да знаеше, че изобщо не се чувства чак толкова привлечен от Анита, за да задълбочи нещата (а и смяташе, че всичките тези тапас^[1] не си струват парите). Обикновено отиваше и на трета среща, преди нежно да отреже жената, казвайки, че просто не е готов за нещо сериозно, а не иска да се преструва, че е иначе. Но внезапно почувства, че е готов за нещо сериозно. Обаче не с Анита.

А това, което съсипаният му брак, последвалият развод и годините психотерапия му напомняха, беше, че честността винаги е най-добрата политика. Майка му го беше учила на същото, но някъде по трасето той го бе забравил. Но вече не.

— Ще прозвучи ужасно — каза той — но току-що видях един човек, когото мислех, че познавам, и това ме накара да осъзная, че просто не съм на правилното място, Анита. Затова наистина трябва да пропусна испанския ресторант. Съжалявам.

— Да не би да е, защото смяташ, че техните тапас са прекалено малки? — попита тя. — Сам ми каза, че си стиснат.

Какво наистина би правила Шугър в „Грамърси“, помисли си Тео, след като плати сметката. Марлина беше права. Той трябваше да прекарва повече време на „Авеню В“.

[1] Тапас (от исп.) — мезе. — Б.р. ↑

10.

Паркът „Томпкинс Скуеър“ не беше чак толкова елегантен като своите братовчеди от по-горната част на града — „Медисън Скуеър“ или „Уошингтън Скуеър“, но притежаваше еkleктичен чар, несъмнено привличащ Шугър. Уличните фасади около парка приютяваха кафенета, барове и кулинарни магазини с различен стадий на облагородяване, стадий, който изглежда се определяше от обитателите на парка.

Собствениците на кучета се струпваха в един край, майките и играещите деца — в друг, гласовитите, но иначе безобидни бездомни заемаха редица от пейки близо до „Авеню А“, а обикновено човек можеше да намери групата кришнари да се молят в основата на едно дърво в южната част.

Една ясна утрин, наскоро след като се премести на „Флорес стрийт“, Шугър седеше на обляна от слънцето пейка и слушаше слепия саксофонист, който приятно възпроизвеждаше гласа на Луис Армстронг до чешмичката в средата. Докато гледаше как тройка пчели щастливо прелитат от лист на цвят към някакво далечно място, си помисли, че светът наистина е красив.

— Хайде, отивайте и напълнете ботушките сега — каза тя на прелитащите над главата ѝ пчели, чудейки се дали са нейните. Бог знаеше, че Шугър обича тези създания, но въпреки това не можеше да различи своите от всички останали.

— На мен ли говориш, или на насекомите? — беше Джордж Уейнрайт, облечен със същото палто, както в деня, в който се запозна с него, но сякаш минало през химическо чистене. Копчетата блестяха, обувките му — също, а черните му панталони бяха почти нови. Сред скитниците от тротоара, лепнати за него, той изглеждаше на светлинни години разстояние от опърпаните човеци в другия край на парка, които се дърлеха или помежду си, или с никого конкретно. Не беше победомен от нея самата.

— Еха, здравей, Джордж. Колко се радвам, че пак се виждаме.

— И аз много се радвам, госпожице Шугър. Имаш ли нещо против да поседя при теб?

— Това ще ме спаси от опасността всички да ме мислят за луда, че седя тук сама и си говоря със света на буболечките.

— А, мисля, че тук доста хора няма да имат нищо против — каза Джордж. — Този парк е известен със своите лудости.

— Определено има такъв колорит — отвърна Шугър.

— Винаги е било така. Казват, че това са най-пренаселените две квадратни мили в света. Първата спирка в новия свят за повечето хора. Въпреки че, общо взето, не са успели да се махнат оттук достатъчно бързо. — Той потрепери, докато отместваше тежестта си върху пейката.

— Този крак още ли ти създава проблеми? — попита Шугър.

Джордж махна с ръка.

— Не е проблем — каза той. — Само още един симптом, че съм стар и грохнал, а на осемдесет и две годишна възраст са ми предостатъчни. Но кой иска да слуша, че старецът остарява още повече? Разкажи ми нещо за себе си, Шугър. Откъде си?

— От „Флорес стрийт“, точно на две крачки оттук — отвърна тя. — Знаеш ли блока с магазина за балони в мазето?

— Не, госпожице Шугър, ти там живееш — каза Джордж с голямо възмущение. — Питам те откъде си. Тоест, откъде?

Шугър въздъхна — неуловимо смирено прърхане на въздуха, което тя почти не забеляза, но то каза на Джордж повече, отколкото Шугър можеше да си представи.

— Според мен аз вече не съм истински оттам — започна тя, докато гледаше пчелата, кръжаща около главата на Джордж, сякаш се канеше да посети ухото му. — Отдавна вече не съм оттам.

Погледът на Джордж проследи пчелата до един храст с бледожълти рози в градинката срещу тях.

— Пчелите обичат жълтия цвят — каза Шугър. — И синия. Но не и червения. Не е ли странно?

— Аз самият смятам, че червеното е доста крещящо — отвърна Джордж. — Въпреки че сега, като се замисля, жълтото също не допринася много за външния ми вид.

— Няма нищо по-лошо от крещящ цвят — каза Шугър и те се усмихнаха един на друг. — Ами ти, Джордж? Ти откъде си?

— Сигурно от същото място, от което ти си била до неотдавна. Мисля, че не съм бил отнякъде, дори по-дълго от теб.

Сега, след като Джордж каза това, сега, след като разпозна ритъма на неговите думи, Шугър осъзна, че сигурно го е знаела през цялото време, въпреки че се държеше настрана от всеки с южняшки носов говор, предпазлива да не се доближи прекалено до дълбоките корени на своето минало.

— Идваш ли понякога тук на пазара в неделя? — попита тя. — Надявам се да успея да си намеря място.

— От време на време идвам — кимна Джордж. — Малък е, но има един пекар — невероятен майстор и човек, който продава сирене от северната част на щата. Предлагат и сладолед, мисля. И лавандула. Във всеки случай винаги мирише на лавандула. А ти какво ще продаваш на пазара, госпожице Шугър?

— Предимно мед, затова си общувах с пчелите тук. Задължително е да съм в добри отношения с тях.

— Струваш ми се от хората, които се стремят да са в добри отношения с всичко и всички, ако нямаш нищо против, че го казвам.

Шугър нямаше нищо против, че го казва. Там е работата, че той ѝ напомняше на нейния дядо, затова можеше да говори каквото си иска.

Тя усети, че в един ъгъл на съзнанието ѝ се събират сълзи: обикновено само дотук им позволяваше да стигнат.

— Липсва ли ти? — попита тя, въпреки че изобщо не смееше да зададе същия въпрос на себе си. — Мястото, от което някога си бил?

— О, тук няма „някога си бил“, госпожице Шугър. Откъдето си, е откъдето си, без някога, и на човек винаги ще му липсва. Няма как да избягаш от родното си място. Но светът не е свършил заради това. Просто свикваш с липсата и толкова.

Беше прав, разбира се, въпреки че от думите му приспособяването звучеше като лесна работа, а тя знаеше, че не е така.

— Някога връщал ли си се там? — попита Шугър.

— Не, ма'ам, не съм.

— Искал ли си?

Сега беше ред на Джордж да въздъхне, но неговото треперливо издишване създаде впечатление за по-голямо примирение, отколкото

това на Шугър; неговата причина да въздиша съществуваше много по-отдавна.

— Истината е, че извърших ужасно нещо — каза той. — Нараних много хора там, така че не бих бил добре дошъл, ако се върнех обратно. Желанието за завръщане така и не се появи.

— Много съжалявам за това, Джордж.

— Аз също, съжалявам много повече, отколкото някой някога ще разбере, но това не променя нещата.

— Ами, съжалявам и за това.

— Ами ти, госпожице Шугър? Ти връщаш ли се понякога?

— Аз също извърших ужасно нещо — отвърна тя. — Точно като теб.

— Каквото и да си направила, обзалагам се, че не е като мен — каза Джордж.

— Нараних хората като теб, и също не съм добре дошла, като теб.

Джордж се отмести назад и я изгледа със смях в очите.

— Не изглеждаш като човек, който би наранил дори и бълха.

— А ти приличаш на онзи, който взе мис Дейзи.

Той се засмя.

— Много мило, че го казваш. Оценявам го. А онова, другото стана много отдавна и истината е, че няха никакъв избор.

— Не си длъжен да ми разказваш повече — каза Шугър. — Зная, че всеки човек има тайни.

— Не е чак такава тайна, просто нещо, което не звучи особено добре, когато го изричаш на глас. Но ще го спомена простичко — откраднах жената на брат си направо под носа му. И въпреки че беше ужасна постъпка и причини много повече душевна болка, отколкото можеш да си представиш, истината е, че тя беше с неправилния човек и с него нямаше да получи щастието, което заслужаваше. А знаех, че може да го получи с мен, и добрият Господ ми е свидетел, тя наистина го получи. Обичах тази мила жена с цялото си сърце и душа всеки миг всеки ден, докато през един юли преди три години не напусна този свят.

— О, Джордж, толкова ми е мъчно за загубата ти.

— Благодаря, госпожице Шугър.

Седяха и си правеха компания на слънце, понякога мълчаха, давайки на мислите си малко пространство да дишат, докато гледаха как пчелите долитат и отлитат от брястовете.

— И къде живееш, Джордж? — попита накрая Шугър.

— Живея при моя праплеменник и семейството му горе в Харлем — каза той. — Те са чудесни хора и съм наистина добре дошъл у тях, но жена му няма нужда да ѝ вися на главата по цял ден, затова слизам насам, където двамата с Илайза, жена ми, прекарахме едни от най-хубавите си години. Повечето време живяхме на „Авеню С“ и аз останах, след като тя почина, но после изгубих работата си — заместиха ме с камера. В странен свят живеем ние. Хлъзгав, както каза ти онзи ден, когато се запознахме.

— Какво работеше?

— Аз съм портиер — отвърна той. — Да, ма'ам, изпращал съм и съм посрещал някои от най-видните личности, които този град е виждал по мое време. Но в края на краищата модернизацията ме замени и сега обичам да седя тук наоколо и да си спомням по-хубавите дни.

— Обзалагам се, че си бил съвършеният портиер — каза Шугър. — Рядко се срещат маниери като твоите.

— Най-смешното е, че наистина съм се чувствал като съвършения портиер. Веднъж ми взеха интервю за едно списание и младото момче ме попита дали не е унизително да отваряш и затваряш вратата на хората, но аз никога не съм чувствал подобно нещо. За мен беше чест да съм на позиция, в която ми се оказва такова доверие, хората да разчитат на мен, дори и само за дребните неща. Харесваше ми това, че мога да започна нечия сутрин по начин, който малко повече би приповдигнал настроението му, или да накарам човека да се почувства добре, че се прибира къщи в края на дълъг ден. Там, откъдето идвам, това не е унизително. То е хлябът на живота. И ми липсва. Всъщност голяма част от деня си прекарвам в мисли за нещата, които ми липсват, което в никакъв случай не повдига духа ми.

Той поклати глава.

— Чуй ме само, жалвам се, сякаш светът ми дължи пожизнени благодарности. Какъв хубав ден и аз седя тук, по-благословен от повечето хора. И удоволствието от твоята компания само по себе си също е благословия. Но сега вече смятам да тръгна към реката, ще

седна там и ще погледам моста „Уилямсбърг“, преди да е излязъл вятърът.

Той стана, но почти се сгърчи под собствената си тежест.

— Струва ми се, че този твой крак не е съвсем безобиден проблем — каза Шугър.

— Така е, създава ми проблеми — призна Джордж.

— Имаш ли нещо против да го погледна?

— Лекар ли си?

— Не, но въпреки това понякога успявам да помогна.

— Няма нищо да загубя, ако ти се доверя. — Джордж пак седна на пейката и вдигна маншета на панталона си, разкривайки незарасналата рана на пищяла.

— Получи я, след като падна онзи ден на бордюра ли?

— Не, точно заради раната паднах онзи ден. От месеци я имам. Не мога да се отърва от тази проклетия.

— А ходил ли си в Спешното?

Джордж вдигна едната си изящна вежда.

— Може и да изглежда, че нямам какво друго да правя, освен да се мотая из болниците по цял ден, но всъщност винаги изниква нещо.

Шугър се изправи.

— Вкъщи имам лекарство, което ще я изчисти доста бързо — каза тя. — Искаш ли да дойдеш и да видим какво мога да направя?

Той се усмихна и предложи да го хване под ръка.

— Госпожице Шугър Уолъс, би било грубо да не дойда.

11.

Лола завърза нов балон за парапета — динозавър, големичък като размер, но с леко изненадано изражение на лицето и не съвсем в същия нюанс на ослепително зелено, какъвто си беше представяла, когато го поръча.

Погледна нагоре по „Флорес стрийт“ и видя как госпожа Кешъл побягва заднешком като морски рак по едната страна на улицата, а господин Макнали старателно я избягва по другата — боядисаната му в оранжево коса проблясваше на слънцето.

Онзи, откачалката, който винаги се обличаше с пурпурна лъскава пелерина, пресичаше „Авеню В“, а актрисата, возена от шофьор, мина край него със своята лимузина, заобикаляйки цяла сграда в другия край на улицата.

Никой от тях не беше купувач на балони.

Лола перна динозавъра с разноцветните си нокти точно когато телефонът ѝ завибрира в джоба. Беше поредното съобщение от Роло, нещо като приятел от лошите стари дни преди Итън. Наскоро се беше сблъскала с него на площада, но той още движеше със старата тайфа и Лола нямаше желание да се забърква с него.

„Толкова беше готина онзи ден — гласеше съобщението. — Сигурна ли си, че не искаш да спечелиш някой \$? Обади ми се.“

Не искаше да му се обажда. Наистина не искаше. Но имаше нужда от \$.

Пак погледна нагоре и надолу по „Флорес стрийт“. Беше празна. Фрасна динозавъра по главата и с тропот тръгна надолу по стълбите към магазина, затръшвайки вратата зад себе си, без да обърне табелката от „Затворено“ на „Отворено“.

След няколко секунди Шугър и Джордж дойдоха откъм ъгъла. Динозавърът още имаше вид на изненадан и се поклащаше от удара на Лола, много по-закачлив от другите балони. Земното кълбо вече приличаше на прасковена костилка, а супергероят изглеждаше остарял с още десет години.

— Бих купила няколко балона, за да я подпомогна, ако изобщо някога успея да вляза в магазина — каза Шугър. — Или поне да ѝ съдействам да ги надуе малко по-добре. Но тя го държи затворен.

— Някои хора просто не искат да им се помага — отбеляза Джордж.

— Като стана дума, имаме да изкачим четири етажа стълби. Дали ще се справиш?

— Кракът ми сигурно ще се справи, но главата ми ще пострада — каза той, изучавайки входа на блока. — Не си падам много по височините. Тази врата е оригинална, знаеш ли? Убеден съм, че запира и сигурно трудно я буташ, но все пак е една хубава врата.

Шугър се замисли върху казаното, докато Джордж отваряше втория вход, а после бавно се заизкачва след нея по стълбите.

Щом стигнаха до апартамента ѝ, той се залепи за стената като мида и се наложи Шугър да го отскубва и да го води със затворени очи, към дивана.

— Горе, високо над земята, и то в дамски будоар — каза той. — Не се чувствам в свои води.

— Това са и кухнята, и всекидневната ми едновременно — увери го Шугър. — А ако отвориш очи и погледнеш навън, ще видиш, че имам и тераса на покрива.

Джордж отвори едното си око, колкото да се убеди, че е прекалено високо над земята.

— Само дай да погледна крака ти и ще те заведа обратно долу, на твърда почва, за нула време — успокои го тя.

Очите му останаха затворени, докато Шугър промиваше раната, но ги отвори, за да наблюдава как ѝ слага чист мед с капка масло от чаено дърво.

— Мислиш ли, че медът действително може да излекува това? — попита Джордж.

— Мисля, че медът може да излекува всичко — каза тя. — Знам, че повечето хора просто искат да го хапват, но има къде-къде повече неща, които можеш да постигнеш с малко мед. На практика е вълшебен.

— Така ли?

— Силен антисептик е — каза Шугър. — Всяка капчица от него е лековита. В Нова Зеландия има едно дърво, което се казва манука. Не

е толкова красиво за гледане; някак тъмно и рошаво, с мънички бели цветове. Както и да е, пчелите го обичат най-много от всичко на света и онези, които се хранят от него, правят най-добрия лековит мед на цялата планета. Опитвала съм го веднъж; много е силен, има дървесен мирис, с нотка на лимон. — Тя му показва етикета на буркана с мед, който беше използвала за крака му. — Този нюхемпширски кехлибар също е много хубав, но ще е необходима около седмица за пълното заздравяване. Все пак, още преди да си се усетил, вече ще отваряш и затваряш врати.

— Де да имах врати за отваряне и затваряне.

— По този повод — каза Шугър — се чудех... Така де, ти си портиер без врата, а това не е добре за състоянието на нещата, въпреки че ние тук, на „Флорес стрийт“ 33, имаме врата — и както ти вече отбеляза, доста нелюбезна — на която според мен много ѝ липсва портиер.

— Наистина имате и наистина ѝ липсва — отвърна Джордж.

— Дори ще си позволя да кажа, че да я отварям и затварям по цял ден, просто изтощава и мен, и другите наематели в сградата. Да си кажа правичката, в повечето случаи те не са в най-доброто си състояние. Затова мисля, че е възможно за известно време да действаш като почетен портиер. Тогава ще помагаш на всички ни да излизаме и влизаме, а и ще си ми подръка да наблюдавам крака ти, докато оздравява.

— Мислиш ли, че другите ще приемат това?

— Кой нормален ще се оплаче, ако има безплатен портиер?

— Разбрах го още в мига, в който те видях — каза възторжено Джордж. — Ти си ангел.

— Повече от сигурно е, че не съм — отвърна Шугър — и според мен ще разбереш, че и никой друг от живеещите тук не е. Запознах се с всички без един и съм сигурна, че дълбоко в себе си наистина са много мили. Но на повърхността...

— Донякъде им липсват добри маниери?

— Да — съгласи се Шугър. — Донякъде им липсват добри маниери. Но съм сигурна, че можем да направим нещо по въпроса. Само ми дай възможност да те кача на сигналната мачта, така да се каже. Ела пак в понеделник и да се надяваме, че ще можем да те назначим на работа.

12.

Марлина купи на Тео кексче, а това не се бе случвало никога преди. Както се оказа, той повече си падаше по сладкишите с маслено тесто, но по-скоро би се изправил пред три сантиметра отвратителна бледорозова захарна глазура, отколкото да рискува да нарани чувствата ѝ. По-скоро би се изправил дори пред три метра глазура.

Освен това на един шотландец наистина му беше трудно да гледа зъбите на харизан кон. Такова нещо почти никога не се случва.

— Виждам от нощните часове на изпратените имейли тази седмица, че си престанал да ходиш на срещи — каза Марлина. — Какво става?

— Стори ми се, че я видях — отвърна Тео. — Имам предвид Шугър. За която ти споменах. И макар да се оказа, че не е тя, това ме наведе на размисли.

— О, размисли — повтори Марлина. — Да, естествено, сякаш не си го правил достатъчно, откакто се разведе.

— След като очевидно проявяваш такъв жив интерес, може би ще искаш да разбереш, че освен това провеждам и мъничко дебнене.

— Окей — каза Марлина. — Сега вече ще стигнем донякъде.

Марлина работеше на една ръка разстояние от Тео още от началото, когато той пристигна в Ню Йорк, затова знаеше всичко за неговото стремглаво натрупано богатство, за катастрофалния му брак с блондинка от висшето общество и за последвалото му спускане в мизерията. Освен това играеше по-голяма роля в спасяването му, отколкото си даваше сметка.

Тео напълно осъзнаваше колко много майка му би презирала човека, в когото се превърна, след като се ожени за Керълин. И човека, в когото се превърна, след като Керълин го напусна заради Джо — техния градинар от „Амагансет“. Но всеки път, когато Марлина му донасяше аспириин след тежка нощ навън или влизаше и прекъсваше противен телефонен разговор, или слагаше ръка на рамото му за подкрепа точно когато той най-много копнееше за нежно докосване, си

спомняше колко силно едно време желаше да бъде мъж, с когото майка му да се гордее.

И със стоическата подкрепа на Марлина накрая пак се превърна в този човек.

Толкова много се беше променил от онова време. Имаше друга работа, друга прическа, носеше различни дрехи. Чисто и просто беше различен. И много повече го биваше да е различен, отколкото да се мъчи да се приспособи, а тъкмо това се опитваше да направи през първите няколко години след преместването си в Ню Йорк.

— Просто трябва да приемеш, че имаш старомодни ценности — беше му казал неговият психотерапевт, след като и двамата се съгласиха, че вече няма вероятност да отскубва главичките на цветята или да пребива хора, носещи името Джо, което означаваше, че може да спре да го посещава. — Предполагам, че е типично за шотландците. Но това може да те скара със съвременния свят, затова винаги трябва да се доверяваш на интуицията си, Тео. Имаш наистина силна интуиция.

Сега интуицията му казваше, че майка му може и да не е наблизо, за да го съветва, докато си сръбва скоч с лимон и смуче цигара, но все пак чуваше гласа ѝ да звънти в ушите му. Щеше да познае жената, когато я открие, беше казала тя. Без сянка на съмнение. Проблемът беше, че сега вече я откри, но я изгуби, преди сянката на съмнение да успее да я омаловажи. Интуицията му очевидно не беше толкова силна — в онзи момент тя дори не се беше намесила, че да направи нещо смислено, например да го смушка, за да поиска телефонния номер на Шугър. Но все още му шепнеше, че ако продължава да търси, ще я намери.

Буквално си навлече неприятности заради мотаенето из „Алфabet Сити“, след като прекъсна срещата с Анита — разпитваше за Шугър в магазините за тибетски занаяти, за индийски подправки и дори в долнопробния бар на ъгъла на Шеста улица, където бе съвсем сигурен, че са го помислили за ченге.

Интуицията му подсказа да се махне оттам, преди да са го изритали навън. Подсказа му също, че кафето в „Еспресо на Девета улица“ е по-хубаво от кафето в „Лайф“, но оттам пък „Авеню В“ не се виждаше достатъчно добре.

13.

Ако имаше място, на което Шугър се чувстваше наистина уютно, то беше сред множеството от хора, на които тепърва им предстои да открият радостта от добрите обноски.

В началото, когато побягна от Юга, изпълнена със срам и угризения заради собствената си непростима грубост, се оказа напълно съкрушена от липсата на любезност, проявявана в света, който не познаваше. На потъналия в зеленина полуостров Чарлстън, в Южна Каролина, където беше родена и отгледана, хората още казваха „моля“, „благодаря“ и „извинявай“, дори и да се намираха под въздействие на наркотици, дори и да насочваха пистолет към теб, искайки съдържанието на портмонето ти. Но по` на север се случи първото от многото последвали грубиянски сътресения — грубиянски е точната дума — и тя откри, че вежливостта не струва почти нищо.

Докато не се оказа откъсната от семейството си, бъдещето, дома и приятелите си, Шугър нямаше представа колко е важна за нея обикновената учтивост. Всъщност изобщо нямаше представа какво е важно за нея. През тези първи мрачни месеци обаче имаше предостатъчно време да отправи сериозен, тежък поглед към себе си, към онова, което беше в душата ѝ. Там нямаше кой знае какво. Макар че наличното значеше много.

Имаше своите добри обноски. И своите пчели.

Бе наследила и двете от дядо си: най-важната и устойчива фигура в нейното минало, отдаден пчелар, който се грижеше за добрите маниери повече от всичко. „Няма значение, че никой друг ги няма — беше ѝ казал веднъж той. — Стига ти да ги имаш. Ето така въздействат добрите маниери. Отнасяй се с другите така, както искаш да се отнасят с теб. Вежливият човек с добри обноски е мил, независимо какво правят всички останали. Но добрите обноски правят света по-добър, Шугър Хъни, можеш да ми вярваш. Затова никога недей да забравяш своите, обещавах ли?“

Беше обещала и наруши обещанието си само веднъж; и докато пътуваше из страната година след година, грижеше се за пчелите си и събираше техния мед, се стараеше да разпространява добрите си обноси колкото може повече, за да компенсира тази единствена простъпка.

Смяташе, че тъкмо това би искал дядо ѝ. И никак не беше трудно да внася подобрение, когато отправната точка беше толкова ниска.

Където и да отидеше — в Калифорния, Колорадо, Вашингтон, Пенсилвания, Върмонт или навсякъде другаде — никой не беше толкова вещ в добрите маниери, колкото нея.

И „Флорес стрийт“ 33 определено не правеше изключение.

— Наистина вярвам, че Джордж може да помогне да направим този свят по-добро място — каза Шугър на Елизабет Шеста, след като го придружи надолу по стълбите и го изпрати да си върви. — А аз знам точния начин да накарам всички да се съгласят с мен.

Наричаше се солидна почерпка.

Много рано на следващата сутрин Шугър чу своя съсед от апартамент 5а да шумоли из саксиите си. Тя се пъхна в халата и отиде с шляпане до френските врати, отваряйки ги само колкото да подаде носа си навън и да улови аромата на масло, брашно, захар, яйца и гореща фурна, чиято магия безспорно действаше.

Слънцето изгряваше, плисвайки розови като захарен памук лъчи по линията на хоризонта; сенките на ранното утро се стелеха по околните покриви като пръстите на Доктор Сюз по разкривени клавиши на пиано.

Шугър остана така за малко, вдишвайки мириса на града, сладкиша и щастливата си съдба, предоставила ѝ възможността да изживее такъв възхитителен момент.

Успя да види, че зад завесите на 5а някой се движи из мъничкия апартамент.

Тя се измъкна на терасата, прошепна на пчелите си набързо „Добро утро“ и застана с лице към прозорците.

— Тук е Шугър Уолъс от апартамент 5б, точно до вашия — каза тя. — Поканих всички от блока на почерпка и само исках да разбера дали сте получили бележката, която ви пъгнах под вратата.

Фигурата престана да се движи и шумно подсмръкна.

— Напълно ви разбирам, ако предпочитате да останете насаме със себе си, но има един малък въпрос, който трябва да обсъдя с вас лично, ако нямате нищо против.

Фигурата се приближи и отново подсмъркна.

— Работата е там, че трябва да ви запозная с пчелите си; така е учтиво да постъпя, защото те живеят дори по-близо до вас, отколкото до мен.

Подсмърчане.

— Това са моята царица Елизабет Шеста и нейните поданички. Засега още не толкова много, но майката увеличава тяхната численост и бих искала да преместя кошера малко по-близо до вашите саксии, ако сте съгласен.

Подсмърчане.

— Искате ли да ви дам кърпичка? Вътре имам цяло чекмедже, пълно със салфетки.

Фигурата отново се раздвижи, после завесата се отметна само колкото да се появи ръка, държаща кошничка, пълна със сладки.

— За мен ли са? — каза Шугър. — О, нямаше нужда да се безпокоите! — Тя взе кошничката и улови ръката, която я държеше, преди човекът да я дръпне обратно.

Беше здрава ръка на млад мъж. Работник, помисли си Шугър, вероятно рижав.

— Приятно ми е да се запознаем, господин...?

— Нейт — каза той, подсмърчайки отново. — Просто Нейт.

Той дръпна ръката си и остави завесата да се спусне.

— Пчелите не ми пречат — проговори той иззад пердето. — Обичам пчели.

— А почерпка?

— Не.

— Не? Не обичате или отговаряте „не“ на поканата?

— Обичам, но не.

Не е толкова нерешителен, а чисто и просто срамежлив, помисли си Шугър. Тя можеше да се справя със срамежливи хора.

— Ами, тогава просто стойте там — каза му. — Така или иначе, би трябвало да чувате всичко.

Не беше сигурна дали изобщо някой от другите съседи ще се появи, въпреки че предната вечер пяхна покани под всички врати,

обещавайки храна и торбички с изненади, които да си занесат вкъщи.

— Всички обичат торбички с изненади — каза тя на пчелите си.

Както се оказа, госпожа Кешъл бе една от тях. Тя пристигна един час по-рано.

— Не искам този стар доносник Макнали да офейка с повече торбички, отколкото му се полагат — каза тя, изтиквайки Шугър от вратата, и заразглежда апартамента. — Освен това, искам да се уверя, че санитарните съоръжения са правилно почистени. Леглото е изпънато и с подпъхнати завивки като в болница. Приятна гледка.

— Желаете ли кафе или чай? — попита Шугър.

— Предполагам. Значи ти харесва този оранжев цвят? — кривият показалец на госпожа Кешъл посочи стената.

— Харесвам този оранжев цвят, да, така излиза, макар да не съм сигурна, че аз самата бих го избрала. По-скоро бих казала, че всеки ден си давам сметка колко е приятно изненадващ.

— О, ти си от онези — каза госпожа Кешъл, като прикова в нея кръгло, светещо оченце.

— От кои?

— Онези с наполовина пълната чаша. И преди съм срещала хора като теб, затова нека ти кажа: изненадващ просто замества думата потресаващ. Мислиш, че не решавам кръстословици ли? А потресаващото никога не е хубаво. Момчето, което ти помогна с преместването, гадже ли ти е?

— Не, нямам гадже.

— Да нямаш гадже момиче?

— Не, и гадже момиче нямам. Ами вие?

— Какво аз?

— Имате ли гадже — момче или момиче?

— Занасяш ли се с мен? Момчетата гаджета не бяха измислени, когато аз се котирах, а момчетата гаджета, от опит знам, не са нищо повече от торба с месо и кокали, които само седят и чакат да се превърнат в съпрузи безделници, за да изцедят от теб радостта от живота. Двайсет и три години си имах такъв и нямам намерение да се сдобивам с друг.

— О, много съжалявам, че сте имали толкова лоши преживявания — каза Шугър, мислейки, че трябва да се постарее да не настанява госпожа Кешъл до Руби.

— Разведени сме вече от двайсет и седем години — продължи госпожа Кешъл, като презрително махна с ръка и последва Шугър на терасата. — Въпреки че почти не минава секунда, в която да не ми се иска да е мъртъв или, сещаш се, трайно обезобразен. Пчели! — каза тя, стрелвайки поглед към кошера.

На лицето ѝ се прокрадна усмивка.

— Харесват ли пчелите? — попита Шугър.

— Баба ми е гледала, някога в Унгария. Говореше за тях, сякаш ѝ бяха деца.

— Тук също ли отглеждаше?

— Тя не живя в такъв кокетен панорамен апартамент! Въпреки че според мен нейният беше по-голям. Не, никой не гледаше пчели в града по онова време. Но веднъж я заведох в Бруклинската ботаническа градина — ходила ли си там? — и да не мислиш, че се впечатли от лалетата, розите или цъфналите рододендрони? Не. Интересуваше се само от пчелите. Почувства се щастлива, а Бог ми е свидетел, нейната чаша почти винаги беше съвсем празна.

Притихналата атмосфера на покрива внезапно се разтърси от идването на Лола и Итън.

— О, гадост — каза госпожа Кешъл. — Трябваше ли да каниш и продавачката на балони?

— Поканих всички от блока — отвърна Шугър.

— Тогава ще трябва да ми сипеш кафето в бурканче — сопна се госпожа Кешъл. — Не искам да съм около тях прекалено дълго.

Лола изглеждаше уморена и недоверчива, макар че малко се отпусна, когато Шугър взе Итън направо от ръцете ѝ и я заведе на терасата да седне с госпожа Кешъл на масата, на която беше наредила своя меден кейк, сладките на Нейт, свежи малини и боровинки, сметана и кани чай с лед.

После Шугър отведе момченцето обратно вътре и бързо прегледа ушите и гърлото му. Искаше да провери дали синусите му не са възпалени заради алергии и му извади парченце пчелна пита от хладилника.

— Еха, изглежда, тя накара хлапето да млъкне поне веднъж — каза госпожа Кешъл почти любезно.

Лола отвори уста да се заяде в отговор, но вместо това просто посегна за сладка и тупна на мястото си. Въпреки топлото утринно

слънце тя носеше пухкаво елече с флуоресцентно зелен цвят, а косата ѝ беше вързана на опашки. Обличаше се като много по-щастлив човек.

— Дадох му малко пчелна пита с мед — каза Шугър, като доведе Итън обратно на масата. — Надявам се да нямаш нищо против. Малко е лепкав, но пък е много вкусен и е мой, така че знам точно какво има в него, тоест само хубав, старомоден пчелен еликсир.

Итън извади парченцето от устата си и се усмихна на всички.

Лола остана със зяпнала уста.

— Можеш да му даваш каквото си поискаш, ако ще се държи така.

— Децата са много сладички, когато не пискат — каза госпожа Кешъл.

Нежно почукване на вратата възвести пристигането на Руби, но когато Шугър отвори, и двете едва не паднаха, съборени от господин Макнали, който си проби път направо към терасата, без дори да спре и да поздрави.

— Трябваше да се досетя — каза той на госпожа Кешъл, като грабна една сладка и я отхапа, преди да е седнал, пръсвайки трохи навсякъде. — Има ли шанс за безплатно похапване, ти винаги си там.

— Защото ти пък си седиш вкъщи с ръце в джобовете — сопна му се в отговор госпожа Кешъл.

— Това звучи отвратително — каза Лола.

— Ти пък коя си? — попита я господин Макнали.

— Аз съм Лола от втория етаж.

— А това е Руби от първия — обади се Шугър. — Извинявайте, мислех, че вече се познавате.

— Познавам него и това ми е предостатъчно — каза госпожа Кешъл.

— И аз за съжаление я познавам.

— Добре тогава — намеси се Шугър, усещайки, че скоро ще почнат да се разменят удари — преди да ви обясня специалната причина, поради която поканих днес всички ви тук, тези красиви сладки са приготвени от Нейт, който живее в апартамент 5а, но не може да присъства тази сутрин.

— Това да не е едрият с червената коса? — попита Лола.

— Знам само, че наистина е прекрасен пекар и има хубав глас. Нали сладките му са възхитителни?

Всички, освен Руби, която дори не можеше да погледне лакомствата, се съгласиха.

— Освен това искам да съм сигурна, че никой от вас няма нищо против да гледам пчелите си тук горе.

Погледът на господин Макнали зашари по покрива и кацна на кошера. Изражението на съседа сякаш се смекчи и Шугър за миг съзря лицето му такова, каквото вероятно е било, преди да го завладеят старостта и гневът.

— Мед върху овесената каша. Ето това се казва угощение.

— Разрешено ли ти е да гледаш пчели тук горе? — попита Руби.

— Разбира се, миличка! Приличам ли ти на човек, който би нарушил правилата?

— Приличаш на Джули Андрюс в „Звукът на музиката“ — каза госпожа Кешъл. — Но с по-хубава коса. Вече съм готова да пийна кафе.

— Значи всички сте съгласни за кошера? — попита Шугър и всички кимнаха. — В такъв случай кафето веднага пристига. — Тя се усмихна точно когато се чу още едно силно почукване на вратата. — Въпреки че преди това има още един човек, когото искам да ви представя.

Съседите ѝ се спогледаха, преди Шугър да отвори вратата. Доколкото знаеха, всички вече се бяха събрали, освен Нейт, който нямаше да идва.

— Това е Джордж Уейнрайт — викна Шугър от входа, докато другите надничаха, и видяха Джордж, застанал на прага, вкопчен и с двете си ръце в касата. — И няма да остане, защото страда от световъртеж и предпочита партерния етаж, където ще го виждате от сега нататък. — Тя даде на Джордж сладка и го запозна с другите си гости.

— Приятно ми е — каза Джордж. — И благодаря, че ме покани. Но ако нямаш нищо про...

— Нямам, Джордж. Само набързо, как е кракът ти?

— Стана чудото, което ти обеща.

— Е, всички имаме нужда от чудеса — отвърна Шугър. — Ще се видим ли долу?

— Разбира се. Приятен ден.

Тя затвори вратата и се обърна към гостите си.

— Кой пък беше този? — поиска да знае госпожа Кешъл.

— Беше нашият нов портиер — обясни Шугър, изнасяйки каната с кафе, и започна да го налива в чашите.

— Нашият портиер? — повтори господин Макнали.

— Да — каза Шугър, предлагайки му още една сладка, която той прие. — Горкичкият е роден за работата на портиер, но временно няма такава, защото е бил заменен от охранителна камера. Затова му казах, че може да стои на нашата врата. Надявам се, че никой от вас не възразява. Нахално е от моя страна, че сама взех решение, знам и съжалявам, но няма да струва нищо. А долу вратите са две и двете много трудно се отварят — забелязали ли сте? Особено ако носиш багаж.

— Ти не си наред, да знаеш — каза госпожа Кешъл. — Това е „Алфabet Сити“, не ти е „Тръмп Тауър“. Тук не използваме портиери.

— А защо пък не? — възрази господин Макнали. — Да не сме по-лоши от онези в Горен Ийст Сайд?!

— Според мен сме по-свестни — обади се Руби.

— А и вратите са си тежки — добави Лола.

Госпожа Кешъл премигна.

— Може да ви помага да си носите покупките — каза Шугър. — Особено след като сте на третия етаж, който все пак е по-близо до земята.

— Аз съм за — обяви Руби.

— Това е жилищен блок, а не демократична република — сопна се госпожа Кешъл.

— Ще изхвърлиш стария човек на улицата — горчиво подхвърли господин Макнали.

— Не съм казала това. А само, че това е жилищен блок, а не демократична република.

— Значи портиерът може да остане? — попита Руби.

— Ако мнозинството решава — каза госпожа Кешъл — тогава явно да, портиерът може да остане.

— Добре, значи е уговорено — обяви Шугър, усмихвайки се през масата. — Имаме и пчели, и Джордж. Сега е време за торбичките с изненади. Направих на всеки от вас собствени специални свещи от пчелен восък. Ето, госпожо Кешъл, вашите са с аромат на роза, господин Макнали — вашите са с розмарин, Лола, твоите са с лайка...

Двамата старци я изгледаха така, сякаш се е побъркала.

— Руби и Лола, за вас имам също и балсам за устни — продължи Шугър — и малко крем за ръце за госпожа Кешъл, понеже забелязах какви прекрасни нокти има.

Въпреки комплимента старицата изглеждаше объркана.

— Опекла съм и от моите любими бисквити с лимон и мед — бързо добави Шугър — в случай че някой иска и от тях.

— Може да задържиш крема за ръце — каза госпожа Кешъл, сграбчвайки торбичката си. — Но искам бисквитите, а ще взема и свещите на Макнали. Ще вземе да изгори блока до основи и после къде ще се денем?

— Направих допълнителни — каза му Шугър, след като госпожа Кешъл си тръгна.

— Приготвих бисквити и за теб, Лола — добави тя.

— Не мога да повярвам, че имаме портиер — обади се Руби. — Толкова е приятно.

След като всички си тръгнаха, Шугър почука на открития прозорец на Нейт.

— Чухте ли нещо от разговора?

— Да — отвърна той. — Имаме портиер.

Той отметна завесата и подсмръкна.

Имаше солидно телосложение, кръгло, приятно лице и гъсти медни къдрици. Не можа съвсем да я погледне в очите, но успя боязливо да се усмихне.

— И наистина харесаха сладките ми.

— Да, Нейт, миличък. Наистина. Сега наистина ли не мога да ти дам кърпичка?

14.

Две седмици след като за първи път срещна Шугър на улицата, Тео пак я видя и този път беше толкова категорично тя, че не можеше да повярва как е тръгнал след бременната азиатка.

Шугър вървеше към него по Източна Седма улица: изящна богиня в бледозелена рокля на цветя, по тротоар, който изведнъж сякаш се обезцвети. Косата ѝ, пусната, се стелеше като тежко, лъскаво платно зад раменете, полюшвайки се при всяка стъпка. Внезапно той изпита копнеж по всяка подробност от живота ѝ: как ухае тя, какво яде на закуска, какво пее под душа, как се е казвал първият ѝ домашен любимец, кой е бил груб към нея в училище.

Прииска му се да ѝ разкаже за първия си паднал зъб, за майка си, която не пожела да го тревожи за рака на белите си дробове, за любимата си песен, за това, колко готов се чувства да започне нов етап в живота си.

Усети я интуитивно от двайсет крачки разстояние. Майка му беше права. Лелите му бяха прави. Марлина беше права. Шугър беше жената и той просто го знаеше. Смехотворно. Но вярно. Но смехотворно.

Но вярно.

И докато стоеше и я гледаше, объркан колко странна и необяснима е подобна увереност, Шугър вдигна очи и го видя.

Тя спря като закована, едната ѝ ръка прехвъркна към нежното златно синджирче с висулка, която изящно почиваше върху гладката ѝ бледа кожа.

Тео все така често спохождаше сънищата ѝ, но тя пропъждаше спомените за тях като мухи, едва ли не забравяйки, че той съществува в реалния живот. Обаче той беше там, застанал на тротоара в друга ярка хавайска риза, невъзможно бе да отречеш съществуването му. И имаше толкова смешно изражение на лицето — развълнуван, но изтерзан. Тресеше се на мястото си, жужеше, почти като пчела.

Шугър се усмихна. Всъщност не искаше да се усмихва, но не можа да се сдържи. Тялото ѝ изглежда имаше своя собствена, отделна реакция към него; нямаше нищо общо с останалата част от нея. Никога не си спомняше изцяло за какво се отнасяха сънищата ѝ, но след това се събуждаше не точно смутена, но... не, наистина се чувстваше смутена.

— О, здравей, Тео — каза тя, връщайки се към основния си вежлив подход. Той всеки път предизвикваше смущение. — Колко хубаво, че се срещаме отново. Аз съм Шугър Уолъс. Видяхме се онзи ден, на „Авеню В“ с Джордж, сещаш ли се, господинът с опаковката за сандвич, залепена на палтото му?

Нима така е запомнила Джордж, помисли си Тео. С опаковката от сандвич?

— Уолъс — каза той. — Разбира се. Като че ли мога да те забравя, макар че за Уолъс забравих. Колко глупаво. Уилям Уолъс^[1] в края на краищата. „Смело сърце“!

— Моля?

— Един известен шотландец — отвърна той. — Нямате връзка, сигурен съм. Както и с амишите. — На Тео му хрумна, че не бе помислял нито за миг какво да каже на Шугър, когато я открие.

— Не, нямам връзка с Уилям Уолъс — каза тя. — Въпреки че съм срещала Мел Гибсън веднъж, в Калифорния. Поне мисля, че беше той.

— Нисък ли е?

— Беше седнал.

— Като стана дума — каза Тео, според него доста съобразително — искаш ли да пийнем по нещо? Точно от другата страна на улицата е „Максорли“ — най-старият бар на Ню Йорк.

Едва минаваше единайсет сутринта, а там, откъдето идваше Шугър, момичетата не сядаха да пият, докато не стане обяд, във всеки случай не и с мъж, когото са срещнали само веднъж, и то в извънредна ситуация, докато повдигат бездомен човек от паважа.

— О! — каза тя.

Тео имаше среща, на която трябваше да се яви след десет минути, и не знаеше какъв е смисълът да я кани на питие по това време, но „Максорли“ беше съвсем наблизо. А и нямаше място като него извън потайностите на Единбург и вероятно на Дъблин, и в краен случай, на Лондон.

Но най-вече не можеше да понесе мисълта, че Шугър отново ще се изплъзне от ръцете му.

— Ще помогне ли, ако кажа моля? — попита Тео.

Винаги помагаше.

— Е, добре тогава — съгласи се тя.

Но когато той сложи ръка на лакътя ѝ, за да я придружи през улицата, горещата вълна, заляла я от неговото докосване, се оказа прекалено силен шок за нея. Шугър пресече напирещата звучна въздишка и изтича до „Максорли“ без негова помощ.

Атмосферата на бара бе като връщане назад във времето. На пода имаше дървени стърготини, а стените бяха претрупани с избелели рамкирани снимки в цвят сепия. Зад очукания бар стърчеше ледник осем фута висок, отрупан със стари нощни гърнета, кани и урни. От тавана висяха старинни конски такъми; прашни джунджурии изпълваха всяко кътче и цепнатина.

Насред разкривените маси и столове гореше черна камина и игривата светлина разпръскваше сюрреалистични отблясъци из цялото помещение — придавайки и на самото място ореол на снимка в цвят сепия.

Вътре нямаше никой друг, но Шугър не би се изненадала, ако от задната стаичка се появише съдържателката на бара или пък на прага припаднеше каубой с огнестрелна рана. Но от сенките в дъното на помещението приближи раздразнителен на вид, белококс барман, който носеше чувал за боклук вместо престилка и се плъзна зад тезгяха.

— Отворено ли е? — попита го Тео.

— С взлом ли влязохте?

— Не.

— Значи е отворено.

— Всичко е част от обслужването — увери Тео Шугър, повеждайки я към малка кръгла маса до прозореца. Светлината като в танц пристъпваше през бряста отвън на улицата.

Шугър се чувстваше така, сякаш отново спи и сънува.

— Почакай тук — каза Тео. — Ще ти донеса питие.

Тя отвори уста да каже, че общо взето, винаги си поръчва бърбън, независимо колко е часът, но Тео вече се беше обърнал към

бармана и поръчваше.

Въпреки крещящо ярката му риза и ужасяващо несъответстващите бермуди, той изглеждаше добре в гръб, не можеше да се отрече. Беше висок, с широки рамене, хубави крака и не прекалено слаби бедра, прецени Шугър. Онзи Тео, когото сънуваше, изглеждаше точно по същия начин, но без ризата и бермудите.

Непозната горещина изтече от някакво отдавна забравено място дълбоко в нея, разбуждайки от дрямка пеперудите, които от години лежах в летаргия.

— Взех ти двойна — каза Тео, като се върна и сложи две бири от половин пинта пред нея. — Светъл ейл и тъмен ейл. Надявам се, че обичаш. Това е специалитетът на заведението.

Имаше красиви дълги пръсти, като на пианист.

— И двете ли са за мен?

— Само това сервират тук. Такава е традицията.

— А, добре тогава, благодаря. А ти какво си взе?

— Същото — каза Тео, връщайки се до бара за още две половинки бира. — Наздраве.

Шугър отпи глътка от светлия ейл, който зашиптя по езика ѝ и още повече разтревожи пеперудите. Тя почти виждаше как крилете им се изглаждат и се опитват да се разперят след толкова дълго време в хибернация^[2].

— Не си падам кой знае колко по бирата — каза тя. — Може би трябва да опиташ ментов джулеп^[3], приготвен с хубав бърбън от Кентъки. Някой следобед. Или вечер. По-добре вечер. Честно да си кажа, по това време на деня предпочитам да пия чай с лед. — Шугър отпи още една глътка, този път от тъмната бира, а усмивката на Тео се плъзна към стърготините.

— Сигурно чаят с лед щеше да е по-подходящ — каза той. Разбира се, така беше. — Аз самият обикновено също не пия бира сутрин. Или пък какъвто и да е друг алкохол. Извинявай. Какъв идиот съм.

— Няма защо да се чувстваш неловко — отвърна Шугър. — Все пак не си ме подмамил в някоя пещера да ям сурово бизонско.

— Случвало ли ти се е?

— Не — каза тя и се изчерви, докато се чудеше дали в сънищата ѝ е имало пещера и може би известно непредставяващо заплаха

дърпане. — Просто исках да те накарам да се почувстваш по-добре.

— Чувствам се много по-добре — каза той. — Не заради това, а заради всичко.

— Всичко?

— Заради теб всъщност. Мисля за теб от деня, в който се срещнахме. Търсих те. Сериозно. Това, че те намерих, ми изглежда толкова... не знам. Искам да кажа чудодейно, но не точно това имам предвид, въпреки че горе-долу е най-близо до истината.

Очите му имаха такъв смайващ цвят, че ѝ се налагаше да отмества поглед от тях. Тя пиеше бирата твърде бързо.

— Ами, да... аз... добре тогава — каза Шугър. — Хубаво. Е, някъде наоколо ли работиш?

— Да — отвърна той. — Недалеч. И тук живея. — Защо не можеше да върже цяло изречение? — А ти?

— Аз наскоро се преместих тук — каза тя, като нарочно не уточни. — Но ти си от Шотландия, нали?

— От Глазгоу — отвърна Тео. — Син съм на Шона Фицджералд, покойница, и на неизвестен баща. Поне за мен. Очевидно тя го е познавала, но само бегло. Не че беше леконравна или нещо подобно. И наистина го е обичала, но винаги със сянка на съмнение, така казваше.

Всъщност сянката на съмнение била работата на баща му като крадец на пълен работен ден. Това беше разликата, твърдеше майка му, между живот, изживян в щастие, и в килия два на четири в затвора „Барлини“.

— Той изчезнал скоро след като, знаеш... и общо взето, това било всичко.

Шугър си помисли, че очите му днес са по-наситено тюркоазени, миглите — гъсти и тъмни, като на малко момче.

— Съжалявам за майка ти — обади се тя. — И за баща ти също, предполагам.

— Не знам защо ти го казах — изрече Тео. — Звучи много трагично, а всъщност, въпреки че живеехме в много малък апартамент с баба ми и четири мои лели, смятах, че е страхотно. Дори не забелязвах, че съм лишен от баща, докато не станах на осемнайсет.

Пеперудите на Шугър бяха изпънали криле и пърхаха, пърхаха, пърхаха.

— Ти определено изглеждаш доста доволен от това положение.

— О, майка ми много щеше да те обикне — каза Тео.

Шугър се задави с бирата.

— Какво?

— Вярно е. Имам много силна интуиция. Всички така казват.

Тя се засмя и смехът ѝ прозвуча толкова симпатично, че Тео си отдъхна. Макар че му се искаше да не бе дрънкар толкова за семейството си.

— Е, харесва ли ти тук? — попита той. — В Ню Йорк?

Лицето ѝ засия.

— Мисля, че е най-удивителното място, на което съм била. В моя блок има магазин за балони. Малко по-надолу по улицата Дмитрий дава уроци по акордеон в своята работилница за ремонт на акордеони. И мога да си купя книш горе-долу, когато си поискам, макар че всъщност не го правя много често. О, ами китайските палачинки. Ходил ли си „При Ванеса“ на улица „Елдридж“? Цветовете из Чайнатаун.

Как изглеждаше тя, как звучеше, какъв аромат имаше (дъх на зелени лимони, примесен с нещо по-сладко): всичко го поразяваше. Нямахте друга, по-подходяща дума. Тя наистина го поразяваше. Докато седеше сред пъстрата светлина на прашната кръчма, животът на Тео изведнъж придоби смисъл. Всичко, което му се бе случило до този момент, всичко, което беше предизвикало да се случи, водеше до този конкретен момент, да седи тук с Шугър, „жената без сянка на съмнение“, помисли си той. Жената. Тео просто го знаеше.

Тя му се усмихна.

— Много е хубава, нали? Тази мрачна, стара кръчма, в която се плюе на пода.

— Обичаш ли деца? — попита Тео.

— Била съм кръстница може би над двацет и два пъти.

— Обичаш ли стриди?

— Южнячка съм — каза тя. — Искат ли питане?

— „Пер Се“ или „Баббо“?

— Ресторантите ли? Сигурна съм, че и двата са страхотни, но както казах, предпочитам палачинките на Ванеса. А и сама си готвя. Обичам да се храня вкъщи. Какво по-точно имаш предвид с тези въпроси?

— Шугър Уолъс — каза той — това ще прозвучи много странно, но от мига, в който се срещнахме, имах едно чувство за теб... и не знам как да се изразя, без да те полазят тръпки, но от друга страна, знам, че това не се случва всеки ден. Джордж трябваше да падне върху мен, ти трябваше да ме викнеш, за да му помогнем, трябваше да се срещнем на тротоара точно там, отсреща, защото накрая ще бъдем заедно, аз и ти, Шугър. Не знам какво ще стане сега, но се кълна, че ни виждам заедно след четирийсет години стара женена двойка, как се държим за ръце и в слънчевия ден кретаме надолу по Източна Седма улица към парка „Томпкинс Скуеър“. Виждам точно това в момента.

Думите даже не бяха докоснали и периферията на неговото съзнание, когато се изсипаха от устата му. Просто я отвори и те се изляха в локвичка на масата между тях, без да ги е обмислил.

Изражението върху лицето на Шугър му показва, че е по-добре да ги беше обмислил. Прямотата вероятно е най-добрата политика, но невинаги.

— Прекалено? Звучи прекалено. Но аз просто го знам, Шугър. Не мога да го обясня както трябва, но го знам. Майка ми винаги казваше, че ще разпозная „истинската жена“, когато я срещна, и се окажа права, Бог да я прости. Намерих те и чувствам, че е така. Ти чувстваш ли го?

— Че ще сме стара женена двойка, която се държи за ръце и след години пъпли надолу по Източна Седма улица, защото и двамата обичаме стриди? — Шугър вече не се усмихваше. — Там, където съм родена, не се шегуваме за подобни неща.

Там, където беше родена, на женитбата определено не се гледаше като на шега.

— Съвсем същото е и там, където аз съм роден — каза Тео, изпадайки в паника. — Знам, че казаното от мен звучи странно, и повярвай ми, обикновено не съм такъв, но просто чувствам непреодолима убеденост, че ще прекараме остатъка от живота си заедно.

Шугър остави почти празната си халба на масата.

— Не знаеш най-важното за мен — каза тя.

— Знам го! Ти вдигна падналия Джордж от улицата! Никой тук не прави така. В Барланарк — да. Повечето хора в Барланарк в края на краищата през някой етап от живота си падат на улицата, така че сме

свикнали да се вдигаме един друг. Но тук не е така. Ти си мила, Шугър. Освен това дойде за едно питие с мен, това нищо ли не значи?

— Дойдох за едно питие с теб от учтивост. И всъщност знам какво ще се случи сега — каза тя, вземайки чантата си. — Така че мога да ти помогна с тази част от твоята история.

— Не се получи както си го представях — отвърна Тео. — Уплаших те.

— Не съм уплашена. Аз... ами, не знам каква съм, но веднъж срещнах един човек на паркинга в „Уолмарт“, който искаше да ме заведе в Норвегия. Разбира се, беше по-лесно да си помисля, че е луд, защото имаше торбички за пазаруване върху чорапите и носеше корона на главата.

— За разлика от него аз дори нямам шапка.

Шугър се изправи.

— Не, няма разлика. Неуместно е да се шегуваш и да казваш на съвършено непознати, че ще се ожениш за тях!

— Права си, естествено, сега вече разбирам. Толкова, толкова съжалявам, Шугър.

— И аз съжалявам, Тео, но наистина предпочитам чай с лед сутрин, така че те моля да ме извиниш. Благодаря ти за бирата... за бирите, и бъди здрав. О, и не знам дали си мислиш да тръгнеш след мен, но сериозно се надявам да не си, защото от това действително ще ме полазят тръпки.

Тя се обърна и тръгна покрай масите в бара, изчезвайки през вратите на заведението, а слънцето заслепи Тео, гледайки я как се разтапя в улицата, и сърцето му потъна в стърготините под краката, докато се бореше с импулса да направи точно това, което Шугър токущо го бе помолила да не прави. Как обърка толкова ужасно непростимо всичко?

Навън Шугър се чувстваше така, сякаш сърцето ѝ изпомпва кръвта на хиляди човеци през тялото ѝ.

Нещо дълбоко, тъмно и сложно се бореше да изплува. Имаше общо с горелката за крем брюле, с пеперудите, с горещината, с необяснимата притегателна сила, която усети, щом погледна в очите на Тео — и то беше крайно нежелателно.

Нахалството на мъжа, който говореше за женитба, след като я познаваше само от двацет минути; браво на него и за двойката с

хванати ръце цели четирийсет години заедно.

Няма да плача, каза си тя, изобщо няма да плача. Ще си отида вкъщи и може би ще поработя над сиропа за Итън и над крема за псориазиса на господин Макнали.

Нямаше да плаче.

Но направеше ли го, не би могла с ръка на сърцето да твърди — докато тичаше към къщи по „Флорес стрийт“ — че плаче, защото умопобъркан непознат току-що бе поискал да държи ръката ѝ четирийсет години.

Ако наистина се разплачеше, щеше да е, защото въпреки всичко в краткотрайния миг, преди да реши, че Тео Фицджералд не е с всичкия си, тя също ги беше видяла да кретат надолу по Седма улица, изкуфели от старост и хванати за ръце. Заедно.

* * *

Елизабет Шеста милостиво се наслаждаваше на сведенията от своите събирачки за особено благоуханна увивна глициния, пълзяща нагоре по стената на един вътрешен двор, намиращ се на половин пресечка разстояние, когато усети, че Шугър приближава.

Царицата престана да прави това, с което се занимаваше — тоест, да насочва задницата си към някоя килийка, за да снесе своето хиляда триста двайсет и седмо яйце за деня — и наостри всичките си сетива. Не можеше да чува — тя нямаше уши — но използваше зрението, обонянието, осезанието си и сто и петдесетте милиона години еволюция, за да държи антените си настроени към пулса на света около нея, и по-точно към света на Шугър.

В очите на Елизабет Шеста (във всичките ѝ пет) Шугър променяше цвета си с всеки изминал ден, откакто за първи път изрече името на Тео на глас, изглеждаше извънредно трескава, след като го беше сънувала през нощта, а дори и още по-възбудена, когато мислеше за него през деня.

Тази енергия, излъчваща се от нейната стопанка, изпълваше царицата със забележителна сексуалност и тя умножаваше числеността в кошера с усърдие, доказвайки се като обичан от народа управник, чиито домашни помощнички горяха от желание да се

грижат за нея и ревностно се стремяха да я нахранят, както и да осигурят изобилие от мед.

Но когато Шугър се прибра от „Максорли“, излъчваше мощна енергия, каквато царицата не можа да извади от наследството на своята генетична памет.

Не само бирата задейства новото влияние. То бе силно и злочесто.

Подмамена от подобна усложнена хормонална активност, Елизабет Шеста добави допълнително завъртане на задницата си с всяко яйце, което снасяше, и някак затрудни напредъка си.

В началото нейните прислужнички се обезпокоиха, но тъй като царицата им не изглеждаше раздразнена или болна, скоро последваха примера ѝ и бързо се приспособиха към новия, по-бавен ритъм.

[1] Рицар и шотландски национален герой. Изигран от Мел Гибсън във филма „Смело сърце“. — Б.р. ↑

[2] Изкуствен зимен сън (от лат.). — Б.р. ↑

[3] Южняшки коктейл, приготвян от листа мента, захар и бърбън, със сода и лед. — Б.пр. ↑

15.

Нейт разгърна вестник „Ню Йорк Таймс“ — нелека работа, предвид обстоятелството, че живееше в най-малкото жилище на Манхатън. Да отвори „Таймс“, означаваше непременно да затвори нещо друго или да го премести.

Апартамент 5а може и да имаше впечатляваща гледка към хоризонта на „Алфabet Сити“ и отвъд, но вътре имаше място само за единично легло, съвсем мъничка маса — която той използваше за плот — фурна, мивка и мини хладилник.

Без кухненски килер, затова държеше своите билки и подправки в мъничкия шкаф за провизии, маслините — в шкафа на банята, а зеленчуците — в щайга под леглото.

Сърцето му се сви, докато четеше последния отзив в раздела за ресторанти. На „Ситроен“, ресторанта на Роналд Моран в Горен Уест Сайд, критиците на „Таймс“ бяха присъдили три звезди — най-лошата новина, която Нейт някога си беше представял.

Шефът му, вилнеец грубиян, който настояваше да му викат „Главен“, въпреки че това изобщо не се доближаваше до факта как изкарва прехраната си, страшно мразеше Моран. Бяха работили заедно някога, в мрачните времена, но Моран стигна до звездна слава, защото твореше с кулинарни богове като Дани Мейър, Алфред Портейл и Джойн-Джордж Фонгерихтен, а пък Главния прекара последните десет години, въртейки хамбургери в „Трибека“ — крайпътния ресторант на своя тъст.

— Този бездарен, подъл изрод никога не е имал оригинална идея в главата си — Главния беше прочут с обидите си по адрес на своя заклет враг. — Тоя идиот не можеше да нареже и морков, ако първо някой не му го разчертае с молив и междувременно не му наостри ножа.

Шефът му излезе от кожата си от бяс, когато предишната година отвориха „Ситроен“, настоявайки, че полагащото се място за Моран е на дъното на купчина с останали от миналата седмица пилешки

дробчета, а не горе на Западна Осемдесет и четвърта улица с всички онези дебили, които са достатъчно глупави, за да хвърлят парите си само заради удоволствието да получат хранително натравяне.

А сега на „Ситроен“ бяха присъдили три звезди.

Главния мразеше всички, но особено много Нейт и го показваше, щом му се удадеше случай.

И днес щеше хубавичко да си го изкара на него.

Нейт погледна часовника си. Щеше да има време точно колкото да се вдигне до пекарна „Посейдон“ на „Девето авеню“ за няколко финикии — меки, подобни на мадлени сладки, приготвени от счукани бадеми и орехи, накиснати в гъст, сладък сироп. Опитваше се сам да ги направи, но нещо му убягваше и трябваше да разбере какво е то.

Предстоеше труден ден и имаше нужда да го започне с нещо наистина сладко.

Отвън зърна сянката на Шугър, която проверяваше кошера си и тихо ходеше по терасата, наглеждайки своята никнеща градинка. Откакто се нанесе, бе направила чудеса с покрива и ако Нейт не се чувстваше толкова болен, щеше да разтвори завесите и да ѝ го каже.

16.

Шугър израсна в Чарлстън, Южна Каролина: вероятно най-тучният от градовете градини по света. Зад всяка ограда от ковано желязо или стена с гол тухлен зид на живописния полуостров, разцъфнал между реките Ашли и Купър, се спотайваше благоуханна съкровищница от камелии, рози, гардении, магнолии, османтус, азалии и жасмин, навсякъде жасмин.

Заради неговата изобилна зеленина, разкошни увивни растения, великолепни живи плетове и балконски саксии с бонбонени цветове, съвсем не бе изненадващо, че родните синове и дъщери на града го смятаха за най-красивото място на земята.

През първите години от своето изгнание Шугър се опитваше да култивира едно или друго растение, напомнящо изобилните градински наслади, които беше изоставила, борейки се понякога с враждебни природни сили, за да нагоди лозите на недоволните орлови нокти и злопаметния сладък картоф или да отгледа пълзящо ленивче и есенна тлъстига.

В Напа Валеј имаше жасмин, който растеше като плевел, и тъй като пчелите ѝ много го обичаха, тя също си мислеше, че го обича. Но когато храстът почна да цъфти, над нея сякаш се спусна смътен, непознат облак на съжаление и щом Шугър разбра, че хубавият сладък мирис от детството ѝ навява носталгия по дома, го изкорени и никога вече не засади нов.

От този момент нататък започна да развъжда растения, които я караха да гледа от светлата страна на живота и извличаха най-доброто от естествената среда.

В Санта Фе целият ѝ двор беше претъпкан с различни по размер керамични саксии, в които отглеждаше розмарин и лавандула, декоративна круша и сливи, дори пипер, въпреки че той не бе особено популярен сред пчелите.

В Колорадо беше създадена плодороден оазис от стари тенекиени туби за бензин и срязани варели за петрол. Отначало съседите ѝ се

отнасяха скептично, но щом увивните растения пораснаха и цветята натезаха от стъблата, а храстите набухнаха, дворчето, преди затрупано с боклуци, от грозно пате се превърна в пословичния прекрасен лебед.

За „Флорес стрийт“ Джордж намери в един строителен изкоп на Ийст Ривър няколко изхвърлени улука от ковано желязо и се уговори с Ралф, по-млад приятел на неговия праплеменник, и двама негови колеги да ги пренесат горе до 5б.

Шугър се опита да пробута някакви пари на Ралф от благодарност, но той не поиска и да чуе.

— Всеки приятел на господин Уейнрайт е и наш приятел — каза той. — Майка ми винаги казваше, че той „спасил бекона й“, когато сме били деца. Не знам как, но мисля, че е имало нещо общо с връщането на баща ми вкъщи. Така или иначе, е едно невероятно старче. И вашата врата много му харесва.

— И тя много го харесва — каза Шугър, изпращайки го с два буркана детелинов мед от Северно Айдахо.

Кацнали върху събрани стари тухли, уллиците представляваха идеални сандъчета с индустриален привкус, които странно подхождаха на красивите любимци на Шугър: теменужки, лантана, върбинка и хелиотроп.

Тя постави два от уллиците край дългата стена до вратата и от единия край засади увивния клематис, а от другата — лунно цвете: клематис, защото разновидността, която избра, цъфтеше в най-прекрасни пурпурни нюанси, а пък лунното цвете се разтваряше рано привечер и разнасяше божествен аромат точно когато на човек най-много му се искаше да го помирише.

Шугър изработи разноцветни карирани покривала за своята еkleктична колекция от градински мебели и купи китайски фенери и наниз електрически крушки от битпазара на улица „Хестър“, а после и два доста големи градински свещника преди закриването на разпродажбата на улица „Есекс“. На един ъгъл в Чайнатаун откри даже и жардиниера, която се продаваше за двайсет долара заедно с два буркана пчелен клей. Посади и миниатюрно магнолиеве дърво, което изобщо не й напомняше на онези в родната й градина, защото майка й страшно се гордееше, че нейните магнолии са най-високите на тяхната улица, а този мъничък екземпляр бе възможно най-дребничкият.

Бяха нужни няколко седмици, но благодарение на упорития ѝ труд и на потресаващата гледка, която осигуряваше градът, покривната градинка на Шугър постепенно се оформи.

В деня, в който се върна натежала от пинтите тъмна и светла бира в „Максорли“, Шугър работи още по-упорито. Нямахше по-ефективен начин да държи ума си далеч от дразнещия спомен, че позволи на абсолютно непознат... от мъкненето на десеткилограмови торби с пръст за саксии четири етажа нагоре по стълбите. Е, тя не беше сигурна дали направеното от Тео е толкова лошо, но то не бе правилно.

Въпреки това го сънуваше. Някои сутрини можеше дори да усети вкуса му — чувство, което ѝ се струваше доста изострено в полусънно състояние и което се притъпяваше, щом напълно се събудеше. Дъхът му бе солен, с натрапчиви карамелени нотки, които отекваха по вкусовите ѝ рецептори дълго след закуска.

— Трябва да си избия Тео Фицджералд от ума — каза тя една сутрин на Елизабет Шеста, леко потупвайки мулча^[1] около основата на миниатюрната магнолия, за да запази влагата вътре. — Той няма място нито там, нито където и да е в живота ми.

Заниманията ѝ в градината бяха прекъснати от почукване на вратата: беше Руби, бледа и уморена на вид, вкопчена в албума си с изрезки.

Шугър държеше под око своята болнава съседка от първия етаж и след онази почерпка се отбиваше при нея на всеки няколко дни и въпреки че Руби никога не затръшваше вратата под носа ѝ така, както господин Макнали още обичаше да прави, не ѝ хвърляше унищожителни погледи като госпожа Кешъл и не се втурваше край нея по стълбите като Лола, гостоприемството ѝ често беше по-скоро хладно. Общо взето, Руби бързо се отпускаше и проявяваше повече топлина, но на Шугър винаги ѝ се струваше, че приятелството им всеки път започва от изходната точка, затова ѝ стана приятно, че Руби сама е решила да се отбие.

— Имам няколко нови истории — каза момичето, вдигайки албума с хилавите си ръце. — Косата да ти настръхне.

Сватбите бяха последното нещо, за което Шугър мислеше.

— Тъкмо се канех да проверя моята царица — каза тя за отвличане на вниманието. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Руби сбръчка лице.

— Какво?

— Моля?

Казах:

— Какво?

Шугър реши някой друг ден да приложи нежната си магия върху маниерите на Руби.

— Тъкмо се канех да погледна Елизабет Шеста — каза тя. — Ако дойдеш с мен отвън, ще ви запозная.

Руби се приближи и с подозрение гледаше как Шугър сваля капака на кошера.

— Не трябва ли да носиш костюм и да ги изгониш всичките с пушек?

— Всъщност имам костюм вътре, ако искаш, облечи го, но тези пчели са много послушни — обясни Шугър. — Пушекът се използва само за да ги успокои, а те поначало са много кротка компания, така че не ми се налага. Едва ли е хубаво да ти се напълни къщата с дим. Ако на нас ни се случи, се обаждаме в пожарната. Но ако предпочиташ, може да останеш вътре и да гледаш оттам.

— Не ме е страх от пчели — каза Руби, докато Шугър изтегляше една рамка, цялата покрита с пълзящи насекоми.

— Виждаш ли, покрили са всички тези уютни дупчици с восък. Във всяка от тях има по една мъничка пчела бебе.

— Къде е медът?

— Ами, още не са направили кой знае колко. В момента се организират и задействат. Когато Елизабет Шеста или Бети, както понякога я наричам, снесе още малко яйца и всичките се излюпят и пораснат, ще почнат да пълнят килийките на следващия етаж с нектар. После го изсушават, като пърхат с криле, и ето че имаме мед!

Но Руби всъщност не се интересуваше от меда; тя оглеждаше саксиите на Нейт.

— Значи познаваш момчето с морковената коса и вечно червено лице?

— Просто се изчервява, защото е срамежлив, това е.

Руби сви рамене.

— Какво отглежда в тези мънички саксии?

— Засадил си е почти всички подправки — каза Шугър. — И щом пораснат, ги откъсва и приготвя нещо вкусно с тях. Онази вечер

направи такава мароканска агнешка яхния — боже мой, само от мириса ѝ се побърках и почуках на прозореца му, за да разбера каква е. Готвеше я в най-малката и сладка тенджерка на света, а после сервира яденето с кускус. След това ходих да гледам Мароко на картата, за да съм наясно откъде идва тази божествена гозба.

— Вие да не би да сте гаджета? — попита Руби.

— Божичко, не! Той е много млад за мен. А и съвсем наскоро се запознахме.

— Не е нужно да познаваш някого отдавна, за да ти стане гадже. Понякога се получава веднага. В историите от албума ми постоянно се случва.

Шугър се покашля.

— Е, не съм голям специалист по въпроса, защото аз с гаджетата по принцип не се спогаждам особено.

Руби я изгледа.

— Аз и гаджетата по принцип също не се спогаждаме особено — каза тя. Всъщност никога не бе имала гадже. Дори не бе стигала до такава вероятност.

— Открих, че при пчелите животът изобщо не е чак толкова заплетен — обясни Шугър. — Сега да видим къде ми е царицата? — Тя извади още една рамка, отрупана с доста повече пчели, и внимателно я завъртя в ръцете си, търсейки Елизабет Шеста.

— Как я различаваш от другите?

— По-голяма е от тях и излъчва някак по-висока класа, точно като истинска царица. Обикновено не ми е трудно да я забележа, но... виж, ето я — Шугър посочи Елизабет Шеста, кацнала наполовина вътре, наполовина извън пилото. — Виждаш ли, по-дълга е от останалите, въпреки че е трудно да се различи от мястото, на което е застанала. — Шугър зачака Бети да снесе яйцето си и да се премести на следващата килийка, но Бети не го направи.

— Хм, това е странно — каза Шугър. — Бави се с това яйце. Май е най-добре да не я притеснявам.

Тя плъзна рамката обратно в кошера и пак сложи капака.

Руби се настани на една от карираните възглавници, прегърнала своя албум, с тъжен, но изпълнен с надежда поглед, сякаш желаше да не иска това, което искаше. Пчелите очевидно не я въодушевяваха като Шугър, а това, от което Руби имаше нужда, според Шугър беше тъкмо

тонизиращо средство. В стремежа си да помогне, щеше да ѝ се наложи да погълне още дози сватбено блаженство от прословутия албум.

— Така, какво ще кажеш да направя малко чай с лед? — предложи тя. — А ти ще ми прочетеш някоя от твоите истории.

— Какво има в чая с лед?

— Само чай и лимон, вероятно цялата кана не съдържа и половин калория.

— Окей — каза Руби.

— Просто окей?

— Ами какво друго трябва да има?

— Понякога е хубаво малко да се подслади.

— Подслаждането изобщо не ми допада — каза Руби.

Шугър остави нещата така, но когато приготвяше чая, добави половин чаена лъжичка джаксънвилска охра вътре, защото, ако Руби имаше нужда от нещо, то беше подсладител. Медът бе едва доловим, но и леко тръпчив и Шугър знаеше, че танинът на чая и киселината на лимона ще прикрият вкуса му.

Беше сигурна, че е видяла как бузите на Руби добиват лека руменина, докато пиеше. Все едно да гледаш как клюмнало цвете почва да укрепва и да цъфти след проливен летен дъжд.

[1] Защитен слой — от торф, слама, дървесна кора и др., който се поставя върху почвата. — Б.р. ↑

17.

Следващия път, когато видя Тео, Шугър продаваше сладолед зад сергията на „Ронибрук Фарм“ на пазара „Томпкинс Скуеър“. Бе работила три седмици поред като доброволка в будката за информация на пазара и управителят след това ѝ препоръча да поработи малко на нечия чужда сергия, преди да отвори своя собствена.

Маркъс Морети от „Ронибрук“ я остави да му помага без желание, защото и преди бе приемал доброволци на работа, но общо взето, те тръгваха за кафе около девет часа сутринта и повече не се връщаха. „Томпкинс Скуеър“ не притежаваше блясъка и очарованието на пазара на „Юниън Скуеър“ в квартала „Флатайрън“, където тълпи от заможни манхатънци подбираха свежи тиквени цветове, докато туристите правеха снимки на златистожълти малини, нагласени в кутийки като бижута и наредени до закръглени ягоди и лъщящи къпини. Тълпите не задръстваха „Томпкинс Скуеър“, колебаещи се между пресните патладжани и веганските сладки, и не се редяха на опашка за квакерски претцели^[1] и вегетариански сандвичи. Нямахте ни най-малка вероятност да пишат за него в лъскавите списания или в популярните пътеводители.

Затова пък разнородна смесица от обитатели на „Ийст Вилидж“ бавно се приближаваше до дузината продавачи, между които касапин, пекар, двама производители на зеленчуци, стопанин на ябълкова градина, човек, отглеждащ лавандула, плюс Маркъс и неговият органичен сладолед.

Атмосферата беше непринудена, повечето продавачи познаваха голяма част от купувачите, а в добавка към характерния привкус на „Алфabet Сити“ беше и пъстроцветната колекция от бездомници, алкохолици и наркомани, които предимно се занимаваха със своите си работи, но — Шугър бе предупредена — можеха да прекарат една цяла неделя в крясъци или по-лошо, в пеене на продавачите и минувачите.

Точно тази сутрин обаче никой на никого не викаше. Нито пък пееше. Нарцисите бяха нацъфтели с пълна сила под знаменитите

брястове на парка, поръсени по земята като златен прашец. Група престарели музиканти свиреха етнически джаз на пейките близо до детската площадка, а майките ги гледаха и си бърбеха, потропвайки с крак в ритъма.

Беше от онези дни, които обещаваха съвършено лято, и при такива превъзходни условия на Маркър Морети му трябваше по-малко от половин час да схване, че Шугър е родена продавачка. След два часа той направи бърза сметка и осъзна, че е удвоил обичайната си печалба. Реши, че тя спада към типа продавачи, от които човек би искал да си купи сладолед още в ранна слънчева сутрин: изненадващо нямаше татуировки или пиърсинг, но имаше усмивка, която намекваше, че ако ѝ се прииска, би могла да примеси малко безразсъдство в своето благоразумие.

Когато му просветна, че клиентите всъщност чакат Шугър да ги обслужи, въпреки че той стоеше плътно до нея, Маркър ѝ повери изцяло сергията и хукна да се види с приятелката си на ранен обяд. В неговата приятелка нямаше и следа от благоразумие, което до голяма степен бе причината той да я харесва.

Щом Маркър тръгна, Шугър почти не смогваше да вдигне глава от съдовете със сладолед, толкова беше заета да обслужва хората. Те се струпяха пред нея, подвиквайки за своите любими вкусове, но когато глас от опашката с точно определена напевна интонация даде поръчка за джинджифилов с гъста сметана, тя усети как мъхът по врата ѝ настръхва и застана нащрек. Шугър вдигна поглед и видя отпред да стои Тео.

— А, ти ли си — каза тя, а ръката ѝ изведнъж се изпоти около дръжката на лъжицата. — Здравей — все още нямаше причина да бъде груба. Досега не беше се проявявала като такава. А и освен това едва ли можеше да отиде някъде.

Очите на Тео за малко да изпаднат от орбитите, когато, шляейки се, зави зад ъгъла и видя Шугър да стои отсреща с хубава синя рокля и да раздава сладолед.

След като я подплаши и прогони от „Максорли“, прекара няколко седмици в патрулиране по Източна Седма улица при всеки възможен случай, като се спотайваше зад ъглите с надеждата, че пак ще види Шугър, ще ѝ обясни и ще поправи щетите, които бе нанесъл. Дори репетира кратка реч, но сега му се искаше да я беше записал на лист,

защото можеше да мисли единствено за неуловимия аромат на зелени лимони, който се носеше из въздуха около нея, за извивката на пръстите ѝ, обхванали половин пинта бира, и за зъбите ѝ, прехапващи пълничката долна устна.

— Да, аз съм — каза той.

— Във фунийка ли искаш този джинджифилов с гъста сметана? — попита тя. — Или в кутийка за вкъщи? Или може би предпочиташ да го задържа четирийсет години и да ти го дам на юбилея ни.

— Хей, нареди се на опашката бе, човек — сопна се застаналата пред него млада майка, подрусваща бебето си на бедрото. — Ще взема една пинта ванилов.

— Веднага пристига, мадам — каза ѝ Шугър, подавайки сладоледа. Майката наперено се отдалечи и Тео дойде по-близо до тезгяха.

— Знам, че общо взето, всичко, което излезе от устата ми — започна той — ще звучи като бълнувания на пълен и абсолютен лунатик...

— Да, така е — отвърна Шугър, приемайки поръчката на клиента зад него, раздразнена, че той я кара да допусне, че понякога, при особени обстоятелства се появява причина да бъде груба, а това противоречеше на всичко, в което открай време вярваше. — Съжалявам, но е така.

— Не, аз съм този, който съжалява — каза Тео. — Повярвай ми, наистина, наистина много съжалявам, че те заведох в „Максорли“ да прием бира, след като съвсем бегло те познавах, както и за всичко останало. За цялото това бълнуване с женитбата и държането за ръце. Съжалявам. Не бях прав.

Шугър престана да си върши работата и лъжицата ѝ увисна във въздуха.

— Не беше прав да смяташ, че ще бъдем заедно завинаги и че ще вървим по Източна Седма улица на стари години?

— Не! — каза Тео. — Не за това. За това съм прав.

— В такъв случай не се ли връщаме пак към бълнуванията на пълния и абсолютен лунатик? Заповядайте, мадам. Две фунийки двоен малинов с бял шоколад. Да ви е сладко!

— Не, сгреших, че ти го изрех ей така в бар, където хората още плюят по пода — каза Тео. — Беше напълно неадекватно, но моля

те, дори за момент не си помисляй, че по какъвто и да е начин съм се подигравал на сериозните връзки и на брака. Аз самият някога бях женен и въпреки че нищо не излезе, все още вярвам в тази институция. Наистина вярвам. Просто говорех, без да отчитам последствията, защото истината е, че ти ми влияеш по такъв невероятен начин, че просто не мога да не признавам всичко. Но ако ми дадеш още един шанс, знам, че мога да ти се докажа. Честно, моля те, повярвай ми. Умолявам те.

— Ти сладолед ли купуваш, или се явяваш на прослушване за пиеса на Шекспир? — прекъсна го нервно възрастен мъж. — Дай ми малко от ментовата дантела, може ли, сладурче?

— Да не сте луд? — присъедини се друга клиентка, пълна жена горе-долу на възрастта на Шугър, облечена с анцуг. — Шоколадов чипс, две пинти. — Тя се наведе към възрастния мъж. — Човекът я моли да се омъжи за него, след като едва се е запознал с нея, и говори сериозно? Моят мъж чака цели четиринайсет години и даже тогава го избълва по време на телевизионните реклами. — Тя махна с ръка към Шугър. — Кажй да, мила. Виж момчето. Аз самата бих се омъжила за него, ако не трябваше след това да каня сватове на обяд. А и такъв сладък акцент има. Като Джерард Бътлър^[2]. Само че каква е тая риза?

— Прилича на някой от онези лентяи по Западното крайбрежие, които пушат трева и пишат поезия — съгласи се възрастният мъж.

— Не пуша трева. И не пиша поезия, не че има нещо лошо в това — отвърна им Тео. — И не съм я молил да се омъжи за мен. Просто казах, че ни виждам женени.

— Вече звучиш като адвокат — отбеляза възрастният мъж.

— Адвокат ли си? — попита Шугър. — Защото, ако си адвокат, това окончателно ще прелее чашата.

— Няма значение какъв съм, нито женитбата, нито... ще излезеш ли просто на вечеря с мен, Шугър? Моля те!

— Как ще иска да излиза с теб? — възкликна възрастният мъж. — Ти вече си й показал, че си смахнат.

— Някакъв шанс да получим сладолед тук отзад? — попита от опашката мъж с бебе в количка. — Шоколадов. Една пинта.

— Кротко бе, човек, тук тече любовен роман — каза жената с анцуга. — Омъжена ли си вече? — попита тя Шугър.

— Моля ви, наистина предпочитам да се придържаме към темата за сладоледа, ако нямате нищо против, мадам.

— Гадже имаш ли си?

— Обикновен шоколадов или с шоколадови парченца? — обърна се Шугър към мъжа с бебешката количка.

— Как може да нямаш гадже? — попита възрастният мъж. — Ако бях с двайсет години по-млад, самият аз щях да ти предложа брак.

— По-скоро четирийсет години — изсумтя човекът с количката.

— Излез на вечеря с Джерард Бътлър — каза жената.

— Стига да те заведе на някое хубаво място — добави възрастният мъж — и да няма лиготи в таксито на връщане.

— И го накарай той да плати, скъпа — каза жената с анцуга. — Стига вече сме си делили сметката. Толкова мразя това измислено равенство. — После тя и възрастният мъж се измъкнаха заедно, спорейки закачливо дали ментовият сладолед, или този с шоколадовите парченца е за предпочитане.

— Ако нямаш нищо против, ще почакам ей там, докато вече не си толкова заета — каза Тео и се оттегли на една сенчеста пейка, а други разгорещени и гладни клиенти се пъкнаха на мястото, което той освободи. Но Шугър неведнъж усети замисления му поглед върху себе си.

Междувременно тя забеляза госпожа Кешъл, която всяка неделя идваше на пазара най-вече за да се счепка с продавача на ябълки, че плодовете му не са достатъчно кисели. Викна ѝ:

— Искате ли една фунийка сладолед, госпожо Кешъл?

Старата дама дотътри крака до Шугър.

— Какво е онова черното там отзад?

— Това е лакриц^[3], както изглежда, не е най-любимият вкус.

— Тогава ще взема от него — каза старицата. — И най-добре ми го дай на половин цена, щом ще ти помагам да се отървеш от него.

Половин час по-късно и господин Макнали съзря Шугър зад импровизирания щанд и застана отпред, като се провря през опашката, пренебрегвайки оплакванията на онези, които избута с лакът от пътя си.

— Това си ти, значи — каза той.

— Извинявайте — обърна се Шугър към раздразнените клиенти.

— Това е моят съсед господин Макнали, който има проблеми с

кръвната захар. — Понякога една невинна лъжа правеше чудеса за избягването на размирици. — От кой да ви дам, господин Макнали?

— Какво е онова черното там отзад?

— Това е лакриц. Искате ли малко от него?

— За какво си мислиш, че чакам?

— Той е любим и на госпожа Кешъл — каза тя, докато му подаваше фунийката. За момент си помисли, че Макнали ще я хвърли обратно в лицето ѝ. — Просто го опитайте, преди да направите нещо прибързано.

Старецът опита сладоледа и явно му хареса, защото изръмжа нещо подобно на благодарност и пак смушка с лакти хората, за да се измъкне.

Най-после на опашката настъпи затишие и използвайки възможността да хване Шугър сама, Тео пак се изправи пред нея.

— Само помисли — каза той. — Ако не бях споменал онова нещо с женитбата, нямаше да е толкова странно, че те каня на среща. Това е просто вечеря, Шугър. Погледни го от тази страна. И ако след вечерята още ме мислиш за луд, обещавам вече никога да не те моля за нищо. Всъщност обещавам, че вече никога няма да ме видиш.

Откакто напусна Чарлстън, Шугър беше ходила на много срещи за вечеря — харесваше мъжка компания, беше израснала в такава среда — но ограничи срещите си до мъже, към които не проявяваше сериозен интерес, защото по този начин по-лесно избягваше усложненията. В случаите, в които си бе позволила флирт, за да го развие в нещо по-съществено, тя прекара чудесна зима с един ски инструктор в Айдахо и жарко лято с производител на вино в Напа.

Но не участваше в любовни истории, в които сърцето спира, пулсът препуска, коленете омекват, костите треперят, а челюстта увисва. Вече бе преживяла онова зашеметяващо чувство. Това съсипа живота ѝ, а и не само нейния, затова не искаше да се случва отново.

И въпреки това стоеше в красивия пролетен парк в Ню Йорк, с лъжица за сладолед в ръка, с примряло сърце, препускащ пулс, омекнали колене, треперещи кости, а челюстта ѝ едва ли не бе провиснала до земята. Остави лъжицата да падне обратно в ментовия сладолед.

През всичките тези години си мислеше, че е силна, избягвайки яростната атака на Купидоновата стрела, но втренчена през

пъстроцветните кофички сладолед в небесносините очи на Тео Фицджералд, вече не беше толкова уверена. Втречена през пъстроцветните кофички сладолед, си помисли, че през онова време Купидон може би просто не се е прицелвал в нейната посока. Или пък е бил ужасен стрелец.

Не се беше влюбила в ски инструктора — привлече я неговата мъка по починалата му от рак жена и знаеше, че може да му помогне. И не бе изпитала нещо подобно дори на трепет към производителя на вино. Той имаше много хубава коса, но страдаше от сenna хрема и Шугър я излекува със своя калифорнийски мед.

Въпреки всички тези години, минали без любовна история, от която да ти спира сърцето, Шугър все пак беше щастлива. Госпожа Кешъл имаше право: чашата на Шугър винаги беше наполовина пълна, дори повече от половината. Освен това напълваше и чашите на всички останали. Просто с това се занимаваше. И въпреки всичко, което ѝ се беше случило, въпреки ужасната каша, която се получи в онази вълнуваща любовна история преди толкова много години, тя никога — с изключение на няколко дни в началото, когато напусна Чарлстън и това беше напълно разбираемо — не усети, че нещо ѝ липсва.

Чувстваше се уверена.

Досега.

Сега, докато гледаше през сладоледите Тео Фицджералд с неговите умоляващи очи и замислената бръчка между тях, осъзна какво липсва там, в празното пространство пред нея. Шугър не можеше да го види, но въпреки всичко то танцуваше между тях като пламъци от огромен огън, само че два пъти по-горещо. През всичките тези години не беше усещала тази горещина, само отчиташе отсъствието ѝ, но сега тя се бе появила, изгаряше кислорода току пред лицето ѝ и Шугър просто не можа да пренебрегне копнежа, който разпалваше у нея.

А тя не го искаше.

Онова, което научи първия път, беше, че на това физическо желание не може да му се вярва за нищо, освен че ще осигури болезнено терзание, чиито мъки тя просто не можеше да понесе отново. Да, Тео изглеждаше добре, имаше симпатичен акцент, размиваше я и притежаваше поне минимално количество здрав разум, но начинът, по който я караше да се чувства, подплашваше

животрептящата дневна светлина у нея. А животрептящата дневна светлина у нея отдавна се бе наситила на сплашване.

Шугър харесваше силната независима жена, в която постепенно се превърна през тези години. Създаде тази жена горе-долу от прахта и започна да вярва, че винаги ще бъде такава. Не можеше да допусне луд човек като Тео да я превърне отново в неуверена и уязвима.

— Съжалявам, Тео — каза тя. — Наистина съжалявам. Но мисля, че ще е по-добре просто да минем на етапа, в който повече никога няма да се видим. Благодаря, че намина, но наистина ще съм ти благодарна, ако от сега нататък не идваш на пазара в неделя. Не искам да съм груба и съжалявам, ако звучи така, но сега имам работа. — Нова вълна от разгорещени и гладни клиенти погълна пространството между тях и Тео се сля с оживлението в парка.

Нямаше намерение да ѝ напомня, че така и не получи своя джинджифилов сладолед с гъста сметана. Но нямаше намерение и да се предава. Шугър може и да не го искаше на „Томпкинс Скуеър“ в неделя, но той щеше да намери начин да спечели сърцето ѝ дори и без да се връща на пазара.

* * *

Както се оказа, джинджифиловият сладолед с гъста сметана беше любимият вкус и на Шугър, но колкото по-дълго седеше до кошера на своята тераса и дълбаеше в кофичката с цяла пинта от него, толкова повече се объркваше Елизабет Шеста.

Царицата знаеше, че това, което е чакала, е Тео Фицджералд: тази увереност се бе появила от усуканите клонки на нейното ДНК толкова категорично, колкото и инстинктът за оцеляване. Само че не знаеше каква трябва да е следващата ѝ стъпка. Нейното ДНК не ѝ казваше абсолютно нищо по въпроса. Беше помислила, дотолкова, доколкото можеше да мисли една пчела майка, че оттук нататък Шугър ще поеме нещата. Но Шугър поемаше само огромни лъжици пълномаслени млечни продукти със силен дъх на джинджифил, подходящ за предотвратяване на настинки и облекчаване на запек, но не особено любим на пчелите.

Със сигурност нещо трябваше да се промени и тъй като от Шугър не се излъчваше друго, освен огромни вълни тревога, Елизабет Шеста реши, че сама трябва да се заеме с промяната. Тя обърна задница към най-близката килийка за производство на бебета и заседна там.

Нейното умишлено забавяне сега се преобрази в пълно бездействие.

Отначало прислужничките ѝ се паникьосаха. Един кошер не може да оцелее, ако царицата му спре да снася. Почнаха да се катерят върху нея, отчаяно търсеци насоки, ужасени, че тя отслабва и че трябва да се заловят да хранят нова царица. Но сигналите, които Елизабет Шеста им пращаше, ставаха все по-силни.

Имайте ми доверие, каза им тя. И въпреки че бяха озадачени, ѝ се довериха.

[1] Тестени закуски, подобни на гевреци. — Б.р. ↑

[2] Съвременен шотландски актьор. — Б.р. ↑

[3] Растение, известно у нас като женско биле. — Б.р. ↑

18.

На следващия следобед госпожа Кешъл довтаса пред вратата на Шугър, молейки за още свещи. От почерпката насам ги държеше запалени по цял ден и привикна към мириса на розово масло.

— Обикновено в дома ми мирише на лук — каза тя на Шугър. — Доскоро мирисът на лук ми харесваше. Но сега повече обичам аромата на свещите.

— Би трябвало да повдигат настроението, госпожо Кешъл. Чувствате ли се приповдигнато?

— На моята възраст човек не се чувства приповдигнато — отвърна старицата. — От двайсет години насам всичко у мен е тръгнало по нанадолнището.

Тя надникна над рамото на Шугър към калейдоскопа от растителност, разцъфнала на терасата.

— Така значи. Цветарка. — Избута я и излезе отвън. — Тук горе е като райската градина. Добра работа. Ще пийна кафе, ако направиш. С мляко. И две захарчета.

Шугър се съгласи и отиде да приготви кафето, наблюдавайки през прозореца как госпожа Кешъл нежно повдига лунното цвете към носа си, за да вдъхне от аромата му, а после внимателно оглежда магнолията.

Всъщност Шугър се радваше, че има компания. Прекара ужасна нощ и се събуди с нетипично за нея главоболие. Обикновено след чаша ментов чай и няколко спокойни минути, прекарани в съзерцание на хоризонта, тя се мобилизираше и започваше нормално деня си, но тази сутрин беше различно. Наложиха се да се пребори със силното желание да си остане в леглото и да се завие презглава. По-лошо, чувстваше се така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи, а това никак не й харесваше.

— Имам няколко тарталети с мед и лимон — каза тя, докато носеше кафето. — Нейт направи кошничките и пчелите, а аз —

останалото. Като стана дума за тях, имате ли нещо против да седнете тук, докато проверявам кошера си?

— Нямам против да седя тук до Деня на благодарността, ако все така ми носиш храна — отвърна госпожа Кешъл.

— Отдавна ли живеете на „Флорес стрийт“? — попита Шугър, докато вдигаше покрива на кошера, а после отмести горния корпус, който вече се напълваше със запечатан мед.

— Открай време — каза госпожа Кешъл. — Макар че кварталът невинаги е изглеждал така. Преди имаше повече умрели хора.

— Умрели хора? — Шугър издърпа най-населената рамка с пчели, за да открие Елизабет Шеста.

— Наркомани, проститутки, от този сорт — обясни госпожа Кешъл. — После на съседната пряка снимаха „Кръстникът“, втора част, и кварталът почна да се възражда.

— Това е странно — каза Шугър.

— Знам. Би трябвало да се очакват още повече умрели хора след филм за мафията, а не по-малко, нали?

— Не, имам предвид, тоест, да, странното се отнася до моята царица Елизабет Шеста. Сякаш не снеса яйца.

След последната проверка на кошера нямаше нито прясно пило, нито някаква промяна в рамката около Елизабет Шеста. Но царицата беше жива, хранеха я и изглеждаше здрава.

Просто не работеше.

Шугър плъзна рамката обратно в плодника и пак събра частите на кошера.

— Изглеждаш така, сякаш си глътнала няколко пчели — каза госпожа Кешъл. — Имаш ли още от тия тортички?

— Никога преди не се е случвало — сподели на другия ден Шугър с Джордж отвън на стъпалата. — Не е синдром за разрушение на колонията, в такъв случай пчелите просто изчезват, не е и акар, защото акарите се виждат, пък пчелите ми никога не са имали. Не може да е и гнилец^[1], той се набива на очи, а от него няма и следа. Нито едно от изброените, Джордж.

— Много съжалявам, госпожице Шугър — каза той.

Никога не я беше виждал толкова разстроена. Сияйната руменина от лицето ѝ бе изчезнала, имаше тъмни кръгове под очите и в усмивката ѝ липсваше обичайната топлота.

През изминалите седмици от откритата веранда пред сградата с оранжевите тухли на „Флорес стрийт“ Джордж внимателно наблюдаваше всички обитатели — такава беше работата на портиера — но обръщаше особено внимание на Шугър, към която бе привързан по-специално. По негово мнение тя беше рядко срещано създание: съвременна градска обитателка, чиято мисия бе да се грижи за хората около себе си. По един или друг начин Шугър лекуваше всички в блока с меда си, отделяше им от времето си и това неимоверно повдигаше духа на Джордж.

Освен това „Флорес стрийт“ 33 очевидно не бе първото място, на което Шугър е прилагала своята особена магия, нейната запазена марка. Джордж никога не беше виждал човек да получава толкова писма от толкова различни кътчета на страната. Само за една седмица тя получаваше по две дузини писма или картички — и това не беше всичко. Един ден му показваше копие от училищен картон с оценки, което някаква горда майка ѝ беше изпратила от Калифорния; после — бродирано каре, изработено на ръка от бивша хазяйка в Айдахо; на следващия ден разопаковаше накривена глинена чинийка за карфици, пратена от седемгодишно дете от Санта Фе.

Но Джордж се тревожеше, че грижите на Шугър бяха нещо като еднопосочна улица. Тя даваше сърце и душа, за да помага на другите да се оправят, но не допускаше никой да прави същото за нея. Човек не можеше да живее така безкрайно дълго.

— А, виж земното кълбо на Лола — каза Шугър, сочейки посърналия балон. — Толкова се е смалило. Това изобщо не е добра реклама.

— Наистина, да се чуди човек какви професионални умения е получила тази жена — съгласи се Джордж. — Макар че Итън сякаш сега е по-добре... ти сигурно имаш нещо общо с това?

— Амброзия — оживи се Шугър. — Правя я с мед, прополис и пчелно млечице. Прави чудеса.

— Ами, не съм напълно убеден, но ми се струва, че вчера видях майка му да се усмихва — каза Джордж. — А какво правиш с госпожа

Кешъл?! Тази жена снощи си пееше и се оказа, че е много по-сладогласна, отколкото съм си представял.

— Поддържам запасите ѝ от свещи с розово масло — призна Шугър. — Смята се, че запалени, те намаляват раздразнението.

— А както знаем, е натрупала предостатъчно раздразнение.

— Аз самата май също — каза Шугър. — Не разбирам защо Елизабет Шеста престана да снася просто ей така, без причина. Правя всичко по силите си, за да се чувства щастлива, но тя сякаш решава да не е щастлива, нещо изобщо нетипично за нея.

— Знаеш ли, имам едно място, където ходя, когато проблемите на света имат нужда от специалното ми внимание. Дали не искаш да дойдеш там с мен, госпожице Шугър, да обсъдим по-подробно нещата?

— Някакъв бар ли е? Защото не пия по това време на деня.

— Аз пък изобщо не пия, госпожице Шугър. Говоря ти за място сред природата: сигурен съм, че ще ти хареса. А най-хубавото в работата ми на почетен портиер е, че няма нужда да питам шефа дали може да напусна поста си, защото нямам шеф. И гледай ти, почти е станало време за обяд.

Той сви лакът, предлагайки на Шугър да го хване под ръка.

Само на две преки по-нататък, в миниатюрен отрязък от Източна Шеста улица, сплескана като в сандвич между два жилищни блока, се намираше непривлекателна входна врата, провиснала наполовина от пантите си по средата на ръждясала ограда.

Джордж я въведе през вратата и за удивление на Шугър двамата се озоваха в процъфтяваща, бликаща от живот градина, подпряна в задната си част от гигантски дъб и задръстена с цъфтящи храсти и млади фиданки, зад които беше приютена ексцентрична колекция от градински скулптури: нащърбени джуджета, притихнали керамични жаби и покрити с плесен херувими.

— Градината на Грейс — каза Джордж. — Съществува още от седемдесетте години, когато сградата на това място изгоря до основи и в онези дни не бързаха да построят нещо ново. Никой не може да си спомни коя е била Грейс, но местните поддържат градината жива през всичките тези години просто за да могат такива като теб и мен или който и да е друг, ако реши, да отвори вратата, да влезе тук и да се откъсне за малко от безмилостното надбягване.

— Красива е — каза Шугър. Върху тучната зеленина на своите клони позираха като захарна глазура искрящи сини хортензии, тълпящи се в основата на покритата с бръшлян стена, която принадлежеше на съседната жилищна сграда. Из тясното пространство бяха пръснати причудливи, несъответстващи си маси и столове, сякаш очакваха да започне ексцентрично дамско чаено парти, но Джордж заведе Шугър до двойка дървени пейки, скрити в храсталака. Те гледаха към редичка червено-бели къщички за птици, кацнали върху част от дървена ограда, която стоеше отделно, здраво забита на сред цветна леха.

Седнаха там, улавяйки сложния модерен танц на слънчевата светлина през листата на дъба и близката върба, и Джордж извади от чантата си пакет, увит в амбалажна хартия. Внимателно го разви и предложи на Шугър половината от сандвича с бейгъл^[2].

— Норвежка пушена съомга с крема сирене, каперси и лук от „Ръс и дъщери“ на „Ийст Хюстън“ — каза той. — Купувам си бейгъли оттам от 1969 година и те просто стават все по-хубави и по-хубави, което така и трябва да бъде, защото изобщо не стават по-евтини.

— Не мога, Джордж! Това е твоят обяд.

— Както и аз винаги съм отказвал твоя мед, твоя чай или мазилото ти за крака ми, или онзи кекс, от който изядох цели четири парчета?

— Не, но...

— Никакво но, госпожице Шугър.

— Не мога да ти изям обяда, Джордж. Просто не мога.

Джордж пак започна да го увива.

— Е, нямам намерение да седя тук и сам-самичък да го изгълтам целия, така че или вземи половината, или птиците ще го хапнат до трошичка. Ще се разберем ли?

— Умееш да печелиш трудни преговори.

— Труден клиент си.

Шугър неохотно прие половината сандвич.

— Благодаря — каза тя, отхапвайки. — О, ама той е много хубав.

— Видя ли? — отвърна Джордж. — Само трябваше да ми позволиш да си го поделим.

Шугър спря да дъвче.

— Просто се притеснявах, че няма да има достатъчно за теб — каза тя.

— Мен пък ме притесняваше какво ще остане за теб.

— Аз ям като невидяла, Джордж. Няма защо да се тревожиш за мен.

— Не говоря за храната, госпожице Шугър.

— Така ли?

— Да.

— А — Шугър остави сандвича и деликатно изтри устата си по краищата. — А за какво говориш тогава?

— Понеже попита — каза Джордж — аз съм стар и все повече остарявам, госпожице Шугър, и не съм много-много в настроение да си губя времето, така че, ако нямаш против, да карам направо.

— О!

— Има нещо, което те тревожи, виждам, и ти вероятно предпочиташ да го запазиш за себе си, защото така си свикнала, но случайно знам, че проблемите изчезват много по-бързо, ако ги споделяш с човек, който го е грижа за теб, а мен ме е грижа.

— Но всичко е заради пчелите ми — каза Шугър. — Вече го споделих.

— Пчелите ти може и да капризничат, Шугър, но според мен не те са в сърцевината на проблема. Мисля, че твоето сърце е в сърцевината на проблема. А въпросите на сърцето случайно са моята специалност, така че, ако има нещо, което мога да направя, за да ти помогна, седя тук и чакам, и само се надявам да не съм те засегнал с дързостта си, но както казах, по-млад няма да стана. И имай предвид, че когато най-накрая се съгласи да ми помогнеш с яденето на сандвича, той ти дойде съвсем добре.

Джордж беше прав: Шугър вече беше изяла своята половина. Но това беше просто сандвич. Изведнъж тя усети силно туптене в гърдите, което, изглежда, не беше изцяло свързано със сандвича.

— Какво те кара да мислиш, че сърцето ми има нещо общо, Джордж?

— Само сърцата имат значение — каза той. — А ти просто си най-хубавата жена в „Алфавет Сити“ и освен това си умна и мила, загрижена за своите съграждани, и като че ли имаш всичко, което човек може да желае... освен някой, който да споделя това с теб.

— Ех, божичко мили, не всеки има нужда от човек, с когото да го споделя. Не е престъпление да не си обвързан! Някои хора просто се чувстват добре самички, Джордж. В наши дни това си е съвсем почтен начин на живот. По-добре е, отколкото да си заседнал в мъчителна връзка с човек, който не те обича.

— Но е същото, ако просто от страх се спираш да продължиш напред. И в двата случая си заседнала.

Шугър беше смаяна.

— Това е доста дръзко — каза тя.

— Знам, извинявай. Но може да излезе, че това, което отказваш ти, е също толкова лошо за душата, колкото и отказването от храна за горкичката малка госпожица Руби. А знам, че ти правиш всичко, което е по силите ти, за да ѝ помогнеш, затова сега аз ще направя всичко по силите си да помогна на теб.

— Но защо ти е, Джордж?

— Защото всеки има нужда от ангел от време на време, госпожице Шугър. Ти беше моят и вероятно аз мога да бъда твоят.

Една синя птичка прелетя над дървената ограда от съседния заден двор и кацна на мъничката платформа пред една от къщичките за птици, фиксирайки Шугър с поглед. Тя отвори уста, за да възрази, да залъже любезно Джордж, да прогони със смях нелепостта на неговото безпокойство, но нищо не излезе. Затова пък доби особено усещане за нещо, подобно на спокойствие, което бавно се разля по нея, като сироп върху палачинка, тръгна от върха на главата ѝ и се запъти на юг, потушавайки силното туптене на сърцето.

Джордж беше прав. Разбира се, че беше прав. Не за това, че е ангел, а за сърцето ѝ.

Не беше само Елизабет Шеста.

Беше Тео.

Той разтърси нещо отдавна погребано у нея, което повече не искаше да остане там, независимо колко дълбока яма се опитваше да изкопае тя за него. Шугър беше заседнала. Беше заседнала, защото още бягаше от греховете на миналото си, уплашена да не направи отново същата грешка. Не сменяше градовете всяка година, защото беше смела или склонна към приключения, или защото нейната царица майка ѝ казваше да го прави. Местеше се, защото се страхуваше да не изпита към някого чувствата, каквито сега изпитваше към Тео.

— Името му беше Грейди — каза тя. — Грейди Паркс.

[1] Заразна болест на запечатаното пчелно пило. — Б.р. ↑

[2] Варен геврек. — Б.р. ↑

19.

Бяха се запознали в яхтклуб „Каролина“, когато бе на двацет. Самата Шугър не плуваше с лодки, но майка ѝ Ета я изпрати до клуба да предаде съобщение на брат си Трой. Откри го заседнал в клубното кафене, което се издигаше над искрящите води на река Купър, да пие бира със свой приятел от юридическия факултет — Грейди Паркс.

Тя знаеше кой е Грейди. Всяка жена в Чарлстън знаеше кой е Грейди.

Няколко години по-голям от другите младежи, с които Шугър си общуваше по онова време, той беше повече от красив, с руса коса, сиви очи, спортменски тен и наелектризиращо обаяние, което привличаше всеки мъж, жена и дете към него, сякаш Грейди беше някакъв магнит, а те — просто жалки, злочести оловни стружки.

Грейди я погледна в очите, усмихна се по своя абсурден начин и настоя Шугър да седне при тях, и да остане там, след като половин час по-късно Трой си тръгна.

Обикновено не ѝ се случваше да привлече интереса на хора като него. Беше приела, че на този свят такива като Грейди Паркс са създадени за по-изтънчени души от нейната. Но броени минути след като цялото му внимание беше обърнато само към нея, той я накара да се почувства най-изтънчената душа, която някога е срещал. След един час Шугър си мислеше — докато се взираше в интелигентните сиви очи, а реката блещукаше зад него — че ако той не я покани на среща, тя ще умре, просто ще умре.

Преди бе чувала и други момичета да казват подобни неща и тайно си мислеше, че реагират истерично. Сега определяше желанието си към Грейди точно такава: истерично.

Буквално ѝ секна дъхът. Чувстваше, че сърцето ѝ тупти в бузите.

И по изражението върху лицето на Ета, която ги намери доста по-късно още да бърбят под един чадър, разбра, че майка ѝ напълно одобрява случилото се. Тогава Шугър не знаеше, че всичко е нагласено, макар че би трябвало да се досети, защото същия следобед

имаше уговорка да ходи с майка си в клуба по градинарство. Ета беше много взискателна към клубните си ангажименти, както към тези на дъщеря си, но когато Шугър започна да се измъква от тях, майка ѝ изведнъж се престори, че не забелязва.

— Ама колко сте хубавички двамата, седнали тук — каза тя. — Не се притеснявай за клуба по градинарство, Чери Лин. Аз ще се погрижа. Отпусни се и се забавлявай. Тръгвайте! Толкова се радвам да те видя, Грейди. И непременно да пратиш поздрави на онзи очарователен дявол татко ти, чу ли? — И изчезна във вихър от игликино жълто и бледомораво, а бедрата ѝ се поклащаха, докато се отдалечаваше от тях и знаеше, че погледът на Грейди ще я проследи.

Като видеше как майка ѝ се върти и перчи така, Шугър винаги се сещаше за собствените си недостатъци в тази област. Знаеше какъв тип дъщеря би искала да има Ета — още една наперена въртиопашка — но това флиртаджийско поведение просто не ѝ се удаваше. Не че беше мъжкарана. Майка ѝ по-скоро би я застреляла, отколкото да допусне това, но Шугър не обичаше особено партитата или походите из магазините, нито пък протяжните посещения в салоните за красота: а Ета обожаваше всичко това.

Шугър предпочиташе да помага на дядо си с пчелите в овощната му градина нагоре, по река Арчър. Обичаше да чете книги в усамотение или да разхожда домашния любимец — кучето Мис Пикълс. Още по-лошо — не успя да проходи на високи токчета, независимо от упоритите упражнения, пълен позор за южняшките ѝ корени. Хубавичката единствена дъщеря на прочута красавица, омъжена за един от по-заможните синове в града, по правило трябваше директно да тръгне по стъпките на майка си: върху не по-малко от осемсантиметрови токчета, по мнението на Ета.

Но тя и Шугър бяха скроени от различни материи.

— Момичето просто няма твоята енергия, Ета — дочу веднъж Шугър да казва баща ѝ Блейк. — Но това не означава, че ѝ има нещо. Ей богу, ти имаш предостатъчно енергия за цялото откачено семейство. Тя просто прилича на баща ти, това е. Ето какво те дразни.

До този момент Шугър не знаеше, че дразни майка си, но това определено обясняваше насрещното течение, в което често се чувстваше уловена или срещу което плуваше.

— Ти си толкова странно момиче — каза веднъж Ета, гледайки я така, сякаш току-що я беше довлякла котката. — Не знам защо нямам дъщеря като Трина Мъри или Мелиса Ноулс?! Мелиса и майка ѝ ходят заедно на уроци по голф, както ми каза в църквата в неделя, планирали са и спа уикенд на Киауа Айлънд.

Мелиса Ноулс, светско момиче и богата наследничка, не би удостоила Шугър дори и с поглед, ако животът ѝ зависеше от това. А Шугър не беше добра на голф. Нито на тенис. Изобщо не си падаше по спорта, не беше музикална, нито с особени интелектуални интереси или пък дори смътно заинтригувана от спа уикенди на Киауа Айлънд.

Но не искаше да изглежда странна и със сигурност не желаше да продължава да разстройва майка си, затова се постара да постъпи правилно. Отдели време на прическата си, на ноктите, на кожата и външния си вид като цяло, въпреки че с лекота би прекарвала всеки ден в пчеларски костюм — Ета го знаеше и това я подлудяваше.

— Мама помагаше ли ти с пчелите, когато беше на моята възраст? — попита веднъж Шугър дядо си Буун, когато беше в гимназията и се бореше да симулира интерес към репетициите на мажоретките и уроците по конна езда.

— Майка ти никога не е имала време за пчелите в която и да е възраст, Шугър Хъни — отвърна той. — Не се интересуваше особено от нещата извън собствения си кошер. Не че в това има нещо нередно. Просто е с различна гледна точка към света, това е. Такава ни се падна — винаги е искала да е някъде другаде, да е нещо друго. Докато ти, Шугър, детето ми, приличаш на мен и на баба си. Ние имаме всичкото време на света, когато става дума за пчели.

— И за мед — добави Шугър.

— Е, в това отношение особено много приличаш на баба си — каза той. — Факт е, че тя излекува повече хора, отколкото всеки лекар в околността. Не можеше да пресече улицата, без да спре да помогне на някого.

Шугър бе наследила този благотворителски дух, както се изразяваше майка ѝ. Още тогава приготвяше лосиони и еликсири, използвайки запасите от ценни етерични масла на баба си, смесваше ги с меда на дядо си и ги изпитваше върху Мис Пикълс, върху учителката си по музика или човека пред супермаркет „Пигли Уигли“, който винаги молеше за дребни монети.

— Учтиво е от време на време да помагаш на хората, Чери Лин — каза Ета. — Но трябва ли да ставаш професионална благодетелка?

Шугър наистина искаше да работи като благодетелка. След насоките по професионално ориентиране през последната година в гимназията реши, че желае да стане медицинска сестра, но родителите ѝ не искаха и да чуят за това.

— Членовете на рода Уолъс не разчистват бъркотиите на другите хора — каза баща ѝ. — Ние не се занимаваме с това. Не ти трябва да си медицинска сестра, мила. Не ти трябва да си никаква. Няма нищо срамно да се омъжиш и да създадеш семейство, докато си още млада. Така направи майка ти и виж колко е щастлива.

Шугър изобщо не се съмняваше, че Ета е щастлива. Завиждаше на майчината си способност да изпитва удоволствие от подреждането на цветя или тапициране, или от обяд с приятелки, но самата тя не се справяше особено добре с тези занимания. Записа се в Чарлстънския колеж, специалност биология, която повече или по-малко се доближаваше до медицината. Дори зърна нещо като бъдеще там, където биологията и медът можеха да се комбинират и да донесат полза.

Наистина искаше съпруг, мъж като дядо ѝ, който да обожава жена си, да се грижи за семейството и пчелите си, но допреди Грейди това беше повече абстрактна мечта, отколкото реална възможност. Докато гледаха следобедната регата, пиейки лимонада на клубната тераса, всичко изведнъж стана много по-конкретно. В онзи ден биологията действително се задейства.

Хладните пръсти на Грейди върху раменете ѝ, устните му плътно притиснати на бузата ѝ, силният му, солен аромат, който се носеше из въздуха, докато се разделяха в онзи първи следобед, разпали огън в корема ѝ — и отвъд — за който тя дори не подозираше, че може да гори.

— Бетани Тауърс казва, че момичетата на вашата възраст се редят на опашка, само и само Грейди Паркс да ги пренебрегне — заяви Ета на дъщеря си след третата им среща. — Изиграй си картите правилно, Чери Лин, защото, казвам ти, по-добър от Грейди няма.

Шугър нямаше нужда това да ѝ се обяснява. Беше същата оловна стружка като всяка друга южняшка хубавица, очакваща красив мъж с приемливи гени и заслепяваща перспектива да ѝ завърти главата. Не че

я интересуваха гените му и перспективата, тя просто се влюби до уши в него целия: от главата до петите, в усмивката, в очите и магнетизма му. Дотогава не знаеше, че да си паднеш по някого, наистина е като падане: бързо и неконтролируемо, без начин да разбереш колко меко ще е падането и какво ще е изобщо. Не беше сладостно, нито надеждно, както си беше представляла. Бе плашещо. У нея се разрастваше огромно, черно празно пространство и само Грейди можеше да го запълни — с гласа си, с докосването, с вниманието си. Когато Шугър действително ги получаваше, тръпката от откритието, че всичко, което е смятала за недостижимо, е точно пред нея, беше почти задушаваша, но блажено задушаваша.

Колкото повече се срещаха, толкова по-малко можеше да мисли за друго, освен за неговите устни на шията си, за ръцете му върху голото си тяло.

Не че ръцете му бяха докосвали голото ѝ тяло. В това отношение той беше джентълмен, въпреки че, колкото повече излизаха на срещи, толкова повече тя се мятеше из ленените си чаршафи нощем и мечтаеше за деня, в който той също ще се мята из тях с нея.

Междувременно кожата ѝ настръхваше само от произнасянето на името му.

— Аз и Грейди се каним да отидем утре на плаж — казваше тя и усещаше възхитителната тръпка, пробягваща по гръбнака ѝ. — Аз и Грейди в неделя ще обядваме със сестра му в „Маккрейди“. Аз и Грейди ще ходим в Савана за уикенда. Аз и Грейди, аз и Грейди, аз и Грейди...

Ета беше толкова щастлива, че едва ли не се носеше на две стъпки над земята. А и бащата и братята на Шугър също поощряваха любовния роман. Грейди Паркър Старши притежаваше компания за превоз на стоки, която беше главен клиент на пристанищното управление, а да подпишеш договор в трудния икономически период, през който явно всички минаваха — дори и семейство Уолъс — беше повече от изгодно.

Въобще нямаше нужда да убеждават дъщеря си да обикне Грейди. Химията се бе погрижила за това, и след като Шугър цял живот бе чувствала, че не върви в крачка с другите, изведнъж видя хилядите ползи от влизането в релси.

Напусна колежа („Добре, че се махна“ — изсумтя Ета.), престана да чете книги, престана да разхожда кучето, вече не прекарваше време с дядо си и не помагаше на пчелина. Правеше каквото Грейди искаше тя да прави, когато Грейди имаше някакво желание. Но не го чувстваше като жертва — Шугър просто не можеше да му се насити, не можеше да се насити на начина, по който той я караше да се чувства. Ето за това говореха всички. Това беше любов, Шугър я изживяваше, без да се замисля особено.

Когато Грейди дойде в дома им да иска ръката ѝ само четири месеца след онзи първи ден в яхтклуба, Шугър помисли, че баща ѝ е по-щастлив дори и от нея и че това означава много, защото самата тя беше невъобразимо щастлива. И понеже никога преди не беше обичала, прие, че вечно ще остане в същото състояние.

Разбира се, напълно сгреша.

Започна се в нощта на празненството за годиша им, което се проведе в балната зала на голямата фамилна къща на улица „Лагри“, където се събраха двеста и петдесет от най-близките родственици на влюбената двойка, за да вдигнат наздравица за бъдещето ѝ.

Шугър толкова много се забавлява, танцува с Грейди, с братята му, със своите братя и с всеки, който я покани; този път ѝ хареса да бъде център на вниманието, изпита наслада, че е красавицата на бала.

Единственото изключение беше дядо Буун, който имаше покана, но не пожела да дойде. Не се чувствал добре, каза, което не бе типично за него, но така или иначе, рядко идваше на празненства в къщата на Уолъсови. Призна, че там не го свърта. Припомни, че преди и Шугър не я свъртало на празненствата, но тя само се засмя и отвърна, че Грейди я е излекувал от това. Въпреки всичко ѝ беше тъжно за дядо Буун, защото той и годеникът ѝ още изобщо не се бяха срещали. Грейди не се интересуваше особено от провинцията, така каза, но все обещаваха да отиде в Съмървил с нея веднага щом имат свободен уикенд.

Грейди изглеждаше толкова красив в нощта на годиша, толкова изтънчен и очарователен. Отдели толкова внимание на мустакатата ѝ пралеля Емърлин, колкото и на Мередит Бъроуз, модел в Ню Йорк, и въпреки че беше потресаваща красавица, според Грейди била твърде мършава за неговия вкус.

Двамата и преди бяха ходили по балове и грандиозни партита през краткия период на ухажването. Грейди много обичаше да се движи сред хора и под ръка с него партитата наистина не ѝ се струваха досадно задължение. Но той винаги ли пиеше толкова много, зачуди се тя някъде по средата на нощта. Не го бе виждала преди да се напива нито веднъж, а не изглеждаше и да се срива или обърква. Мъжете от Чарлстън бяха известни с това, че издържат на пиене. Но въпреки неговата елегантност и очарование, след това тя си спомни, че е видяла блясък в очите му, който преди не бе забелязвала. По онова време не си помисли, че е опасен, но пък и защо да го мисли? Нали беше на празненството за своя годещ с мъжа на мечтите си.

Но след като техните двама горди бащи произнесоха своите речи и двете им горди майки пророниха деликатни сълзи (тези на Ета дори не размазаха спиралата на миглите ѝ), Грейди дръпна Шугър надолу по стълбите в задната част на къщата и я заведе в стаята, която майка ѝ наричаше свое „ателие за декупаж“^[1].

— Толкова си красива — каза Грейди, притискайки я към стената. — Толкова шибано красива. Боже, обичам те. Ти си невероятна. Знаеш ли го? Толкова те обичам, мамка му, толкова, толкова много. Ти си съвършена. Мамка му, съвършена.

Смяташе, че ще изчакат, докато се оженят. В този смисъл бе смущаващо старомодна, въпреки че безброй пъти беше мечтала за първия път, в който ще са заедно, за протяжните целувки, за бавното събличане на дрехите в сумрака на първата им обща спалня, за изящната нежност на двама души, изследващи взаимно телата си и знаещи, че ще имат цял живот време да се опознаят в удоволствието и болката. Но като го чу да казва колко силно я обича, сякаш това за него означаваше толкова много, че се разкъсваше на две, независимо от ругатните, които обикновено я караха да потръпва, Шугър вече не се чувстваше чак толкова старомодна.

Достатъчно дълго беше чакала точно това удоволствие: всяка частица от нея зовеше именно в този момент всяка частица от него.

Тя повдигна подплатите на полата си.

— Ти си най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало — каза Грейди, като грубо я целуваше по шията, хапеше ухото ѝ и тикаше коляно между краката ѝ. — Говоря сериозно, СийЛий. — Така я наричаше на галено. — Боже, сериозно говоря.

Но още преди да е успяла да му предложи пълничките си, отчаяно зажаднели за целувки устни, той вече беше свалил панталоните си и се буташе в нея, грухтейки, със затворени очи, с наведена глава, а тялото му се повдигаше.

Сякаш тя дори не беше там.

После — кратка, пареща болка и всичко свърши. Грейди се свлече на стената до нея, очите му още бяха затворени, пот се лееше от него, докато закопчаваше панталона си.

— Оказва се, че си струваше шибаното чакане — каза той. — Хайде, трябва да се върнем там, преди да са видели, че ни няма.

Шугър отново пристегна охлабените фиби в косата си с треперещи ръце, озадачена от това, което току-що се бе случило.

Грейди видя изражението ѝ и погрешно го изтълкува като съжаление, че се е поддала на желанието си.

— Всичко е наред, сладката ми — каза той. — Така или иначе, щях да пукна черешката ти. Наистина ли има значение кога?

Вътре някой беше усилил музиката и тя чу един от приятелите на Грейди да го вика по име.

— Обичам тази песен, мамка му — каза той. — Хайде, СийЛий. Да се забавляваме.

В балната зала гостите бяха прекалено пияни или уморени, или и двете, за да забележат, че бъдещата булка е загубила малко от сиянието си. Очите ѝ още блещукаха, но вече не с онова блещукане на неудържима радост.

В нощта на нейното годишно празненство Шугър видя у Грейди нещо, което не пасваше на мечтата ѝ за благоговейния бъдещ съпруг, за очарователния зет, за харизматичния адвокат. Видя изпотен пиян човек, който пукна черешката ѝ. В нощта на нейното годишно празненство на Шугър ѝ хрумна, че макар да не можеше да се отрече мощното, зашеметяващо физическо привличане между тях, не можеше да се отрече и че липсва нещо друго.

[1] Декупаж (от фр.) — приложно изкуство, изготвяне на хартиена апликация или колаж. — Б.р. ↑

20.

Синята птичка беше скокнала върху старинния часовник, който висеше от един дебел клон, но още гледаше в Шугър с накривена главица, сякаш и тя също слушаше.

— Любовта наранява, госпожице Шугър — каза Джордж. — И то много повече, когато си млад и не знаеш, че има и други начини.

— Беше много отдавна — отвърна Шугър, а очите ѝ проследиха птичката, докато се местеше към по-висок клон на дъба. — И не мисля много за това напоследък. Прекарах последните петнайсет години, като се опитвах да не мисля за него изобщо, но после се появи Руби, Бог да ѝ помага за това, което е останало от нея, Руби с този неин албум за любовни истории. Държи се така, сякаш ги мрази, но горкичката всъщност е пристрастена към сватбите и явно е щастлива, когато говори за тях. Но мен това така ме разтърси отвътре, не можеш да си представиш. А и...

— А и какво, госпожице Шугър?

— Е, може би няма нищо общо.

— Или има...

— Това, което каза преди малко за страха да продължа напред. О, не мога да повярвам, че изобщо се оплаквам за такова нещо!

— От какво се оплакваш, госпожице Шугър?

— Запознах се с един човек, Джордж.

— Така ли?

— Да.

— И какво става всъщност?

— Всъщност нищо не става, но ми прилява на стомаха само като си помисля за него.

— Тогава изглежда съм попаднал на ситуация по въпросите на сърцето.

— Аз дори не го познавам, той също не ме познава, а освен това е напълно смахнат.

— Всички чудесни хора са напълно смахнати, госпожице Шугър. Не си ли го забелязала?

— Цялата тази история направо ме плаши до смърт.

— Трябва да се отървеш от всичко, което те плаши.

— Трябва да се отърва от миналото си.

— Не е възможно. Вече би трябвало да го знаеш. Но с малко помощ най-вероятно можеш да намалиш влиянието му.

— Наистина ли го вярваш?

— Госпожице Шугър, аз съм живо доказателство за това.

Грейди беше толкова мил и чаровен след празненството за годеща, че Шугър захвърли настрана разочарованието си в ателието за декупаж, а заедно с него и всякакви други съмнения.

Първият път винаги е ужасен, тя го знаеше, беше ѝ се случило по-късно от на повечето други. Познаваше едно-две момичета на нейната възраст, които още се пазеха за съпрузите си, но останалите предпазливо замазваха това, което вече лекомислено бяха пропилили.

— Преди да се ожените вие с татко дали...? — попита тя Ета една сутрин, опитвайки се да не звучи неловко, както всъщност се чувстваше.

Ета беше приведена над писалището си и Шугър видя по шията ѝ да пропълзват познати петна руменина.

— Грейди е джентълмен — каза тя. — Не би поискал нещо, което не е правилно да се даде.

— Дори ако вече...

— Дори, Чери Лин! Мъжете имат потребности. Хората не го казват просто ей така, вярно е. Да се омъжиш за Грейди Паркс, е възможно най-хубавото, което може да ти се случи, затова, моля те, не прави нищо, което да го съсипе или, Бог да ми е на помощ, никога няма да ти простя, никога. Нито пък баща ти.

И след това почна да говори как да настани приятелката си Луиза на сватбата, че да не може да вижда или чува бившия си гръмогласен съпруг Ханк, което щеше да е доста трудно, защото можеха да го чуят от мястото, на което седяха сега, а той живееше в Тексас.

През седмицата след празненството имаше още един физически контакт, изтръгнат в колата до павилиона за миди на Фоли Айлънд.

Отново приключи почти преди да е започнал. Отново Грейди дори не я погледна, да не говорим за целувка. И отново след това беше изключително мил.

Тя се опита да предложи да отидат на хотел или да се промъкнат в стаята ѝ, или поне да го направят някак си с приятна прелюдия, но беше смутена, а Грейди се засягаше и от най-дребния намек, че любенето му — бързо, грубо и почти публично — е нещо по-различно от идеално.

— Преди не съм имал никакви оплаквания — каза той. — А не съм новак в това, бейби.

Шугър и за миг не си бе помисляла, че му е първата, но нещо в начина, по който той се усмихна, когато го казваше, я жегна в сърцето. Сметна, че Грейди можеше да ѝ спести очевидно заядливи намек.

После, след още две седмици отлагане, той се реабилитира, като спази обещанието си да се запознае с дядо Буун. Пристигнаха в Съмървил през един слънчев неделен следобед точно когато той вдигаше покрива на кошера отстрани до верандата, за да провери домашните си запаси от мед.

Шугър нямаше търпение да отиде да помага, но щом понечи да излезе от колата, Грейди я сграбчи над лакътя.

— Какво прави той?

— Почиства кошера си. Хайде, Грейди, ела да му помогнем.

— Да чистим кошер? Нямам намерение.

— Грейди, миличък, пусни ме, ръката ме боли. От съвсем малко момиченце помагам на дядо да чисти кошерите и да отглежда пчели. Най-първият ми спомен е как вкусвам пресен мед направо от питата. Честно. Какъв е проблемът?

— С мен? Абсолютно никакъв. За теб се притеснявам. Ти си тази, която иска като някакъв долнопробен ратай да рие из мърляв заден двор с цял куп насекоми.

— Не е мърляво, Грейди. И дядо очаква да му помогна. Винаги го правя. Това ни е обичай.

— Не, вече не е — каза Грейди, но тя издърпа лакътя си от хватката му, а червеният отпечатък, където я беше стискал, изгаряше кожата ѝ, докато отиваше към къщата.

Дядо ѝ гледаше кавгата иззад мрежата на своето було и за да спести на внучката си срама, просто върна капака отново върху

кошера, отиде до предната част на верандата и почна да съблича костюма си, сякаш вече си беше свършил работата.

Шугър силно го прегърна, но не забеляза дали е по-отслабнал от обикновено или изглежда немощен и болнав.

— Грейди, искам да се запознаеш с другия мъж в живота ми.

— Приятно ми е, сър — каза Грейди, протягайки ръка да се здрависа с дядо Буун. Но не излъчваше обичайния си чар. — Имате ли нещо против да се отдалечим от тези пчели? — попита той, отивайки към срещуположния край на верандата. — Никога не съм си падал особено по тези същества.

Шугър се зае да размества столовете и после побъбри с Грейди и дядо си, докато им носеше бърбън, а на себе си приготви чай с лед.

Дядо ѝ им разказа всичко за деня си, като гледаше да споменава пчелите възможно най-малко от любезност към годеника ѝ, и вежливо разпита за семейния бизнес, годишното празненство и сватбените приготовления.

Но когато тръгнаха да си ходят, той я задържа за момент и я отведе към пчелите, а Грейди продължи да върви към колата.

— Тази царица е най-добрата, която съм имал, Шугър — каза той, щом застанаха до кошера. — Нарекох я Елизабет. Трябва да видиш как снася яйца — невероятно подредено, равномерно и по-бързо от която и да е друга преди нея. Никога преди не съм виждал такъв образец за пило. Мисля, че от нея ще добием повече мед, отколкото изобщо досега.

— Сигурно кара работничките си да действат на пълни обороти — каза Шугър, гледайки безумното струпане на пчели, които влизаха и излизаха през отвора на кошера. — Не мога да повярвам, че изпуснах пристигането ѝ на бял свят.

— Беше заета, Шугър Хъни.

— Но не трябваше да съм толкова заета за теб и пчелите. Вие сте две от най-любимите ми същества. Надявам се Елизабет да ми прости.

— Няма нужда да го прави, но ако имаше, щеше да ти прости — каза дядо ѝ. — Тя е истински силна, Шугър. Точно като теб.

— Като мен? — Тя се засмя. — Защо мислиш, че съм силна?

— Познавам те от двайсет години — отвърна той. — Ти не си търтей, Шугър. Ти си царица. Не го забравяй.

— О, дядо, колко мило, че го казваш.

— Не го казвам, за да съм мил. А за да ти помогне, ако имаш нужда от помощ.

Те се спогледаха.

— Ти си силна, Шугър, детето ми — повтори той. — Никога не забравяй. И никога не позволявай на никого да ти внушава, че не си. Обещавах ли ми?

— Не знам какво имаш предвид — каза Шугър, но се изчерви и не можа да го погледне в очите.

— Просто ми обещавай.

— Добре, добре, дядо, ако така ще се почувстваш по-добре, обещавам, разбира се, но честно...

— Ти си прекалено добра за него — каза дядо й. — И то не по чарлстънски, което е просто обикновена добра.

— Имаш предвид Грейди ли?

— Шугър Хъни, човекът не обича пчели.

— Много хора не обичат пчели!

— Да, но ти не си от тях.

Тя искаше да възрази, да защити мъжа, когото обичаше и с когото се канеше да склучи брак, но вместо това зърна възможност да поговори с единствения човек, който я разбираше, за все по-силните си съмнения. Истината беше, че колкото повече се приближаваше към сватбата, толкова по-малко се чувстваше като себе си, като предишната Шугър. И при отсъствието на любовна интимност, за която толкова често мечтаеше, откакто попадна под обаянието на Грейди, новото чувство, че ще се приспособи, изтъняваше.

Той искаше Шугър да си сложи златни нишки в косата, харесваше я пусната, а не вдигната, предпочиташе тя да ходи на високи токчета, макар да знаеше, че е уморително, и я наричаше СийЛий, което всъщност не й допаднаше. Всяко от тези неща само по себе си бе незначително, би се почувствала глупаво дори само да говори за тях, но събрани заедно в комбинация, те я разбуждаха посред нощ с паническото чувство, че ще направи голяма грешка.

А сега пък Грейди не искаше тя да помага на дядо си за пчелите.

Това значеше нещо.

Но тогава той изсвири с клаксона и форсира мотора на колата, и тя помисли за родителите и братята си, за сватбените приготовления и

къщата, която обзавеждаха на „Чърч стрийт“, за медения месец във Франция и съмненията ѝ се изпариха.

— Не се тревожи за мен, дядо — каза тя, като се приближи да го целуне за довиждане, а пчелите в този момент жужаха около тях. — Всичко ми е наред.

— Обичам те, Шугър Хъни — каза той, докато Шугър се отдалечаваше.

— Знам, дядо — отвърна тя, обръщайки се да му помахва. — И аз те обичам.

Това беше последният път, когато го видя.

Дядото на Шугър почина кротко в съня си четири дни след като тя и Грейди го посетиха в Съмървил и я остави безутешна.

— Но той беше стар, СийЛий — каза Грейди, отегчен от отчаянието ѝ. — Ти какво очакваше?

Една седмица след погребението тя още не можеше да спре да плаче и майка ѝ, уморена от такива „театрални изпълнения“, ѝ каза да се вземе в ръце.

— Очите ти приличат на локви — отсече тя. — Време е да си избършеш сълзите, Чери Лин. Трябва да стягаме сватба.

Но тъкмо очите на Ета се подуха и запримигваха, когато бащиното ѝ завещание беше прочетено и за главен наследник бе посочена Шугър. Не че Ета се интересуваше от парите — благодарение на Блейк от дълго време не ѝ се налагаше да се тревожи за това — просто беше изумена, че има някакви пари. Теа и Джим Буун винаги бяха водили толкова скромн живот; доста по-скромн, отколкото ѝ се харесваше. Бе почнала да крои бягството си от тяхното селско блато още като малко момиченце, след като видя Грейс Кели върху корицата на едно списание. Прелестните блондинки заслужаваха красиви принцове и пищни дворци, осъзна Ета, а в Съмървил нямаше да намери нито едно от двете.

Но баща ѝ умря богат. Водил е добре делата си, каза адвокатът, продавайки парчета земя, които Ета дори не знаеше, че е имал, и оперирайки разумно с облигациите и акциите си.

— Ти си богата жена, скъпа — каза Ета на Шугър, когато се върна от адвокатската кантора. — Двамата с Грейди ще имате

възможност да правите каквото си поискате, където си поискате. Макар че ще разполагаш със средства, не вреди да си имаш малко собствени спестени пари. Кой знае кога ще поискаш да преправиш пристройката за карети или да идеш на пазар в Лондон?

— Не искам да ходя на пазар в Лондон — каза Шугър, понечвайки пак да заплаче. — Не искам парите му, искам него.

— Чери Лин, чуй ме, ще трябва да се отърсиш от мъката. Мислиш ли, че той би искал да се държиш толкова безобразно? През цялото време си разстроена, с почервено лице и побъркваш всички ни, включително и бъдещия си съпруг, с твоите аматорски мелодрами.

— Но какво ще стане с дървената къща? И кой ще се грижи за пчелите?

— Няма нужда да се тревожиш за нищо. За всичко сме се погрижили. Братята ти ще се оправят с къщата и земята. А пчелите отиват при някакъв приятел на дядо ти — каза майка й. — Всичко е уредил предварително. Освен... ох, колко вбесяващ беше тоя старец!

— Освен какво?

— Не искам да се притесняваш за това, скъпа. Точно сега си имаш достатъчно тревоги.

— Освен какво, мамо?

Майка й завъртя очи.

— Освен един глупав кошер, който е оставил на теб, побъркан стар глупак. Не мога да си представя какво си е мислил. Нима ще вземеш да гледаш пчели в къщата на „Чърч стрийт“...

— Кой кошер, мамо?

— Има ли някакво значение? Ти няма да прибереш тези пчели.

— Има значение! Оставил ги е на мен. Те са мои.

— Е, оставил ти е и онзи смрадлив стар пикап, но няма да вземеш и него, нали?

— Да не е кошерът до дървената къща? Домашните пчели ли ми е оставил?

— Да, мисля, че да. Адвокатът каза, че дядо ти е добавил това към завещанието само няколко дни преди да почине. Един Господ знае за какво.

Същата вечер Шугър и Грейди спориха за тези пчели. Тя искаше да отиде, да ги вземе и да ги занесе в къщата, в която щяха да се нанесат, след като се оженят. Той не искаше и да чуе.

— Щом казвам, че няма да държиш никакви проклети пчели, значи няма да държиш — побесня той. — Не си някаква селянка, която отглежда царица, прави контрабандна пиячка и пуши лула на верандата, СийЛий.

— Мога да нося мед на църковния благотворителен базар — предложи тя. — Или на приятелите ни за Коледа. Това не е контрабандна пиячка, Грейди, а храна. А и ще се погрижа пчелите изобщо да не те притесняват. Те са просто пчели.

— Изобщо няма да ги доближаваш до къщата — заяви Грейди с безпогрешно заплашителен тон.

— Или какво? — каза тя, доколкото успя любезно.

— Боже, не ми натрапвай тази гадост. Не настоявай повече, защото някой ден, когато Мередит Бъроуз ми се обади и ме помоли да преразгледам бъдещето си, може и да се хвана за думите ѝ.

— Мередит ти се обажда?

Той я изгледа с една повдигната вежда, с любопитна усмивка на лицето и сърцето ѝ потъна до върховете на високите ѝ обувки, които усещаше като упорити раци, щипнати за пръстите ѝ.

— Просто казвам — изрече Грейди.

— Казваш какво?

Шугър помисли за пчелата царица, която я очаква изоставена до дървената къща навън; замисли се и за дядо си, за думите му, че е силна, че никой не бива да я кара да се чувства иначе и че я обича; и осъзна — никога никой в живота ѝ няма да ѝ липсва толкова, колкото дядо ѝ в този момент.

Тя погледна Грейди, който можеше да ѝ спре дъха само с една усмивка, който все още предизвикваше пърхане на пеперуди в корема ѝ всеки път, щом влезеше в стаята, и който, осъзна тя, не можеше да запълни дори една пета от пчеларския костюм на дядо ѝ. Може би нямаше жив мъж, който да го запълни. Но все пак за нея беше разтърсващо да помисли това за мъжа, в когото беше толкова влюбена, за мъжа, с когото се канеше да склучи брак, да изгради цял един живот с него.

С радост се отказа от своята кариера, прическа, някои от приятелите си и дори от комфорта на краката си заради него. Но от пчелите на дядо си? Бе помагала в отглеждането им още от времето, когато ходеше права под масата. Щеше да ѝ струва твърде много.

Грейди усети в напрегнатостта ѝ нещо, което можеше да го нарани, и гневът му угасна като свещ на пролетен вятър. Взе я в обятията си, каза ѝ, че всичко ще е наред, че винаги ще се грижи за нея, че няма за какво да се притеснява, че я обича и има нужда от нея и че само се е пошегувал за Мередит. Вече ѝ бил казал, Мередит била прекалено мършава за него.

Нежната проява на характера му склони Шугър да повярва на всяка негова дума.

Но като се събуди през нощта със сгърчен от паниката стомах, усети, че представата за дълъг и щастлив семеен живот изтича между пръстите ѝ.

— Ех, напълно си се стопила, Чери Лин — каза неодобрително Ета на дъщеря си няколко дни по-късно.

Бяха при шивачката за последна проба и великолепната рокля, създадена за нея от най-търсената дизайнерка в Чарлстън, висеше от раменете ѝ като мрежа против птици върху ябълково дърво през зимата.

— Какво е станало с теб, дете? — попита шивачката. — Уж пак изглежда разкошно, но карфиците ми ще свършат, докато вталявам роклята.

Шугър се погледна в огледалото и с труд разпозна лицето, което се взираше в нея.

— Сигурно е от нерви — каза тя.

— Няма за какво да си нервна — обади се Ета.

— И ще си много красива булка — въздъхна шивачката, като отстъпи назад и огледа творението си. — Направо нямам търпение да те видя как минаваш по пътеката.

— Да се надяваме, че изражението ти ще е малко по-весело, нали? — каза Ета. — Говорим за най-щастливия ден в живота ти, за бога, Чери Лин. Ще се наложи да се развеселиш, ако искаш да направиш този твой мъж щастлив.

През уикенда преди сватбата излязоха на вечеря с двете двойки родители и Шугър с ужас наблюдаваше как Грейди пие повече от обикновено и добива онзи поглед в очите, който го превръщаше в непознат.

— Грейди, моля те, не може ли да почакаме? — предложи тя, щом той спря колата си на улицата малко преди дома ѝ и свали назад

седалката, разкопчавайки припряно колана си.

— И защо да искам да го правя? — попита Грейди.

— Просто си мислех, че можем да го превърнем в нещо специално — настояваше Шугър. — През първата ни брачна нощ в хотела, с шампанско, свещи и музика. Да го превърнем в нещо, което винаги ще си спомняме.

— Прави каквото искаш — каза той и пак вдигна седалката си. — Но нека сме наясно, СийЛий, на мъж като мен не му подхожда да чака за нищо. Или за никого.

— И всъщност предпочитам да не ме наричаш така — каза тя.

— Ще те наричам както си искам, по дяволите — отвърна Грейди. — Боже, какво те е прихванало?

След това у дома, в стаята си, тя взе снимката на дядо си, която държеше в сребърна рамка върху нощното си шкафче. Чувстваше се толкова отдалечена от момичето, което прекарваше часове, помагайки му да премести пчелите от един кошер в друг, което смесваше мед с лавандулово масло, което забъркваше специални тинктури, за да предотвратява зимното измръзване, и за първи път беше доволна, че той не е тук, защото знаеше, че ще го заболи сърцето от мъка, ако я види такава.

— Ти си силна — каза си тя и като го произнесе на глас, то всъщност ѝ подейства като ритник. — Силна си — повтори Шугър, само че този път по-гръмко и пак, още по-гръмко, докато накрая вече можеше да погледне жената, взираща се обратно в нея от огледалото, и да види човека, когото познаваше.

На следващата сутрин тя потегли към дървената къща на дядо си, за да вземе завещания ѝ кошер. Дворът вече изглеждаше обрасъл. През седмиците, откакто дядо ѝ почина, братята ѝ изобщо не се бяха грижили за мястото. Но пикапът още беше паркиран отзад, сякаш той току-що го бе карал, а ключовете още висяха на таблото.

Водата на домашните пчели почти беше свършила и те изглеждаха нервни, макар че един бърз поглед на царицата разкри, че тя снасяше потомството с онази оразмерена ритмичност, за която дядо ѝ бе говорил.

— Здравсти, Елизабет — изрече Шугър. — Извинявай, че ми трябваше толкова време, докато стигна дотук, но имах усложнения.

Почисти старателно кошера, поставяйки питите, изпълнени с мед, в багажника на колата си, а плодника с царицата вътре — на задната седалка.

Обикновено пчелите пътуваха върху платформата на стария пикап и затова не изглеждаха доволни, че са във „Волвото“ на Шугър. Грейди й го беше купил и то още миришеше на ново и на кожа, което според нея създаваше проблема. Пчелите бръмчаха толкова превъзбудено из вътрешността на колата, че тя реши за по-безопасно да облече пчеларския костюм на дядо си, докато шофира към града.

Сега пък видимостта се оказа проблем, защото мрежата хвърляше нещо като безмълвен покров над света, докато Шугър внимателно се отдалечаваше от Съмървил. Прекалено големите ръкавици на дядо й имаха трудната задача да държат волана, но на Шугър й харесваше усещането, че върховете на пръстите й лежах точно там, където се бяха намирали неговите.

В костюма на дядо си, с познатия му мирис, който още се смесваше със сладките медени аромати на хиляди пчели, жужащи зад нея, Шугър се почувства по-щастлива от седмици насам, а външният свят й се струваше като неясна мъглявина.

— Сякаш летя — каза тя на глас, докато профучаваше надолу по „Ашли Ривър Роуд“ под балдахин от живи дъбове, ограждащи просторни плантации и от двете страни, а испанският мъх отгоре, раздвижен от ветреца, й помахваше.

Почувства се свободна.

Щом приближи града и новата къща на „Чърч стрийт“ обаче, тя усети дрънкането на скупчващите се вериги. Грейди беше изразил съвсем ясно чувствата си относно пчелите и силата, която Шугър събра да ги донесе тук, се разколеба, щом тя спря срещу новата им къща. Но докато седеше в колата със своя пчеларски костюм и се чудеше какво да прави, ландшафт дизайнерите, които майката на Грейди беше наела да създадат симетрична английска градина, се качиха в своя камион и потеглиха на обедна почивка, тъй че Шугър прие това като знак да влезе веднага.

Намери идеалното място за кошера в едно кътче на градината между пурпурен люляк и компания от азалии. То гледаше на югоизток — с изобилно слънце и срещу водната атракция, която бъдещата свекърва на Шугър беше оформила по примера на своето много по-

голямо водно съоръжение в собствените ѝ обширни земи по-нататък, в Ийст Батъри. Дотогава изкуственото езеро изобщо не харесваше на Шугър — дори и по-малката версия изглеждаше претенциозно — но плитчините в периферията му щяха да осигурят на пчелите всичката вода, от която имаха нужда, а и магнолията в срещуположния край гарантираше, че кошерът няма да се вижда от самата къща.

Докато Грейди разбереше, че е там, Шугър вече щеше да е доказала, че пчелите не са неудобство.

Но пчелите имаха други планове.

Само няколко дни по-късно Грейди отиде да плати на предприемачите и беше ужилен директно по врата, което доведе до истински ад. Когато Шугър пристигна да го вземе и заведе на предсватбения им обяд, той беше изпаднал в ярост, вършееше из двора, риташе земята и се държеше за врата, а ужиленото се подуваше под пръстите му.

— Трябва да си направил нещо, което да ги раздразни — каза тя. — Не жият ей така, без причина.

— Мамка му! Казах ти, не искам да ми се мотаеш тук с някакви проклетите пчели — избухна той. — Казах ти и ти въпреки това ги взе.

— Дядо ми ги завеща, Грейди. Не е правилно да ги оставя да умрат отвън, до къщата. Това е непочтително. Дори по-лошо, жестоко е.

— Ще ти кажа кое е правилно и кое не — каза той. — Ще ти кажа кое е непочтително!

— Но ако ги оставим при нас, ще бъда щастлива. Не искаш ли да съм щастлива?

— Една шибана пчела няма да те направи щастлива, СийЛий. А аз. И ще го направя по моя начин, точно тук, в моята къща, без тези шибани вредители. Чу ли ме?

Поиска да му каже, че това не е неговата къща, а тяхната, че не са вредители, че се държи грубо и си слага прекалено много афтършейв. Пчелите мразеха афтършейв.

Но силата ѝ се бе стопила.

— Ела, дай да го погледна — каза Шугър вместо това, посягайки да повдигне ръката му от ужиленото, но Грейди я отблъсна толкова силно, че тя усуква глезена си, спъна се в една лопата и падна по гръб на земята.

За един миг — само частица от секундата — в който Шугър погледна нагоре към лицето му, си помисли, че той ще я ритне. Личеше яростта, която кипеше под повърхността му: Шугър едва ли не виждаше как кожата му се разтяга отгоре, за да я побере. Но точно тогава Грейди изглежда осъзна какво е станало и припряно се зае да поправи грешката си.

— Извинявай, мила, не исках да... О, мамка му. Добре ли си? Не исках да ти сторя нищо; просто не желяех да ми се навираш. Добре ли си, любима?

— Добре съм — каза тя, изтупвайки прахта от себе си. — Просто трябва да вляза вътре и да изтрия калта от гърба на роклята си.

— Бейби, съжалявам. Знаеш, че е така, нали? Не исках да те нараня.

Начинът, по който изглеждаше той тогава, я върна при предишния Грейди, в когото първоначално се беше влюбила. Усети изключителната топлина там, където ръката му докосна нейната, а под погледа му сърцето ѝ затуптя по-бързо.

Но сега усети и нещо друго, то не беше нито топло, нито трепетно. Усети страх.

— Ще намеря хубав дом за пчелите, обещавам — каза той. — Ще накарам ландшафтните дизайнери да се погрижат. Не съм чудовище, СийЛий, и не желая да съм непочтителен. Направо съм луд по теб. Знаеш го, нали?

— Разбира се — отвърна тя, усмихвайки се насила. — Утре се женим, нали?

Бе прекалено късно дори да помисли да постъпи иначе.

21.

Синята птичка отлетя към задните дворове на Източна Шеста улица, щом Шугър стана и протегна ръка да помогне на Джордж.

— Достатъчно е за един ден — каза тя. — Бог ми е свидетел, казах повече, отколкото за цели петнайсет години.

— Сега чувстваш ли се малко по-добре? — попита Джордж.

— Чувствам се, сякаш съм се събудила наред оживена улица по нощница и без грим — отвърна тя.

— Е, поне си се събудила.

— Благодаря ти, Джордж — каза тя, макар да не бе напълно съгласна с него, защото знаеше, че сърцето му си е точно на мястото.

— Няма никакъв проблем, госпожице Шугър. Няма никакъв проблем.

Когато се върнаха на „Флорес стрийт“ 33, завариха висок мършав мъж в черно да се измъква от магазина за балони.

— Бива си те — каза онзи на Лола през рамо, докато излизаше. — И евтина. Роло беше прав.

Лола затвори вратата, без да успее да види изпълненото с надежда лице на Шугър в горния край на стълбите. Нямахме смисъл да държи магазина отворен. Никой нямаше да дойде.

После огледа тясното помещение и въздъхна. По стените бяха наредени кутии с различни цветове ненадути балони, събрани на квадрати като кубче на Рубик. Зад щанда съвсем произволно бяха струпани най-различни полуспаднали балони, наподобяващи Доналд Дък, огромна ягода, „Емпайър Стейт Билдинг“, слон и дори краставица с човешки размери. Хоботът на слона беше съвсем спаднал. Поначало си бе дефектен, но Игън можеше да го стига и обичаше да го дърпа, затова Лола просто го остави там.

Момченцето ѝ спеше в количката си отстрани на щанда, тъмните му мигли потрепваха над бузите, пълничките му юмручета още държаха ябълката, която Лола обели за него, балонче слюнка се издуваше и скриваше в устичката му.

Вече близо две години тя още не можеше да повярва, че отпаднала от гимназията бегълка като нея, известна с това, че взима лоши решения, е създала това чудо. Итън беше най-голямата ѝ грешка — а тя имаше няколко наистина запомнящи се изцепки — но беше и нейният спасител.

По времето, когато забременя, пилееше глупаво и неразумно живота си; изкарваше си прехраната, танцувайки гола до кръста, правеше какво ли не с кого ли не и изобщо не ѝ пукаше за нищо. Но Итън бе резултат от относително трезво прекарани две нощи с един китарист, когото срещна в бар по-нататък, в Долен Ийст Сайд. Не помнеше името му, но помнеше тъжните му кафяви очи и нежните му ръце. Според нея беше италианец. Или испанец. Споделиха две страстни нощи заедно и после тя почти забрави за него, докато една от другите танцьорки не я попита дали не хапва от мазните пържени картофи в долнопробния клуб, в който работеха, защото е наддала на тегло.

Теглото се оказа Итън.

Съвсем изненадващо Лола се почувства ужасно щастлива от състоянието си. Влюби се в сина си още щом го видя. Всъщност усещаше, че някак си той винаги е бил с нея, пърхашъ във въздуха над главата ѝ като далечна възможност, просто изчакващ през всичките тези години да пристигне и да ѝ донесе нещо различно от изкуството да си навлича неприятности.

Беше добра майка, знаеше го. Изморяваше се и с усилие се грижеше за него сама, но никога не негодуваше, не му се ядосваше и не губеше търпение с него. Веднага се отказа от танцуването. Искаше, когато Итън порасне, да се гордее с нея и затова се изнесе от апартамента, който делеше с променяща се компания момичета от клуба и намери жилището на „Флорес стрийт“.

Когато се нанесе в началото, приземното търговско помещение отпред се държеше от екстрасенс — блондинка с наднормено тегло, която гръмко ридаше в промеждутъците, когато нямаше клиенти — но един ден тя изчезна и помещението остана празно. Някъде по това време Итън се усмихна за първи път — един човек, застанал пред новия бар, който откриваха на площада, ѝ подаде балон и тя го завърза на детската количка. Бебето Итън често страдаше от колики,

мъничкото му тяло се гърчеше от болка и той много плачеше, затова, щом го видя да се усмихва, за Лола настъпи най-хубавият миг.

Изведнъж всички грешки от миналото ѝ се стопиха и тя още беше на седмото небе, че е видяла неговата усмивка, бърбеше му, усмихваше се на себе си, когато се върна на „Флорес стрийт“ 33 и погледна празния приземен магазин.

Ами ако отворя магазин за балони? Ето това си каза. Ако един балон може да накара едно малко момченце да се чувства щастливо, представяш ли си какво може да направи цял магазин, пълен с балони? Сполучливо попадение.

Това беше нейният бизнес план.

Благодарение на рецесията наемът струваше направо стотинки, а като добра танцьорка тя беше спестила достатъчно пари, за да купи стока и да зареди магазина. През първия месец седя там и игра с Итън, надувайки пандите, Мечетата Пух, Мики Маусите и Гугенхаймите и очакваше клиенти. Те идваха нарядко, често, без да отварят портфейлите си, и не се застояваха, защото, въпреки че Итън беше любовта на живота ѝ, той ревеше направо оглушително.

Скоро тя престана да слиза в магазина всеки ден и намрази балоните.

После си намери работа като сервитьорка в едно веганско кафене на Второ авеню. Така успяваше да плаща наема, но трудно. Освен това ѝ позволяваха да си остава облечена с блузката, но почваше да губи приятелките си, които наглеждаха Итън, и ѝ омръзна да ги моли за това.

Трябваша ѝ пари, Роло знаеше начина как тя да ги печели и беше изпратил свой приятел при нея за още от същото. Докато се навеждаше да целуне Итън, Лола се страхуваше, трябваше да си го признае. Но беше добра и в това, което искаха Роло и неговият приятел.

— Мамо! — загука Итън, сякаш се изненада, че я открива тук, с устни, надвесени над мъхестата му главица. Усмихна ѝ се, после се протегна към провисналия хобот на слона. Каквото и да имаше в сиропата на Шугър, той действаше.

Лола обърна надписа „Затворено“ на вратата с „Отворено“. Но Шугър вече я нямаше.

22.

Господин Макнали чу Шугър да се качва нагоре по стълбите и отвори вратата си да я пресрещне.

— Твоята госпожица на първия етаж — каза той — онази, клечката. Беше пред мъртвешки припадък във фоайето, когато слязох да си проверя пощенската кутия.

Минаха няколко минути, преди Руби да отвърне на упоритото почукване на Шугър, и когато отвори, очите ѝ гаснеха, кожата ѝ сивееше и беше още по-отслабнала от предния път, когато Шугър я видя, въпреки че нямаше накъде повече.

— О, мила — само това промълви Шугър, при което Руби избухна в плач.

— Не казвай нищо — изплака тя. — Наслушала съм се. Не харесам хората, които ми говорят разни неща, затова не ги казвай.

— Добре, няма — отвърна Шугър, като влезе вътре и пое крехкото тяло на Руби в прегръдката си. Държеше я колкото може понежно, тъничките ѝ рамене трепереха при допира. Руби напомняше на Шугър за скелет на изсъхнало листо, от което не бе останало нищо, освен изключителната форма, само заплетен шепот от това, което някога е било. Красиво за гледане, но твърде крехко да го държиш.

Шугър не искаше да казва на Руби, че трябва да яде. Момичето имаше храна в дома си, така че можеше да яде, ако иска, но очевидно не искаше или не можеше. И дори Шугър да настояваше, това нямаше да ги доведе до нищо, затова беше важно да остави съветите засега и просто да измисли какво друго да направи, за да ѝ помогне.

— Да ти кажа, аз самата всеки момент може да изпадна в пристъп на меланхолия — почна Шугър. — Пчелите ми не са в настроение, а се кълна, че правя всичко за тях, затова ще ни запаря по един лимонов чай, а после знаеш ли какво ще сторим двечките?

Тя изтри сълзите от хлътналите бузи на Руби.

— Ще легнем на твоето грамадно легло и ще разгледаме албумата ти.

Ако има простичък начин да разрешиш бързо един проблем, бе казал дядо й винаги, ще си глупак да не опиташ. Шугър не знаеше как да накара Руби да яде, но беше наясно как да я накара да се почувства по-добре, затова реши да започне оттам.

В кухнята добави към чая на Руби пълна лъжица от пчелния прашец, който носеше в джоба си. По нейно мнение пчелният прашец спадаше към невъзпетите суперхрани на света и макар че едва ли щеше да възстанови здравето на Руби така, както хубавото похапване по три пъти на ден, поне щеше да й помогне да изкара следващите няколко часа. Всъщност самата Шугър също се нуждаеше от малко енергия, така че добави няколко зрънца и към своя чай, после занесе двете чаши в стаята на Руби. Момичето бе полегнало като тънка вейка сред множеството натъпкани възглавници на огромното си легло, напомнящо шейна, а албумът с изрезки беше отворен в скута й.

— Беше хубава седмица — каза Руби. — Ще ми ги прочетеш ли?

Беше свела яденето до една осма крекер, две резенчета портокал, стрък целина, половин бурканче бебешко пюре и един морков, но беше отказала диетичната сода. Нямаше намерение да се връща в болницата, дори нямаше да опита киноа; просто искаше да слуша хубави истории за щастливи хора.

Шугър изхлузи обувките си, също се облегна на възглавниците и вдигна албума.

— Бренда Лорд и Виктор Хамилтън се ожениха вчера в католическата църква „Непорочното зачатие“ в Уестхамптън Бийч, Ню Йорк — прочете тя. — „Още в мига, в който го видях, разбрах, че накрая ще се оженим — каза булката, която ще носи фамилията на мъжа си. — На него просто му трябваха две години, за да стигне до същия извод.“

— Това се случва доста често — каза Руби. — Трябва им малко време, за да погледнат на нещата по този начин.

— Е, според господин Хамилтън „Бренда знае точно какво иска и след като свикнах с това, видях колко удобно може да е“ — продължи Шугър. — „Съдбата ни се реши първия път, когато той ми каза да не се тревожа и че всичко ще бъде наред — сподели госпожа Хамилтън. — Той нямаше как да знае, че ни е писано да сме заедно, но аз така или иначе харесах това, че го каза.“

— Той ми изглежда доста свестен — обади се Руби — но според мен тя обича да командва. Прочети ми нещо друго.

— Искаш ли да добавиш например моля те или благодаря?

— Моля те или благодаря — подчини се Руби.

— „Бенджамин Фийлдинг и Гейл Грийнбърг се ожениха в неделя вечерта в конгрегацията Бет Ел в Ню Йорк — зачете Шугър. — Двамата се запознали чрез своите бащи, които се срещнали в синагогата на господин Грийнбърг и решили, че децата им ще си подхождат идеално. «Естествено, аз не вярвах, че ще се получи — каза господин Фийлдинг — затова не се обадох на Гейл, след като баща ми даде номера ѝ.» «А аз нямаше да изляза на среща с него дори и да ми се беше обадил» — добави госпожица Грийнбърг. — Когато родителите уреждат връзките на децата си, те обикновено не са успешни.“

— Случайно знам, че госпожица Грийнбърг е права по въпроса — каза Шугър.

— Продължавай, моля те — инструктира я Руби.

— Но няколко месеца по-късно двамата се срещат случайно на вечерно парти, чийто домакин е техен общ приятел, и за тяхно огромно удивление се оказало, че се разбират изключително добре. „Тя беше колкото красива, толкова умна и забавна — каза господин Фийлдинг. — Всъщност беше невероятна нощ, в която открих сродната си душа и разбрах, че родителите ни са били прави!“

— Видя ли? — възкликна Руби. — Трябвало им е време да го проумеят, но накрая се е получило.

— Много е мил, когато казва, че тя е умна и забавна, и красива — призна Шугър.

— Някой някога казвал ли ти е такова нещо?

— Скоро не — отвърна Шугър — но преди години майка ми се опита да ме уреди, макар че по онова време аз не го знаех.

— И какво стана?

— Не се получи — каза Шугър. — Накрая.

— Но в началото?

— В началото? Смешно е, че ме питаш точно това. До днес не бях мислила много-много за началото.

— И?

— Сега, след като се замислих, трябва да кажа, че началото беше доста хубаво, но началото си е само начало, а общо взето, истинско значение имат средата и краят.

— Защо беше толкова хубаво като начало?

— Може би просто съм била лудо влюбена в него и съм мислела, че само това е напълно достатъчно всичко останало да се развива добре.

— Какво е чувството да си лудо влюбена?

Шугър облегна гръб на възглавниците. Какъв въпрос. Какво беше чувството?

— Знаеш ли, да си влюбен, не е толкова забавно, колкото го показват във филмите. През повечето време се чувстваш така, сякаш си изяла пълна купа с развалени скариди. Главата се опитва да ти каже нещо, но тялото е на съвършено различно мнение. Като че ли си на препускащо увеселително влакче с корем, пълен с печено месо.

— Представих си го това с увеселителното влакче — каза Руби. — Но не с толкова много храна. Думите ти звучат плашещо.

— То си е плашещо, миличка, защото човек никога не знае какво всъщност се върти в главата на другия. Така че сърцето ти може да е най-отпред на увеселителното влакче, но другите части на тялото ти да са в края, а човекът, в когото си лудо влюбена, да е на напълно различна вълна. Има толкова много превратности и обрати. Сложно е.

— Какво стана накрая?

Шугър затвори очи и си представи последния път, когато видя Грейди.

— Не съм сигурна, че искам да говоря за това точно сега.

— Разби ти сърцето ли?

— Не зная дали е така.

— Би трябвало да знаеш, ако сърцето ти е разбито, Шугър. Би трябвало да го усещаш, то боли, сякаш всичко у теб е черно и натежало, и не е точно мъртво, но много подобно на умряло.

— Ами, сигурно ми е разбил сърцето — каза Шугър. — Но не се случи по начина, по който мислех, че се разбиват сърца. Не означаваше, че вече не съм влюбена в него, което беше някак странно. И не беше внезапно. Сякаш се разби бавно, на страшно много малки сърдечни болки, които един ден се събраха и образуваха една голяма, а

после... е, това стана внезапно и не в подходящия момент за никого, което само още повече влоши нещата.

— Още ли е разбито? — попита Руби.

— Не, скъпа, сърцата не остават разбити. Това му е хубавото. Могат да бъдат поправени, като всичко останало. А и се случи много отдавна.

Руби извърна глава от Шугър и посегна да погали тъмнозелената брокатена завеса, очертаваща гледката към съседната сграда.

— Не мисля, че някой някога ще ме обича така, както господин Фийлдинг обича госпожица Грийнбърг — каза тя.

— О, напротив, ще те обича — възрази Шугър. — Със сигурност има такъв човек. Някой може да те обича така и сега, а ти изобщо да не разбереш.

— Ще разбере — каза Руби. — Знам, че ще разбере.

— Е, това ѝ е особеното на любовта, Руби. Не знаеш. Господин Фийлдинг и госпожица Грийнбърг са идеалният пример. Те специално не са искали да намерят любовта помежду си, а после са се срещнали и бум — ето я любовта, в целия ѝ блясък.

Помисли за Тео, как се почувства, щом ръцете им се докоснаха на улицата в деня, в който се запознаха; как потреперваше отвътре само при мисълта за него; как една част от нея — небелязаната от миналото част — се бе разтопила при мисълта за красив непознат с хубави сини очи и омайваща увереност, че вижда бъдещето им заедно.

— Но аз съм последният човек, на когото му е работа да плещи за любовта — каза Шугър. — Ще трябва да говориш с Джордж. Той, изглежда, доста разбира от тези неща.

— Ще останеш ли тук още малко? — помоли я Руби. — Докато заспя?

— Разбира се, мила. Разбира се.

Изглеждаше толкова млада, легнала върху това огромно като море легло. Прекалено млада, за да знае какво е чувството да ти е черно, натежало, почти мъртво отвътре. Но затова пък точно го беше определила — Шугър го бе познала добре. Всъщност още го познаваше. И нямаше право да казва на Руби, че сърцата не остават разбити. Оставаха. Просто, докато не срещна Тео Фицджералд, Шугър не знаеше, че и нейното е такава.

23.

Нейт се шмугна през кухненската врата на ресторанта точно когато часовникът до абсорбиращия вентилатор показваше, че е петнайсет секунди след началния час. Всички знаеха, че часовникът е със седем минути напред, но това не означаваше нищо за Главния.

— Толкова ни е приятно, че успяхте да се присъедините към нас, ваше величество — провикна се той с дрезгавия си глас, изпълнен със сарказъм. — Да не си чукал цяла нощ приятелчето си? Тооолкова се радвам за теб. А не, чакай малко, точно така, не се радвам. Не, всъщност пет пари не давам за твоята нощ или ден, или кого и какво чукаш, и дали изобщо става нещо в мизерния ти нищожен свят извън тази кухня. Сега си размърдай жалкия дебел задник и се хващай на работа.

Нейт с тътрене застана зад скарата, бузите му пламтяха, благодарен бе поне за обичайното хлопане и дрънчене, за шумното суетене и свистене в оживената кухня. Тишината само би влошила нещата.

— Не трябва да му позволяваш да се държи така с теб, приятел — каза Льо Брон, свястно хлапе, което работеше при тях от два месеца, но Главния вече му бе ясен. — „Задника“ тези дни има грамадна бълха в гащите.

С всеки изминал ден, откакто „Ситроен“ получи три звезди, бълхата на Задника стигаше все по-далеч, доколкото Нейт можеше да прецени.

— Не му позволявам — каза той колкото можеше по-тихо, докато стържеше плочата на скарата, за да я почисти.

— Вие, двете момичета, престанете с клюките и почвайте да мятате шибаните бъргъри — изрева Главния.

— Подмятаме ги вече, шефе — каза Льо Брон. — Нещата са под контрол. Поръчките — ясни. Ей сега почваме да пращаме на клиентите.

Нейт погледна към всичките категорично неизяснени поръчки, щипнати над главата на Льо Брон. Способно хлапе. Владееше с лекота онази увереност, за която Нейт би дал всичко. Имаше и тяло на здравеняк. Тренирал с по-големия си брат шест пъти седмично, така каза на Нейт, донякъде може би многозначително, но не с лошо чувство и всъщност покани Нейт, ако иска, да тренира с тях, но той не отиде.

Нейт беше пълен, откакто се помнеше, и прекалено стеснителен, за да ходи на фитнес.

Момичетата, които работеха в ресторанта, харесваха Льо Брон. Той можеше да си уреди среща с която и да е от тях, но каза на Нейт, че не са негов тип, даже и Трейси, най-хубавата от всички, чиято гъста руса коса се виеше на гъвкави масури по гърба ѝ. В най-смелите си мигове, които той така или иначе пазеше за себе си, Нейт си мислеше, че Трейси е негов тип. Беше вдигнала престилката му онзи път, когато Главния в пристъп на ярост рязко я дръпна от него и я хвърли на пода. След това Трейси се усмихваше на Нейт поне по веднъж на смяна.

Но само толкова.

Тази смяна Льо Брон щеше да работи само половината ден, така че, след като с Нейт опитаха серия от сложни комбинации с бързо подаване, които той оплеска, както обикновено, хлапето се измъкна.

Като мислеше, че завижда дори на начина, по който Льо Брон можеше да се измъква, Нейт седна на прага на съседната сграда с обяда, който си донесе от вкъщи. Беше до половината на първия си сандвич, когато осъзна, че Трейси и нейните приятелки пушат на стълбите пред съседния вход — и говорят за него.

— Значи Нейт е гей, така ли? — попита Фелиша.

— Явно така мисли Главния — отвърна дружката ѝ Бейти.

— Не знам дали е гей, но може да е едно от нищожествата като братовчед ми Лукас — предположи Трейси. — Той просто седи в дома на леля ми, мотае се по цял ден в интернет и яде гадости като чипс. Вече дори не излиза от вкъщи.

— Може би гледа порно — каза Бейти.

— Не, леля ми проверила компютъра му, докато бил за малко в банята. Откачалката се интересувал от недвижими имоти. Не само че това конте не работи, ами си мисли, че може да си купи къща в Кейп Код.

Всички се засмяха и се заприказваха за някакъв друг загубеняк, когото познаваха, а Нейт пак се притисна към портала, надявайки се да не го видят. Бузите му пламтяха, докато почваше втория си сандвич с артишок и сушени на слънце домати върху ръжено хлебче с прясна селска шунка и моцарела. Не беше гей, но Главния най-вероятно би го тормозил със същия успех, че е хетеросексуален, особено ако знаеше колко е зле в това отношение. В края на краищата Треиси не беше негов тип. Как може да го зачеркне като „едно от нищожествата“? Как можеше човек да зачеркне някого като нищожество? Никой не беше нищожество.

А братовчед ѝ Лукас може и да стоеше вкъщи, нагъвайки чипс, но поне мечтаеше да е някъде другаде, да прави нещо друго и в това нямаше нищо лошо. Нейт може и да беше лепнат за решетката на скарата в долнопробен ресторант и да мятеше бургери за клиенти, които не различаваха японското говеждо от дупка в земята, но това не означаваше, че вечно ще е така. В края на краищата завърши кулинарен колеж с отлична диплома, всичките му преподаватели бяха убедени, че е човек, роден да храни хората, че има талант за това, че ще се издигне много високо. И макар че семейството му в северната част на щата мислеше, че е луд да иска да готви, за да си изкарва прехраната — „Това е женска работа, а и в Ню Йорк? Моля те!“ — в колежа Нейтът повярва, че е намерил истинското си място в света.

За съжаление, това не беше реалният свят.

В жегата на твоята средностатистическа работеща манхатънска кухня не ставаше въпрос само да нахраниш хората, да вземеш дребничка салата ромен и малко пармезан, идеално сварено яйце, испанска аншоа, италиански зехтин и кротони с квас и да приготвиш най-хубавата салата „Цезар“ на света. Е, може би да, ако работеше за Марио Батали^[1] или за Даниел Булюд^[2], или даже за Ролан Моран.

Но там е работата, че талантът да храниш хората, беше само малка част от това, което се изискваше. По-важна беше способността да останеш във висша степен самоуверен в йерархия, изградена да толерира безсрамните и самонадеяните и да поглъща тихите и боязливите.

Нищожествата.

Все пак, някъде дълбоко в себе си, заровено под изключителните бадемови кроасани, екзотичните бейгъли за обедната почивка или

неговия домашно приготвен ябълков пай и трислойния кокосов кейк, Нейт истински вярваше, че е добър в това, което прави. Ресторантът беше долнопробен, но бургерите, които той сръчно приготвяше, бяха хубави. Дори Главния го знаеше. (Ето защо се държеше с него като с измет, а не го уволняваше.) И един ден Нейт щеше да му покаже колко е талантилив в действителност. Един ден щеше да покаже на всички.

Или поне така си казваше късно през нощта, когато вадеше подредения си комплект с градински инструменти и отрупваше с грижи сандъчетата на прозореца си с цялата нежност, която нямаше на кого друго да даде.

[1] Шеф — готвач, наречен „цар на италианската кухня“. — Б.р.

↑

[2] Шеф — готвач, държащ един от най-известните ресторанти в Ню Йорк, издал книгата „Моята френска кухня“. — Б.р. ↑

24.

Шугър вече свикна да слуша как Нейт рови в своята градинка посред нощ. Странно, но обикновено ѝ се струваше достатъчно успокояващо, за да я приспи отново, но тази вечер умът ѝ кипеше от тревоги за Руби, мисли за Тео и от ехтящите думи на Джордж, затова, щом чу стърженето на лопатка в почвата, тя стана, пъкна се в халата си, направи две чаши чай с по една капачка бърбън във всяка и ги изнесе на терасата.

Имаше пълнолуние и светлината трептеше и се отразяваше от околните покриви, спускайки ефирни паяжинни сенки зад водните кули и зад пожарните стълби.

Шугър виждаше как върховете на брястовете в „Томпкинс Скуеър Парк“ се накланят под сградите на север и дори ѝ се стори, че ги чува как шумолят.

— Тук е съвсем различен свят, не мислиш ли? — каза тя, подавайки на Нейт едната чаша. — Вечно виждаме върховете на нещата. Сякаш наистина сме каймакът на всичко.

Нейт шумно подсмръкна и продължи да рови.

— Лош ден на работата ли? — попита тя.

— Тази година ще опитам традиционен сорт чери домати — каза той. — Наскоро открих една гръцка рецепта със сирене фета и скариди. Мисля, че много ще ти хареса.

— Сигурно ще е вкусна — съгласи се Шугър. — Въпреки че най-много си мечтая за твоите сладкиши. Като стана дума, видя ли обявата за работа във вестника: „Ситроен“ търси майстор сладкар.

Нейт беше разказал на Шугър за Ролан Моран, за това, колко побесня Главния, че „Ситроен“ е получил три звезди. Разбира се, че беше видял обявата — точно когато си мислеше, че денят му няма как да стане по-лош. Видя я, призля му от нея, направи тирамису, посади още босилек, два пъти опече малко бисквити с шамфъстък, припомни си всяка дума от разговора на Трейси с колежките ѝ, който беше дочул, и му се прииска да е умрял.

— Ще пробваш ли да кандидатстваш? — попита Шугър.

— Не — каза той и пак подсмъркна, вкопавайки корените на лимонена трева в пръстта.

— Не искаш да се отървеш от атмосферата в ресторанта ли?

— Не е чак толкова лоша — отвърна Нейт, но дори на лунната светлина Шугър видя как той се изчерви.

— Е, щом казваш, но аз съм опитвала ястията ти, Нейт, и мисля, че се похабяваш при шеф, който не те цени. Мястото ти е при човек, който ще се възхищава на таланта ти, а също и клиентите му — какво по-добро положение от това, при което всички печелят.

— Всеки майстор сладкар в Ню Йорк ще кандидатства за работата в „Ситроен“.

— Но не всички са добри колкото теб! И ако ще те изпробват, можеш да приготвиш от твоите бадемови кроасани или тирамису. Може да използваш моя мед. Всъщност знаеш ли какво? Може да занесеш кошер за начинаещи с пчели и Ролан Моран да го държи на собствения си покрив. Никой друг майстор сладкар няма да се сети за това! Какво ще кажеш?

— Не мога да издържа пробата. Не се справям под напрежение.

— Работиш с този грубиян в ресторанта всеки божи ден, Нейт. Вечно си под напрежение. Знаеш ли, много е лесно да държиш в дълбока тайна като скрита светлина способностите си — всъщност това е доста привлекателно качество, едно от многото, които проявяваш, ако ми позволиш да съм толкова нагла. Но междуременно ние останалите не се храним толкова добре, колкото бихме могли.

Нейт знаеше, че просто не притежава достатъчно дързост, за да изпълни толкова ефектен номер. Дори не можеше да си представи как влиза в ресторант и носи кошер за начинаещи. Как щеше да се здрависа с Моран? Как изобщо щеше да отвори вратата? Би плувнал в пот. Ами ако пчелите избягат?

Не, не можеше да го направи, и сега се почувства още по-зле отпреди.

— Добре съм си там, където съм — каза той, подсмърчайки отново.

— Искаш ли носна кърпичка? — попита Шугър.

— Защо винаги ме питаш това?

— Защото винаги подсмърчаш, миличък.

— Не — каза той. — Не искам носна кърпичка. — Нейт затвори прозореца и грубо дръпна завесата от единия до другия край.

Нейт много харесваше Шугър, много повече от всеки друг, за когото се сещаше. Но му беше достатъчно да го пришпорват на работата. Сам щеше да реши да отиде там, един ден. Само че не днес. Или утре.

Премести щайгата със зеленчуци, скъта градинарските инструменти и легна на тясното си легло. Все пак, беше хубаво, че днес някой забелязва таланта му, да не говорим, че спомена скритата му светлина. Намеренията на Шугър бяха добри, макар и съкрушителни, той го знаеше.

25.

Купидон, разбуден от дрямката си, мигновено се организира и навакса за всичкото време, в което беше губил, пращайки стрели по дърветата и пътните знаци. Само два дни след като махна коричките от раните на любовното си минало, за да разкрие нежното си съкрушено сърце, Шугър се сблъска с Тео пред последната печена патица, висяща на прозореца в един крайъгълен магазин на Чайнатаун.

— Здравей — каза тя, а трепетът, че го вижда, разцъфна по кожата ѝ като изгрев. Той беше облечен с друга хавайска риза, пурпурна като цветето обички, нашарена с тюркоазени вълни и сърфове, така че синьото на очите му изпъкваше повече от обикновено. — Ето ме и мен, мисля, че се споразумяхме никога повече да не се виждаме.

— Не че искам да звуча като адвокат — отвърна Тео с предпазлива усмивка — но твоето заявление, че не искаш да се виждаме, и това, че аз не казах нищо в отговор, означава липса на сключено споразумение. А и аз нямам нищо общо със случайната ни среща. Просто късмет. В този град има осем милиона жители, Шугър, и все пак планетите се подредиха четири пъти така, че да ни съберат на едно място.

— Втория и третия път не ме ли преследва?

— Да, но не първия път, нито пък днес. Това не ти ли говори нещо?

— Говори ми, че можеш да вземеш патицата — каза тя. — И без това взните ми клоняха към салата с раци. Тук на две крачки по-надолу има магазин с живи раци. И скариди, които още полюшват мустачета, ако това, което им стърчи, се нарича мустачета.

— Не си и помислям да те принуждавам да издирваш полюшващи се мустачета — отвърна Тео. — Няма да мога да ям патицата, ако знам, че съм я грабнал от нечии ръце, да не говорим за твоите.

— Какво смяташе да готвиш?

— Палачинките с патешко са върхът в моя иначе ограничен гастрономически репертоар — каза Тео. — Особено когато готвя за моята племенница. Тя е само на десет години, но се отнася много критично към кулинарните ми умения. Все едно си имаш съвсем мъничък Гордън Рамзи^[1] вкъщи, преобразен като жена. И той е шотландец, знаеше ли? Макар че не бързаме да го припознаваме, когато сее огън и жулел в кухнята на някой клет нещастник.

— Готвиш за племенницата си? — Сърцето на Шугър се сви, не заради Тео, а заради нея самата. И тя имаше племеннички, четири на брой, за които с удоволствие би готвила. Но изобщо не ги беше виждала.

— Веднъж на две седмици моята бивша балдъза си организира романтична вечер със своя съпруг — казваше Тео — и аз имам удоволствието да бъда победен на Скрабъл, Монополи, Мексикански влак и през последния месец, на покер. Да ти кажа, хлапето не взема затворници...

Възрастната китайка зад щанда започна да цъка с език и каза нещо на мъжа си.

— Кой ще купува? — попита съпругът.

— Наистина, ти я вземи — обърна се Шугър към Тео. — В края на краищата предпочитам салатата с раци.

— Не мога — поклати глава Тео.

— Ти, тя или някой друг. Все ми е едно — обади се мъжът зад щанда, докато жена му въртеше очи към него и имитираше целувки със саркастични звуци.

— Наистина, той да я вземе — каза Шугър и щом усети безпогрешно разклащането на равновесието си, в стомаха ѝ се надигна паника.

Заради племенницата на Тео ли беше това? Заради смътния аромат на мента и кожа, който Шугър долавяше, застанала толкова близо до него? Заради предположението на продавачката, че във въздуха витаят целувки? Или заради ненаситния копнеж, който внезапно изпита — да чуе шепот с шотландско звучене в ухото си, да усети ръце, които я обгръщат, устни, които я докосват, нежни пръсти, които безкрайно я галят?

— Всъщност знаеш ли какво? — каза тя, а бузите ѝ пламтяха. — Трябва да тичам. Време е да купя раците и още малко продукти, затова

ще те оставя с патицата ти да си живеете дълго и щастливо. Ще тръгвам. Много ми беше приятно, че пак се срещнахме, пожелавам ти късмет с палачинките и весело прекарване с твоята племенница. А сега, довиждане.

Тя избяга на улицата, сърцето ѝ лудо препускаше, после свърна в погрешна посока надолу по „Гранд стрийт“ и спря пред знака на пресечната „Кристи стрийт“.

Джордж беше прав: тя се страхуваше. Бе като вцепенена. Но не беше от кой знае колко голяма полза, че го знаеше. Дали да не се върне? Или да пресече? Ами, ако никога повече не го види? Ами, ако четирите пъти бяха всичко, което късметът и малко дебнене позволяваха? Ами, ако четири пъти бяха вече достатъчно?

— Почакай малко — каза Тео зад нея, останал без въздух. — Моля те, Шугър, знам, че не искаш да се обвързваш за цял живот, не искаш вечеря или питие, но не може ли поне да седнем и да поговорим за минутка?

Не трябва да се съгласява. Категорично, сто процента не трябва. Или пък напротив?

Но докато се колебаеше, нещо с трополене се освободи в предателското ѝ тяло и то просто я обърна към Тео. Позволи му да я заведе до една пейка в парка „Сара Рузвелт“, където група бразилчета играеха футбол, а три възрастни дами зад тях с вледеняващо темпо правеха тай чи упражнения.

— Няма как човек да не обича този град, нали? — каза Тео, когато седнаха.

— Съгласна съм — съгласи се Шугър. — Тоест, наистина обичам Ню Йорк. Знаеш, нямам предвид другия вид „съгласна съм“, който категорично не обичам. Тоест, не обичам особено много.

Тео се засмя.

— О, толкова е хубаво, че те виждам — каза той. — Нямаш представа. Просто търсех възможност да изясня недоразуменията. Но първо, не трябваше да се съгласявам за патицата. Всъщност — той тикна кесията към нея — твоя е. Вече и без това не мога да я преглътна, а Франки веднага ще познае, че нещо не е наред, и ще ме опече на шиш така, както само детето на двама университетски преподаватели може, и преди да се усетя, вече ще съм ѝ разказал за

теб, тя ще каже на Нина, а после вече двама души, ако не и трима, ще те следим.

Шугър погледна патицата.

— Коя е Нина?

— Разбира се! Ти нищичко не знаеш за мен. Все го забравям. Добре, Нина е най-близкото до сестра същество, което имам, но всъщност бях женен за нейната сестра, Керълин — три години, докато тя не избяга с един градинар на име Джо. Сега живеят в Италия, много са щастливи и аз се радвам за тях. Честно.

— Честно?

— Ходих на терапия. Много напреднах. Според мен общият консенсус, до който стигнахме, е, че не е трябвало изобщо да се женим. И оттогава не съм имал сериозна половинка. Не и както му е редът. Чакам и — е, какво да се прави, адвокат съм. Извинявай, за което. Преди бях лош адвокат, който изкарва много пари, сега съм добър адвокат и не печеля кой знае колко, но така ми харесва повече. Да продължавам ли?

Шугър кимна.

— Никога не съм познавал баща си, мисля, че това ти го казах, но имах прекрасна майка, така че не усещах липсата му. Тя почина в деня, след като навърших двацет и девет години, и това бе най-лошото, което ми се е случвало. И въпреки че вече съм на четирийсет, тя още ми липсва всеки божи ден. Много ли е сантиментално?

— Изобщо не е сантиментално. И моят дядо ми липсва всеки божи ден. — На Шугър ѝ беше мъчно и за всички останали от семейството ѝ, но не искаше да го признае дори на себе си.

— Както и да е, аз съм от онези клетки нещастници, към които Гордън Рамзи хвърля огън и жупел. Ужасен готвач съм, с изключение на палачинките с патешко. Всъщност те са единственото нещо в готварския ми репертоар. Какво друго? Мразя червена цикория. Толкова е горчива! Обличам хавайски ризи, защото са точно обратното на това, което носех преди, макар Франки да казва, че приличам на избягал от цирка, а аз мразя цирк. И опера. Моля те, не ме карай да ходя на опера. Нямам нищо против котките, но предпочитам кучетата, мисля да си взема куче и съм алергичен към...

Шугър не знаеше какво я прихвана в този момент, но не можеше да слуша повече и думичка. Просто се наведе и го накара да млъкне с

целувка, дълга и нежна, сякаш бяха свикнали да се целуват така през цялото време.

Не можеше да повярва, че го прави, но не можеше да повярва и че не го е направила по-рано. Неговият аромат, вкусът му, острите косъмчета по лицето му върху нейната мека кожа. Трябва да престана, помисли си тя. Трябва да престана, преди да съм свикнала с неговия вкус, с усещането за него, с възможността за него.

Но беше твърде късно. Вместо това престана да мисли. Просто остави тялото си да вземе инициативата и то попадна в Тео, сякаш е ключ, а той е вратата за вкъщи.

Шугър не можа да усети дали Тео се изненада. Той я придърпа по-близо, едната му ръка беше на кръста ѝ, другата — под косата ѝ, на шията.

Всъщност на него му се искаше да заплаче, но и да запее, да благодари на Бог, на майка си и на Вселената, но най-вече искаше да задържи завинаги Шугър в обятията си. Накрая тя се отдръпна, но Тео продължи да държи лицето ѝ в шепите си.

— Знаех си — каза той. — Знаех си.

Тя се страхуваше да отмести поглед от него, да не би магията на случилото се току-що да изчезне в облаче дим, отнасяйки със себе си чудното блаженство, което изпитваше.

— Трябва да му се довериш — каза Тео. — Аз се чувствах по същия начин. Чувствам се по същия начин. От мига, в който те видях. Просто съм няколко крачки напред.

Той пое ръцете ѝ — които стискаха патицата, сякаш още беше жива и се канеше да скочи от скута ѝ — и Шугър пак видя: тях двамата, след четирийсет години, как вървят нагоре по Източна Седма улица заедно. Не бе допускала, че някога пак ще се чувства така. Грешно прецени първия път, а и толкова не ѝ се искаше отново да подлага на риск сърцето си. Но тази целувка, тези устни, тези ръце, тази усмивка — ах, те можеха да причинят наистина голяма вреда.

— Каж ми нещо — помоли Тео. — И моля те, моля те, нека е нещо, което искам да чуя.

— Патицата е твоя — Шугър усещаше зъбите си вдървени в устата си, а устните я боляха.

Тео не помръдна, само притаи дъх.

— И мислех да организирам вечерно парти в събота — продължи тя. — Наистина ще се радвам, ако дойдеш.

— Да — каза той. — Да, да и да. Само... Да. И ти благодаря. Ще дойда. Разбира се, че ще дойда. Тоест, щях да дойда веднага, още в тази минута, ако не трябваше да правя палачинки с патешко за Франки. Но да. Защо пък да не се видим утре? Или вдругиден?

— В събота е добре — каза Шугър.

— Права си. Трябва да почакаме. Аз трябва да почакам. Но не се съмнявай в мен, Шугър. Времето може да извърши странни неща. Вярвай ми, моля те. Знам, че е внезапно и неуместно, но ето ти моя номер. Ако не се появя, значи съм умрял, а ти ще трябва да го узнаеш. Това е единственото, което ще ми попречи да дойда при теб в събота. Смъртта.

— Ако говориш така на всяко момиче, което срещаш, ето ти обяснението защо напоследък ти е липсвала сериозна половинка.

— Не съм искал такава, Шугър. Това имам предвид. Искам само теб. Ти си тази, която чаках.

От историите на Руби в „Ню Йорк Таймс“ Шугър знаеше, че хората говорят такива неща пред вестниците, както и един на друг. Но едва ли, когато са на открито? С жена, завита в одеяла, ровеща в кофата за боклук от едната им страна, и будисти с шафранени роби, медитиращи от другата?

Шугър взе визитката му, написа адреса си на друга и обясни, че няма мобилен телефон.

Той не искаше да си тръгва, не искаше да я изпуска от поглед, но трябваше да приготвя палачинки с патешко. Тръгна заднешком, за да може да я вижда до последната възможна минута, после тя пресече улицата, усещайки очите му върху шията, раменете, гърба си, по цялото си тяло.

И пак почувства трепет, възхитителен трепет.

* * *

Елизабет Шеста моментално усети промяната у Шугър, сякаш топъл фронт връхлиташе от юг. Най-после, каза тя на царството си,

когато стопанката им се прибра от срещата си с Тео в парка „Сара Рузвелт“. Най-последно.

Тя веднага започна да снася отново с бодро темпо, придвижвайки се от килийка на килийка. Нямахме да успее да достигне рекорда от 3000 яйца, но поне се бе върнала на работа.

После Руби дойде на гости и Елизабет Шеста още повече ускори темпото. Бе се привързала към момичето, чиято крехка, мъждукаща и тъжна аура, въпреки всичко, излъчваше безмълвната сила на откритото сърце, а това винаги правеше впечатление на царицата.

Днес Руби разказа на Шугър за Пейшънс Винсънт и Раян Рос, оженили се предния уикенд в хотел „Четири сезона“ в Бостън. Пейшънс била влюбена в Раян от гимназията, но така и не му казала, затова не знаела, че той също си пада по нея, докато двайсет и пет години по-късно не се свързали във Фейсбук.

Елизабет Шеста не знаеше какво е Фейсбук, но усещаше как от Руби прииждат надежда и възбуда на огромни, бучащи вълни. А когато Шугър каза на Руби, че е целунала Тео в Чайнатаун, необузданата страст, която изригна от нея, буквално издуха царицата от едната килийка в съседната.

Необуздана страст — точно това беше липсвало.

Елизабет Шеста реши, че днес в края на краищата може и да успее да снесе 3000 яйца.

[1] Един от десетте най-печеливши майстори готвачи в света, известен и с ругатните си. — Б.р. ↑

26.

— Тази сутрин изглеждаш извънредно доволна от себе си, госпожице Шугър — каза Джордж в събота, когато Шугър тръгна да пазарува за своето вечерно парти. — Да не би да има подобрение на ситуацията горе на покрива?

— Има, Джордж — отвърна Шугър. — Да пукна, ако Елизабет Шеста не снеся пак сладките си яйчица. Изглежда, всичко в света е наред, макар че се надявах да купя малко балони за партито довечера, а Лола не е отворила.

Глобусът вече съвсем се бе спаружил и висеше от парапета като стафида, а главата и всички крайници на супергероя бяха спаднали и само торсът му оставаше надут. Динозавърът стоеше облегнат на това, което бе останало от наметнатото с пелерина рамо на героя.

— Не съм наясно какво продава там долу, но много малко хора излизат с балони — каза Джордж. — Сега ми обясни, госпожице Шугър, пчелите ли са единствената причина за усмивката ти днес?

— Не, не са, както се оказва. Има напредък, Джордж. Със, знаеш, онзи човек, който може да няма нищо общо с нищо.

— Или има общо с всичко.

— Той ще дойде довечера, на моето парти.

— Така ли? Ами, тогава около седем часа ще се оглеждам за принц на бял кон.

— Ризата му вероятно ще те ослепи, преди да си успял да го видиш, Джордж. Но пък може да го познаеш. Ти го използва за възглавница, когато падна онзи ден.

Джордж повдигна вежди.

— Гледай ти! Нашият приятел с мобилния телефон от „Авеню В“. Какво съвпадение.

— Искан ми се да дойдеш довечера. Сигурен ли си, че не мога да те убедя да се качиш?

— Пак ти благодаря за поканата, госпожице Шугър, но аз се храня на нивото на земята. Обаче искам утре да ми разкажеш всичко за

партито.

— Определяме си среща.

Джордж грейна и сърцето на Шугър се разтуптя от лекотата, с която някои хора се настройват към щастието.

Дори госпожа Кешъл изглеждаше почти радостна, когато се появи на партито само половин час по-рано, в шест и трийсет.

— За мен този час е късен — каза тя. — Обикновено в седем вече съм си легнала и решавам sudoku, така че се надявам да си сготвила нещо свястно.

— Искате ли чай с лед, докато чакаме останалите гости да пристигнат? — попита Шугър.

— Ти каква си, да не си мормон? Ако ще стоя будна цяла нощ, за да ходя да пикая, нека поне да е, защото съм пила нещо по-интересно от чай.

Наистина, докато Лола пристигне с Итън, госпожа Кешъл беше глътнала два студени чая, подсилени с бърбън, и се кичеше с венци от усмивки.

— Дай ми това дете — каза тя, грабвайки Итън от ръцете на майка му, и го изведе отвън на терасата, на която той излезе явно с удоволствие.

— Да ти забъркам ли питие? — обърна се Шугър към Лола, която имаше сенки под очите и пребледняло лице.

— Нека е голямо — каза тя, преди да се измъкне през френските врати.

Господин Макнали отново едва не отвя Руби в бързината да стигне до печените с мед фъстъци, щом ги съзря от прага.

— Не съм невидима — каза Руби. Тя носеше голяма кутия за торта, но всъщност с всяко изминало хранене чезнеше все повече и повече.

— Извинявайте — чу се гласът на Нейт зад нея.

Той не каза, че ще идва, но Шугър така или иначе направи място за него и ето го пристигнал, понесъл дървена купа, пълна със свежа салата, гарнирана с подправките от неговите сандъчета и с венец от латинки.

Нейт не смееше да вдигне поглед, но Шугър го изведе навън с Руби, после тайно ги наблюдаваше, докато двамата се придвижиха към

далечния край на масата и седнаха един до друг, без да си говорят или да се поглеждат в очите.

— Какво е това, което расте ей там от улука? — попита госпожа Кешъл, когато Шугър излезе да допълни питиетата.

— Ще развъждам увивни рози — каза Шугър. — Чаен хибрид, мисля, затова монтирах дървена решетка.

— Рози? Някои хора са големи късметлии — изсумтя госпожа Кешъл.

— Какво общо има това с късмета? — сопна се господин Макнали. — Тя сади крехките растения, не ги извиква от нищото.

— Ти пък какво знаеш за розите? — изръмжа госпожа Кешъл. — Ау, язвата ми се обади. Кога ще ядем?

— Чакаме само още един човек — каза Шугър.

— Не е поредният обслужващ персонал, надявам се — нацупи се господин Макнали. — Защото портиерът ми е достатъчен.

— Не, не е поредният обслужващ персонал, а знаете, че на Джордж не му се плаща, така че не е точно служител.

— Не ни трябва и други доброволци, ако това имаш предвид — каза госпожа Кешъл. — Макар че сигурно бих могла да живея с прислужница.

— Бих убила за прислужница — обади се Лола.

— Този човек мъж ли е? — попита Руби и лицето ѝ светна, щом Шугър се изчерви и кимна.

— Кой е той? — поиска да знае госпожа Кешъл.

— Просто приятел — набързо отвърна Шугър. — Нищо специално. Наистина. Искате ли по още един коктейл?

Но той беше нещо специално и когато стана седем и половина, а после мина и още време, без Тео да почука на вратата, и Шугър усети, че се чувства все по-зле и по-зле с всяко неумолимо тиктакане на безжалостния кухненски часовник.

Беше ѝ казал да му вярва, да вярва в „това“ и че времето вършело странни неща; и тя му беше повярвала, въпреки че не беше лесно. Беше подскачала като топче за пинг-понг между потъването в спомена за онази възхитителна целувка до кроеж за бягство от Ню Йорк тихомълком през нощта, без да се обръща никога назад. Но с всяко глухо рикоширане беше повтаряла думите му, отново и отново, докато най-после не изпадна в състояние на крехък баланс.

В осем часа вече чувстваше, че има милион топчета за пинг-понг в стомаха си. Никога вече нямаше да послуша нито Тео, нито Джордж, нито който и да е друг мъж на света. Животът ѝ беше по-хубав без празните им обещания и несериозните приказки за принцеси.

— Трябва да имаш мобилен телефон — каза Руби, промъквайки се до нея в кухнята. — Тогава можеше да ти се обади и да ти обясни защо закъснява.

— Не трябва да закъснява — отвърна Шугър. — Закъсненията ти докарват рак на мозъка.

— Не, мобилните телефони ти докарват рак на мозъка — каза Руби.

— Виждаш ли! И двете са ужасни.

— Мога да му се обадя от моя.

— И да си изпържиш безценния мозък? Не, Руби, не разрешавам да го правиш.

— Ще излезе, че ти май не искаш той да идва — каза Руби.

Шугър разбърка своята морковена супа малко по-енергично, отколкото се изискваше. Точно сега не искаше. Точно сега по-скоро би изтръгнала сърцето си и би нахранила с него снежния леопард в зоологическата градина на Сентръл Парк, отколкото да го подлага на мъчителната бъркотия на любовта. Това беше толкова... непристойно.

— Изглежда, ще си бъдем само ние — каза тя, сипвайки с черпак супата в купи. — Може ли да ми помогнеш да ги занесем на терасата? — Но докато говореше, във въздуха над тях оглушителен трясък възвести връхлитането на лятна буря.

Небето се подпали от нащърбена светкавица и освети красиво подредената маса, разцъфналата градина, околните покриви и моста в далечината. После пак проехтя гръмотевица и Шугър помоли Нейт и Макнали да пренесат масата вътре.

Всички бързо се вмъкнаха вътре, а масата беше приклепена между леглото и френските врати, но Шугър остана за момент да гледа как дъждът се изсипва на тежки завеси, които отскачаха от плочките на терасата, танцуваха по капака на кошера, тресяха листата на увивните растения и плющяха върху по-дребните стръкчета и цветя.

Докато гледаше природата в цялото ѝ спонтанно величие, нервите ѝ изглежда се поуспокоиха.

— Красиво е някак — каза тя. — И тъжно. Като балет.

Лола и госпожа Кешъл облешиха очи.

После Шугър избута дивана и масичката за кафе плътно до стената и седмината седнаха, наблъскани в яркото тясно студио, което лумваше като игрален автомат с всяка паднала светкавица.

— Пак оранжево — злобно погледна госпожа Кешъл в супата си.

— Просто я изяж, жено — сопна се господин Макнали.

— На Итън може да му хареса — каза Шугър на Лола. — Обикновено децата много си падат по нея.

— Не го бива много с лъжицата — предупреди я Лола и сама опита от супата. — Вкусна е. От какво е направена?

— Искаш ли ти да познаеш, Нейт? — попита Шугър.

Нейт се изчерви само като я чу да произнася името му, после опита още една лъжица и внимателно я анализира.

— От моркови — тихо каза той. — Джинджифил. И мед, според мен.

Итън използва възможността да запрати пълна лъжица от кремсупата през масата и гъстата течност плъкна право върху госпожа Кешъл, в набръчканата цепка на бюста ѝ.

— Отдавна не е виждал такова внимание — каза тя, пресушавайки купата си без почти никакво прекъсване.

— Божичко, Итън, не може ли просто да я пхнеш в устата си? — попита Лола, а нейната лъжица падна на масата, сякаш усилието да я държи изведнъж ѝ дойде в повече.

— Оставете детето на мира — каза господин Макнали.

— Дай на мен — намеси се госпожа Кешъл, издърпа стола си до Итън, взе лъжицата му и почна да го храни.

Лола само я погледна и я остави да го прави.

— Може ли да ти помогна да измиеш чиниите? — попита Руби, стана и се зае с тях.

Шугър знаеше — това е начинът ѝ да прикрие, че едва е докоснала храната, но беше изпила половин чаша от напитката си, в която пак имаше поръсен пчелен прашец, а той осигуряваше поне мъничка доза енергия.

Изведнъж Шугър се почувства уморена от тревогите за Руби, за Нейт, за балоните. Прииска ѝ се всички да си тръгнат, за да пропълзи в леглото и да проспие глупостта си, че повярва, че се довери, че мечтаеше тя и Тео един ден да легнат в него заедно, голите им

крайници да се сплетат, сърцата им да затуптят в унисон, окаяният им копнеж най-после да бъде признат и нежно утолен.

Стаята пак се освети и цялата маса подскочи, защото гръмотевицата удари точно над тях. След като грохотът отшумя, на Шугър ѝ бяха нужни няколко секунди, докато осъзнае, че някой чука на вратата.

— Е, какво чакаш? — попита господин Макнали. — Икономът ли да отвори?

27.

Джордж стоеше на прага с Тео, целия вир-вода. Ризата му с цвят на зелен лимон беше съвсем подгизнала, а огромните банани по нея залепнали по тялото му на чепки.

— Моля да ме извините, че се натрапвам, госпожице Шугър — каза Джордж — но намерих нещо, което според мен може би сте изгубили.

— Много съжалявам — започна Тео. — Но трябваше да се отбия на работа, а после толкова се изнервих да не закъснея, което не исках да допусна, че стисках адреса ти прекалено силно. Мастилото се разтече! — Той вдигна визитката, на която Шугър беше писала. Останало бе само размазано петно. — Не можах да те намеря. А после заваля.

Сърцето на Шугър биеше толкова силно, че го усещаше в ушите си. Нямахте представа още колко вълнение може да поеме.

— Нали знаеш, че това е господинът, чието падане ти омекоти онзи ден — каза учтиво Шугър, сочейки Джордж.

— Да, да, аз вече се извиних, че не бях по-... еластичен — отвърна Тео.

— И аз приех извинението — започна Джордж. — Човек, който знае как да се извинява, е човекът, който знае как да напредва в живота.

— Чу ли това? — каза госпожа Кешъл на господин Макнали.

— Шугър, знам, че едва ли мога да направя нещо, за да се извиня, но толкова съжалявам — повтори Тео. — Знаех, че си на „Флорес стрийт“, но не можах да си спомня номера. Видях, че са две цифри, нещо тумбесто като деветки, осмици или шестици, но бях забравил, че са две еднакви. Ходих едва ли не във всяка къща. А ти не ми се обади. Казах ти, че трябва да съм умрял, за да не се появя.

Отново цялата стая подскочи от поредната гръмотевица над тях.

— Моля да ме извините, ще се връщам долу — обади се Джордж.

— Трябваше да си се прибрал вкъщи още преди няколко часа — каза му Шугър, пренебрегвайки Тео. — Притеснявам се, че стоиш навън прекалено дълго.

— Трябва да се притесняваш, че стоя тук горе — отвърна Джордж. — Главата ми започва да се върти, затова ще пожелая на всички ви приятна вечер.

— Моля те, Шугър — каза Тео.

— Пусни бедния нещастник, де — викна господин Макнали. — И без това си поканила кого ли не.

— Видях балоните — каза Тео, отмахвайки влажните кичури от очите си. Беше по-висок, отколкото Шугър си го спомняше, и непонятно, но мокър бе още по-красив. — И си спомних, че когато бяхме в „Максорли“, ти спомена магазина за балони. После намерих Джордж и знам, че закъснях, но обикновено не закъснявам. Всъщност съм много точен човек.

— Трябва да го пуснеш — каза Руби точно когато Лола се появи от банята с хавлиена кърпа и я подаде над главата ѝ на Тео, който я взе и почна да бърше лицето си. Красивото си, разтревожено лице с масивна челюст и неустоима трапчинка.

Шугър се беше държала възможно най-грубо. Пинг-понг топчето отскочи обратно в полето на Тео.

— Добре тогава — каза тя, отстъпи и го пусна да мине. — Приятели, това е Тео.

— Седни там — посочи господин Макнали към спящия Итън, смъкнал се на стола до него. — А аз ще сложа това човече на дивана. Очите му окапаха за сън.

Той вдигна момченцето с нежност, която изненада госпожа Кешъл и Лола, макар че Руби и Нейт бяха прекалено заети да оглеждат Тео и не забелязаха това.

— Пропусна супата — каза Шугър — но дойде навреме за печеното пиле с мед и сладки картофи.

— Всичко е добре за мен — отвърна Тео. — Честно, щастлив съм, че просто седя тук, вътре, скрит от дъжда, където сто процента трябва да бъда. И дори няма да споменавам, че ти имаше моя номер и не ми се обади, докато обикалях навън и те търсех. Много съм щастлив.

— Тя се притесняваше от тумор в мозъка — каза му Руби. — И мислеше, че ѝ връзваш тенекия.

— Оглупял съм, но мозъкът ми е наред. Честно. Адресът се разтече! — запротестира Тео. — Пробвах почти всеки звънец на улицата. Мъжът на номер осемдесет и шест ми предложи вино от глухарчета, а не съм сигурен какво точно ми предложи жената от трийсет и осем.

— Тя не е истинска блондинка, тази от трийсет и осми номер — каза госпожа Кешъл.

— Харесвам роклята ви — обърна се към нея Тео. — Баба ми имаше такава рокля, а баба беше от най-любимите ми хора.

— Можеш ли да танцуваш? — грейна госпожа Кешъл. — Бих потанцувала.

— Аз съм страстен, но изключително бездарен танцьор — весело отвърна Тео, докато над тях удряше нова светкавица. — Страхотен апартамент, Шугър. Уютен.

— Не си ли ти един сладкодумен дявол? — сгълча го господин Макнали и нежността му се изпари. — Знаеш, че уютен е просто другата дума за прекалено малък.

— Може да е нервен — намеси се Руби. — Казал на Шугър, че иска да прекара остатъка от живота си с нея, въпреки че едва се били запознали. Казал ѝ, че тя е жената. И затова тя го покани на вечеря, но той изобщо не се появи.

— Руби! — Шугър беше съсипана.

— Как изобщо да не се появих? — отвърна Тео. — Закъснях и това е Божие дело. А това, че искам да прекарам остатъка от живота си с нея, казано от твоята уста, звучи лошо. Произнесох го по друг начин.

— Както и да го казваш — обади се госпожа Кешъл — доста е трудно да те разбере човек. Едва сега схванах, че говориш английски.

— Той е от Шотландия — обясни ѝ Руби.

— Значи танцуваш с ръце, плътно прилепени до тялото — разочаровано изясни госпожа Кешъл.

— Не, така танцуват ирландците. Ние танцуваме с ръце, вдигнати над главата — каза Тео. — Освен това, носим карирани полички.

— Е, сега вече говориш разбираемо — отбеляза госпожа Кешъл.

— Като оставим настрана високите родни планини — усмихна се Тео на Шугър — това пиле е невероятно.

И тя пак се разтопи. След като най-после дойде, той просто се вписа в обстановката без почти никакво суетене и безпокойство.

— Знаеш ли, един метър по-нататък, и щеше да е съвсем друг вид парти — изтърси госпожа Кешъл, гледайки леглото на Шугър.

— Но има предимство, че можеш да стигаш десерта направо от мястото, на което седя — каза Шугър, опитвайки се да не мисли за леглото си и какво би искала да стане в него по някое време. Тя се обърна и вдигна от другия край подноса за торта, върху който беше подредила сиропираните, поръсени с орехи дарове, донесени от Руби.

— Какво е това? — попита госпожа Кешъл.

— Баклава — каза Нейт и бузите му пламнаха. — Турски сладкиш. Прави се с точени кори и орехи.

— И мед — допълни Руби. — Затова я купих, заради меда.

— Много е хубава — каза Нейт, облизвайки устни, след като опита една хапка. — Откъде я купи?

— От пекарната „Посейдон“ на Девето авеню — отвърна Руби. — Тя ми е любима.

— О! — възкликна Нейт. — На мен също.

Госпожа Кешъл погледна единия, после другия.

— Ами, единият от вас има нужда да ходи там по-често, а другият направо да минава оттам.

Шугър си отбеляза наум да повиши процента на розово масло в следващата партида свещи на госпожа Кешъл.

— Никога не бях опитвала баклава — каза Шугър — но ти си прав, Нейт, страхотна е. Чудя се дали не можем да си приготвим сами?

— Разбира се — отвърна Нейт.

— В „Калустян“ на „Лексингтън“ продават много хубав шамфъстък — отбеляза Руби. — Мисля, че там е най-добрият.

— А може да си поръчаш и в „Ядки онлайн“ — каза Нейт.

— Да, но веднъж си поръчах и те смесиха калифорнийския шамфъстък с вносен.

— Калифорнийският лесно се разчупва, но не е толкова вкусен — допълни Нейт.

— Точно така — съгласи се Руби.

Тогава двамата най-после се спогледаха и на лицата им се зароди нещо като усмивка.

— Ти имаш отличен вкус за сладки, ореховки, сиропирани сладкиши с кори, Руби — каза Тео, поразявайки Шугър със своята доброта да говори по този начин на момиче, което очевидно никога не яде такива неща.

Тогава, така внезапно както беше рукнал, дъждът спря и облаците се пръснаха и стопиха в небето, оставяйки след себе си хоризонта на града искрящ и чист.

Шугър отвори вратите, вдишвайки сладкия, свеж аромат на скорошен дъжд върху уханните цветове, и се обърна към гостите си.

— Ако искате, да изнесем масата и столовете обратно на терасата, а аз ще почистя тук и ще приготвя нещо мъничко и специално под формата на глътка преди лягане.

Гостите ѝ се раздвижиха, вдигнаха мебелите и събраха помежду си празните чинии, а след това Шугър и Тео останаха сами в миниатюрната кухня. Лактите им се докоснаха и през нея пак пробягна електричество.

— Усети ли това? — попита Тео, а трапчинката му стана по-дълбока, щом се усмихна.

Косата му, вече изсъхнала, се беше леко накъдрила и за момент Шугър се зачуди дали електричеството между тях не е причината и за това. Тео беше толкова близо, че тя усещаше дъха му върху устните си, почти вкусуваше медения сироп от баклавата.

— Красива си — каза той. — Може ли? — И я взе в обятията си, отново я целуна, а сърцата им туптяха в съвършено темпо, като две изгубени музикални фрази, най-после намерили мястото си в неочаквана хармония.

Тази взаимна приобщеност всъщност я изненада; приобщеност, която толкова ѝ бе липсвала в живота, без дори да го подозира. Ръцете му върху тялото ѝ, устните му върху нейните устни, беше толкова просто. Толкова справедливо. Не чувстваше Тео като усложнение, което ще съсипе живота ѝ или ще заплаши света, който беше изградила за себе си.

Какво бе очаквала?

В обятията му Шугър почувства неговата сила, копнееше за силата му, но усещаше и своята. В този момент тя се остави слънцето

да огрее и последната ѝ рана, която беше пазила скрита толкова много години. Под топлината на тези лъчи тя не се опита да предпази клетото си разбито сърце, просто се остави да повярва, че онова, което Тео ѝ беше казал, е истина, че е внезапно и несвойствено, и я изстрелва от мястото, на което се чувстваше най-невредима, но нали най-важното е да си истински жив.

— Има време, Шугър — каза Тео. — Цяла вечност. Не се тревожи.

Отново ѝ се прииска гостите ѝ да изчезнат. Искаше го само за себе си, в леглото, за дълго време, без да трябва да ходят някъде и да правят нещо, а само да се откриват един друг. Но гостите ѝ не проявяваха признаци, че ще си тръгват, и колкото и да ѝ се искаше да остане в кухнята и да проточва всяка целувка, тя хвана Тео за ръка и го издърпа на терасата.

Руби имаше вид на човек, който ще ги засипе с бурни аплодисменти, но Шугър я стрелна с предупредителен поглед, така че тя потъна обратно на стола си и просто продължи да сияе.

— Това е моето малко райско кътче — каза Шугър и размаха ръка над покрива; докато Тео я следваше с очи, той отново благодари на психотерапевта, който беше излекувал агресията му към всичко градинско.

„Райското кътче“ изобщо не приличаше на ширналите се шамптънски зелени площи, на които жена му беше завиждала толкова много, че избяга с човека, който ги бе създал. То беше сдържано, донякъде претрупано и пъстроцветно, но по никакъв начин не беше изработено върху кръгова диаграма. Освен това миришеше хубаво и той предположи, че е заради проливния дъжд, който сега съхнеше върху пълзящите по стената напъпили ластарчета и цъфналите храсти в саксии до дървения сандък в ъгъла.

Поразен, Тео осъзна точно къде се намира. Но преди да успее да изкоментира откритието си, забеляза кошера.

— Какво има там? — попита той.

— Това е моят кошер — каза Шугър. — Вътре са пчелите ми.

Лицето му преbledня.

— Пчелите ти?

— Да, аз съм пчеларка.

— Ти си пчеларка — повтори Тео. — Гледаш пчели?

— Да, гледам пчели. Така си изкарвам прехраната. Продавам меда им и другите неща на пазара.

— Така си изкарваш прехраната?

— Да, май никога не сме говорили за това — каза Шугър.

— Гледа пчели от петнайсет години — обади се Руби. — Наследила ги е от дядо си.

— Нейният мед накара детето ми да престане да хленчи — добави Лола.

— Изчиства акне — изчерви се Нейт.

— И с бърбън много си го бива — каза госпожа Кешъл. — Тя е луда по тези пчели.

— Ама, какво стана със сладоледа? — попита Тео. — На „Томпкинс Скуеър“. Мислех, че това работиш. Мислех, че си луда по сладоледа.

— Не, просто опознавах обстановката, преди да започна да продавам там моя мед. Защо? Какво има? Тео, добре ли си?

Той пусна ръката на Шугър и почна да дърпа предницата на банановата си риза. Потеше се, дишането му ставаше все по-повърхностно и насечено. Отдръпна се от нея към отворените френски врати, но още оглеждаше терасата и очите му се плъзгаха над главите на всички седнали там, втренчили се в него в почуда какво става.

— Мамка му — каза той.

— Моля? — Шугър никога не го беше чувала да ругае. И това наистина ѝ харесваше.

— Изглеждаш така, сякаш си се наакал — каза му госпожа Кешъл.

— Мамка му — повтори Тео. Не можеше да диша. Не можеше да мисли. Паниката му беше отнела целия здрав разум, докато влизаше обратно в жилището. — Извинявай. Аз просто, мисля... мога да обясня. Трябва ми минутка. Но не... аз съм... Ще... ще ти се обадя.

И си тръгна, преди Шугър да успее да каже нещо. Всички чуха как краката му трополят надолу по стълбището, взимаше стъпалата колкото се можеше по-бързо, по две-три наведнъж. Накрая се чу смътното скръцване на първата врата и далечният трясък на втората, водеща към улицата.

— Ех, какъв скапаняк се оказа — каза госпожа Кешъл. — Мислех, че ще танцуваме.

— „Ще ти се обадя“? — повтори Лола, облещвайки очи. — Надявам се, че не сте избрали сватбения порцелан.

Шугър си пое дълбоко въздух и потули агонията дълбоко в сенките на сърцето си. Беше го разкрила съвсем за кратко, но въпреки това болката ѝ се струваше непоносима.

— Добре — стисна устни тя. — Кой какво иска? Мога да направя кафе или пък в хладилника изстудявам десертно вино. Има ли желаещи?

* * *

Елизабет Шеста беше подмамена от събитията извън кошера ѝ. Поначало пчелите не понасяха дъжда. Ако дъждовните капки предизвикваха неприятни усещания при хората или неудобство за предното стъкло на колата, то за пчелата те означаваха пропадане в мокър гроб. За късмет, когато небето се изля, събирането на нектар за деня бе приключило и пчелите се бяха прибрали в кошера.

А когато дъждът се изваля, имаше един кратък промеждутък — по-точно, колкото да снесе шейсет и три яйца — в който на Елизабет Шеста ѝ се струваше, че всичко си идва на мястото.

Позна в момента, в който Шугър излезе на терасата, че Тео е с нея, че щастието е вълнуващо близо. Но едва обещанието за него затанцува във въздуха с дъх на дъжд, и пак отлетя. Докато звездите трепкаха над нея обаче, ту по-големи, ту по-малки и отплуваха във вчерашния ден, царицата откри, че изобщо не е обезкуражена от тазвечерните върхове и спадове, а всъщност е развеселена. В края на краищата се оказа права за обекта на желанията на Шугър. Той се появи едва на десетина метра от кошера, изцяло в обсега на царицата и достатъчно дълго, за да усети всичко, което ѝ беше нужно да усети, да помирише всичко, което ѝ беше нужно да помирише, да ѝ каже всичко, което трябваше да узнае.

„И заживели дълго и щастливо“ — все още бе възможност в картите на Шугър, царицата го знаеше. Тя даде инструкции на своите работнички, после, както обикновено, се зае със своята работа.

28.

Сергията на Шугър вече бе станала една от най-популярните на пазара до „Томпкинс Скуеър“ с бурканчетата златен, кехлибарен и тъмен мед, възхитително подредени в нюансите на есента. От едната страна на бурканите с мед Шугър поставяше мехлемите и лосионите, балсамите за устни и кремове за лице, а от другата — тинктурите, спрейовете за гърло, миниатюрните тенекиени кутийки с безценен пчелен прашец, амброзията и свещите.

В двата края на сергията Шугър държеше изящни, изрисувани с цветя купички, пълни с орехи, печени в мед, за да могат клиентите ѝ да гризнат един-два, докато оглеждат.

Продавачите от двете ѝ страни, които тя разпознаваше като господин Ябълки и госпожа Лавандула, може би щяха да се мусят, ако и двамата не се бяха влюбили мъничко в Шугър още щом дойде да работи на пазара. Първия ден, през който Шугър отвори своята сергия, господин Ябълки прищипа ръката си във вратата на своя камион и тя наглеждаше и пое продажбите му, докато той беше на лекар. После Шугър купи изсушени цветове от госпожа Лавандула и приготви лавандулов мед, половината от който сипа в прозрачни пластмасови шишенца и ѝ ги даде да ги поднася като безплатни подаръци към покупките. Това беше най-доходният досега ден на госпожа Лавандула.

В неделната сутрин след вечерното парти никой от приятелите ѝ на пазара не забеляза, че тя не е в обичайната си форма, защото за всички денят беше много натоварен. Шугър остана доволна, че се скапа от работа. Дори прие на драго сърце присъствието на смахнатия, който цяла сутрин не престана да дудне припряно безсмислен рап.

В четири часа тръгна към къщи, за да потъне в успокояващите аромати на етеричните масла, смоли и кремове, които трябваше да смеси, за да възстанови изчерпаните запаси от стока. Но когато стигна до „Флорес стрийт“ 33, както обикновено Джордж стоеше в горния край на стъпалата пред входа, а в краката му, приведен в основата им, се подвизаваше Тео. Щом Шугър приближи, той скочи на крака.

— Чака те от часове — каза Джордж — макар да научих от госпожица Лола, че може и да не се зарадваш на поредно негово посещение. Не че тя се изрази чак толкова вежливо.

— Не дойдох на пазара, защото знаех, че няма да искаш... — започна Тео, но Шугър вдигна ръка, за да го спре.

— Никак не обичам да се държа грубо — наистина, не го казвам ей така — затова трябва да осъзнаеш колко сериозно говоря, че каквото и да имаш да ми казваш, съжалявам, но не желая да го чуя. Ама дори и една сричка. Нито думичка. Нищо. Така че се качвам вкъщи и много ми се иска, когато слеза отново, да не те виждам както сега, така и никога вече.

— Моля те, Шугър, трябва да ме оставиш да ти обясня — увещаваше я той.

— Не, Тео, не вярвам. Изобщо не ти вярвам. Смятам, че вече съм изслушала всичките ти обяснения, и каквато и игра да играеш, аз няма да я играя с теб.

— О, боже, съжалявам, аз...

— Сигурна съм, че съжаляваш, но иди да съжаляваш някъде другаде, защото искам да ме оставиш на мира.

— Ти не разбираш...

— Моля те учтиво, Тео. Джордж, може ли да ми отвориш вратата, ако обичаш?

— Разбира се, госпожице Шугър. Говори по-бързо, Тео — каза Джордж.

— Алергичен съм! — извика Тео. — Алергичен съм към пчели! Не просто леко алергичен, ами възможно най-силно. Едва не умрях, когато бях малък. Два пъти! Имам гривна! Изпадам в ужас от тях. Паникьосах се, когато видях кошера ти. Не носех противоотровата с мен. Знам, че е жалко. Аз съм жалък, но само когато става дума за пчели. Ти никога не спомена за тях. Шашнах се. Това не означава, че не съм сигурен за теб или за нас, или за каквото и да е по този въпрос. Означава само, че наистина много ме е страх от пчели. Това е всичко.

Сърцето на Шугър, вече свито до предела на нейните представи, потъна някъде в обувките ѝ.

— Това ли е всичко?

Тя бързо се шмугна през вратата, която Джордж държеше отворена за нея, и тръгна нагоре по стълбите, мислейки за Елизабет

Шеста, за своята комбинация горски цветя от Пъджит Саунд, за маслото от розмарин, за току-що изпития чай с усмихнатия човек от пенджабското магазинче зад ъгъла, за ароматния грах, който се опитваше да завъди между клематиса и лунното цвете... за всичко друго, но не и за Тео Фицджералд.

Беше приключила с мислите за него.

Но на следващата сутрин тясната площадка пред апартамента ѝ бе залята с море от рози. Най-малко две дюзини връзки от тях се простираха от нейната врата до прага на Нейт. Тя коленичи и разтвори картичката на най-близкия букет. „Извинявай“, пишеше там, както и на следващата и на по-следващата, на всичките.

Шугър взе ножици и отрязва картичките, преди да загребе с ръце колкото можеше да държи връзки с цветя и да ги остави пред вратата на господин Макнали. После направи същото пред вратите на госпожа Кешъл, Лола и Руби. Подари две връзки рози на усмихнатия пенджабец, а останалите — на момичетата от тибетския магазин на занаятите. Дори едно-едничко венчелистче не припари в нейния апартамент.

— Опитвах се да накарам фирмата за доставки да ги върне — каза ѝ Джордж — но Тео явно ги е платил предварително.

Цветята му не успяха да разтопят сърцето на Шугър, което се бе върнало категорично в режим безопасност.

Но парите на Тео не отидоха съвсем на вятъра.

Руби помисли, че Нейт ѝ е изпратил розите, и въпреки че дори не го познаваше, нито пък особено го харесваше, нито го искаше, постави розите в кристалната ваза, която майка ѝ беше ѝ подарила за рождения ден (най-смотаният подарък за двайсет и първи рожден ден, който човек можеше да си представи) и ги сложи на прозореца, който гледаше към улицата. Освен това състави план да отиде пеша до „Калустян“, за да купи малко шамфъстък и ако случайно попадне на Нейт, да му го даде за домашно приготвена баклава.

Лола не можа да реши от кого са розите. Просто не познаваше никого от типа хора, които изпращат цветя. Освен ако не беше онзи човек, с когото се запозна по интернет и с когото отиде на една далеч не очарователна среща, преди да се откаже от всякакви надежди за поне сносно общуване с мъже. Дори не можа да си спомни името му, но той се възхити на градината с диви цветя, които Лола беше

татуирала под рамото си, и не изглеждаше твърде отвратен, когато тя му каза за Итън. Повечето мъже хукваха и не припарваха на радиус от един километър, щом откриеха, че тя има дете, но този човек каза, че в семейството му били общо седем братя и сестри, така че децата изобщо не го притеснявали. И сега, когато Лола се замисли, той не беше изчезнал в тоалетната, за да тегли една черта, не се направи на разсеян, за да плати тя сметката, нито се напи. От него не я побиваха зловещи тръпки. Беше ѝ се сторил... учтив. По онова време тя го сметна за сучен, но сега се замисли дали не може да намери номера му и да му изпрати съобщение, в случай че иска да излязат за по едно питие.

Господин Макнали провери внимателно розите си, за да види дали не са напръскани с отрова или не са препикани от куче, и едва след като установи, че не са, стигна до своето заключение от кого може да са изпратени.

Всъщност целият му ден мина в прекрасно настроение под знака на розите, а много отдавна не бе преживявал цял ден в добро настроение. Той сложи цветята в дамаджана за вода и ги подреди до плоския екран. „Да пукна, ако разбирам — мислеше си той. — Да пукна, ако разбирам.“

Подобно на него, когато госпожа Кешъл намери своите рози, сърцето ѝ прескочи един удар, но не в обичайната ѝ аритмия. Тя вдигна цветята и в този момент размести картичка, която Шугър беше пропуснала да изреже. Отвори я с възлестите си пръсти.

— „Извинявай“ — прочете тя на глас.

Вдигна кичестите цветове към носа си. Всъщност напоследък нямаше добро обоняние, но все пак можеше да си представи аромата. Започна да търси ваза и с учудване откри, че не притежава такава. Беше изгубила половината си мебелировка при развода и така и не я допълни с нова, затова имаше само две кресла (той взе дивана), два стола за бакелитовата маса (той взе другите два и масичката за кафе) и само едно нощно шкафче в стаята си, въпреки че беше задържала леглото.

Освен това още спеше на своята страна. И макар да си беше купила нов телевизор преди няколко години, той стоеше във всекидневната върху старата конзола на телевизора „Зенит“. Беше се

сражавала упорито за този телевизор и ѝ харесваше да го гледа и да си спомня победата.

Докато търсеше нещо, което да използва за ваза, госпожа Кешъл зърна отражението си в огледалото на портмантото (нейно; гардеробът от спалнята — негов).

Навремето, като млада, беше красавица, всички го казваха, с високи скули, големи тъмносини очи и гъста, бухнала кестенява коса, за която нейните приятелките ѝ завиждаха. Скулите ѝ определено вече не бяха високи, а косата ѝ беше изтъняла и побеляла. Заради загубата на хубавия си външен вид и проваления брак, който още бодеше гърлото ѝ като рибешка кост, нищо чудно, че от осемдесетте години насам беше все в лошо настроение.

Но нещо в червения цвят на розите смути едно кътче в паметта ѝ. Тя беше седемнайсетгодишна, доколкото си спомняше, той — не много по-голям; донесе ѝ една червена роза и я заведе на танци. Напълно беше забравила! Не беше мислила за розата от години, нито за онази вечер. Кони Айлънд, музиката, танците, целувката. Целувката? Беше повярвала в тях тогава: в радостта от живота, в любовта, семейството, партньорството. И сега, като гледаше кичестите цветове, подредени отсреща, червеното като мазка червило върху устните на красиво момиче, за един миг се почувства като елегантната, омайваща главите девойка на своята младост.

Ожениха се само месец след целувката от Кони Айлънд и се преместиха точно в този апартамент, където поне първите пет минути тя си бе въобразила, че животът ще е купа с череши, а тя — най-сладката от тях, и ще седи по средата, обект на вечно възхищение.

Е, това не се случи. Живееше сама вече почти три десетилетия и дори нямаше ваза. Цветята бяха за сантиментални глезли, така си мислеше винаги, но след като получи розите, осъзна, че това не е истина — тя нямаше нищо сантиментално глезено у себе си, в останалото от сбръчканото ѝ старо тяло, но въпреки това розите ѝ бяха върнали усещането за нещо прекрасно от младостта.

Тя пак надзърна в огледалото и се опита да повдигне скулите и да уголеми очите си. Така е, зрението ѝ вече за нищо не го биваше, но дори като присви очите си или ги затвори едно по едно, пак се видя като глупава старица. Въпреки всичко, помисли си тя, можеше да си

сложи ролки в косата, а дори и да облече друга рокля, преди да отиде до магазина за пирожки на Първо авеню.

Отвън във входа се сблъска с господин Макнали, но преди тя да съобрази и да измисли някоя обида, старецът каза:

— Харесва ми косата ти така, цялата бухнала.

— Какво?

— Казах, че ми харесва косата ти. Боже, и един комплимент ли не можеш да приемеш?

— Нямам спомен как звучи подобно нещо, камо ли произнесено от теб. Пиян ли си?

— Не съм близвал от юни осемдесет и седма, знаеш го.

— Значи той имал и чувство за хумор.

— Ще умреш ли, ако повярваш и на една думичка, казана от мен?

— Ще умреш ли, ако кажеш истината?

Лола се показа от апартамента си и просъска на двамата да млъкнат, иначе ще събудят Итън и ако не внимават, ще ги накара да го гледат, докато я няма.

— Аз и без това бих гледала хлапето — изръмжа в отговор госпожа Кешъл.

— Не, аз бих го гледал — възрази господин Макнали.

— Ами, искам да изляза за час-два, докато той спи. Какво ще кажете и двамата да влезете и да го гледате?

Госпожа Кешъл и господин Макнали се втрениха един в друг. Никой от тях не искаше първи да се ангажира или да откаже.

— Е? — попита Лола.

— Аз съм съгласен, ако и тя е съгласна — каза господин Макнали.

— Разбира се, че съм съгласна, аз го предложих!

— Тогава заповядайте — сопна се Лола. — Хайде, не мога да чакам цяла седмица.

На следващата сутрин Джордж прати куриера горе до апартамента на Шугър, за да ѝ каже сам, че му е платено за цяла седмица всяка сутрин да доставя рози до вратата ѝ.

— Ужасно съжалявам — любезно заяви Шугър — но ако още веднъж ви видя, ще се наложи да издействам ограничителна заповед.

— Както кажете — отвърна куриерът. — И без това тези стълби ме убиват.

— Костелив орех е тази от 5б — каза той на Джордж, излизайки от входа. — Повечето мацки биха убили за всичките тези цветя.

Но Шугър не беше от повечето мацки и Джордж изобщо не я мислеше за костелив орех. Смяташе я за много мек орех.

— Колко е нахален да ми праща нежелани екстравагантни флорални композиции — каза тя по-късно сутринта на път за пазара на „Юниън Скуеър“, уж за да огледа продавачите на мед там, но преди всичко, защото сама в апартамента не можеше да издържа на собствените си мисли.

— Не мисля, че Тео иска да е нахален, госпожице Шугър. Той иска да се извини — и преди да ми отвърнеш сприхаво, просто си спомни, че съм само един почетен портиер, когото не можеш да уволниш, защото поначало не е нает.

— Никога няма да се държа сприхаво с теб, Джордж, и никога няма да те уволня, дори да можеш. Но моля те, недей да поощряваш Тео за моя сметка. Бъди любезен да му предадеш, че напразно си пилее времето и парите за мен, защото не ме интересува. Не искам да го виждам никога повече. Независимо какво мислиш за него или за мен, или по въпросите на сърцето, не го пускай горе. Няма да го понеса. Имам нужда от помощта ти и трябва да ти имам доверие, че ще ми я дадеш.

— Разбира се, че ще ти я дам, госпожице Шугър. Портиер, на когото не можеш да имаш доверие, е по-лош и от абсолютно никакъв портиер.

Но Тео беше съсипан, когато Джордж му предаде нейната молба заповед.

— Ако не мога да ходя на пазара или да я виждам тук, как ще оправя нещата?

— Щом човек има желание, ще намери начин — посъветва го Джордж. — Макар че като начало може да пробваш да смекчиш тона на ризите си. Обещах на Шугър да те държа извън сградата и смятам да изпълня това обещание. Но няма нужда да споменавам, че можеш да

правиш каквото намериш за добре извън блока. Това не е моя работа. Изобщо. Никак даже.

— Може би да се покатеря — предложи Тео, вдигайки поглед към противопожарната стълба.

— Що се отнася до госпожица Шугър, да си върху сградата, е същото като да си вътре в нея — каза Джордж. — Ако не и по-лошо.

На следващия ден Шугър беше в кухнята и приготвяше свещи от пчелен восък за господин Макнали, който според нея щеше да остане доволен от малко аромат на иланг-иланг в живота си, когато на вратата ѝ силно се почука. Бяха Лола, Нейт и Руби и всичките държаха надуты с хелий балони, които се поклащаха над тях в най-различни форми и цветове.

— Какво е това, за бога?

— Трябва да влезем и да застанем в правилния ред — каза Лола, като я избута и мина край нея. — Хора, хайде отвън на покрива.

Нейт смутено се прокрадна край Шугър, но Руби — която държеше само едно огромно, надутото червено сърце — изглеждаше възхитена.

— Аз ли съм единственият човек в Ню Йорк, който не се допуска в твоя магазин? — обърна се Шугър към Лола.

— Тихо — сопна ѝ се тя. — И се обърни с гръб. Руби, ти застани там, в средата, а Нейт, ти трябва да разделиш твоите — оплели са се, сладур — и само ако успея да подредя тези в една линия... добре, готови сме. Вече можеш да погледнеш.

Шугър се обърна и видя Лола да държи единица, „С“, „А“ и „N“.

Руби беше със своето огромно сърце, а Нейт имаше колекция от около дузина „b“ и „B“, всичките в различни цветове.

— Едно може сърце „B“? — попита Шугър, четейки надписа.

— Да, прецаках нещата с единицата — каза Лола.

— Тя не обича да се говори така — напомни ѝ Руби.

— Извинявай, извинявай — промърмори Лола. — Трябваше да бъде „I“.

— Кое?

— Единицата. Трябва да е „I“ като в „аз“ и „той“^[1].

— Като в „той“? Пияна ли си?

— Той като Тео — каза Руби. — Тео може.

— Тео може какво?

— Тео може да обикне пчелите, Шугър! Балоните са от Тео. Казва, че може да обикне твоите пчели с цялото си сърце!

Лола извади листче хартия от джоба си.

— Всъщност искаше да каже „МНОГО СЪЖАЛЯВАМ“, но аз нямах „S“, затова решихме да е така.

— „АЗ МОГА СЪРЦЕ ПЧЕЛИ“ — каза Шугър, клатейки глава.

— Много е сладко, не мислиш ли? — попита Лола.

— Ако трябва да съм съвсем честна, не знам какво да мисля. А сега, някой иска ли парче меден пай? Току-що го опекох. С повечко индийско орехче. Мирише божествено.

Те се втренчиха в нея.

— Човекът ми даде двеста долара, за да ти надуя това малко любовно писмо, а ти просто искаш да ядеш пай? — възкликна Лола. — Повече от безчувствено е.

— Не е любовно писмо — отвърна Шугър. — Макар че искрено те поздравявам за надуването, Лола. Много е... игриво. И браво на теб за парите. Но не съм сигурна, че го схващам напълно. Може би липсва удивителен знак?

— Нямам никаква идея как можеш да направиш удивителна с балон — каза Лола.

— Можеш да прикрепиш малко кръгло балонче с невидим конец към голям дълъг балон — предложи Шугър.

— Да, да, така или иначе, няма удивителна, а и той поначало не е искал да слага... Сега аз тръгвам — Лола й завърза „ЕДНО МОГА“ за облегалката на стола. — Старчоците ще гледат Итън, докато аз съм на кино с онзи сладур, с когото се запознах по интернет. И да, знам, че е „грубо“ да ги наричам старчоци, но те са си такива и всъщност му знам името. Джони. Или Джими. Доскоро!

— Е, какво ще кажете за пая? — попита Шугър.

— И аз трябва да тръгвам — отвърна Руби, макар че нямаше желание да си ходи, просто не искаше да яде пай.

— Да, моля, аз ще хапна малко — бързо каза Нейт, защото му беше жал за Шугър. Не искаше тя да си мисли, че всички я изоставят.

— Можеш да пуснеш балоните си, ако искаш — предложи му Шугър, отивайки да донесе пая. — Отворила е магазина си за Тео? Изненадана съм, трябва да призная.

— Мисля, че това, което Тео направи за нея, е много мило — каза изпълнена с копнеж Руби на Нейт, докато завързваха балоните си за столовете.

— Аз също — отвърна той и силно се изчерви. Почваше да добива по-ясна представа коя жена е негов тип и мислеше, че Руби може би се доближава до нея. — Сигурна ли си, че не искаш да останеш още мъничко?

Самата Руби поруменя в нюанс, малко по-светъл от червено цвекло.

— Добре — отвърна тя.

Шугър чу този кратък, но забележителен диалог от мястото си в кухнята. Вкопчи се в плота с побелели кокалчета и ѝ се прииска никога да не беше спирала поглед върху Тео Фицджералд.

Тео никога нямаше да обикне пчелите от сърце. Тя никога нямаше да го допусне до себе си.

В момента, в който съседите ѝ си тръгнаха, Шугър извади най-острия си нож и пукна всички балони до един, много нежно, за да не тревожи пчелите. Но съсипаните цветни трупове, висящи от своите въженца, разтвориха в нея празнина, която никак не можеше да си обясни.

Мислеше си, че ще се почувства по-добре, но не стана така. Чувстваше се ужасно.

[1] Игра на думи с буквите върху балоните — I can love bees. — Мога да обикна пчелите. — Б.пр. ↑

29.

Следващия понеделник Руби пак позвъни, облегната върху касата на вратата. Когато Шугър отвори, забеляза, че страниците в албума ѝ бяха украсени с хартиени отметки.

Пластовете пуловери хлътваха между раменете на младата жена и на Шугър ѝ се стори, че вижда всяка костица и вена по врата ѝ, а под призрачнобялата кожа пулсът ѝ биеше прекалено бързо. Имаше черни кръгове под очите, а устните ѝ бяха със същия цвят като лицето.

— Заповядай, мила, ела, седни на терасата с мен. Каква красива сутрин.

Отвън Руби потъна в едно кресло и клепачите ѝ бавно се затвориха. За момент Шугър помисли, че е заспала, и се уплаши за приятелката си повече от всеки друг път, но после очите на Руби се отвориха и тя успя да се поусмихне.

— Стори ми се, че чух гайди — каза тя. — Ти чуваш ли гайди?

— Не, мила — каза Шугър, докато една пчела събирачка прелиташе покрай нея и се отправи към входа на кошера, където обикновено се скупчваха и задържаха работничките, преди да влязат вътре. Изглеждаха така, сякаш разговарят помежду си, като перачки на извора, отлагащи момента, в който трябва да зарежат общуването и да се захванат с работата си.

Шугър също имаше нещо на ум, което повече не можеше да отлага.

— Руби, ти ми стана много скъпа приятелка, знаеш ли?

Руби кимна.

— И пчелите също — каза тя, поглеждайки към кошера със същата тази тъжна усмивка. — Приятелка съм и на пчелите. Вече са в сърцето ми.

— Трябва да говоря с теб — започна Шугър. — За онова, за което никога не говорим.

Приятелката ѝ все така гледаше пчелите. Една от тях изпълняваше пред входа на кошера въртеливия танц. Руби с цялото си

сърце искаше да е пчела, просто да отлита до мястото, където е нектарът, и да носи у дома храна за царицата, толкова проста работа. Яденето не причиняваше никакви усложнения на една пчела. Тя го правеше, без изобщо да се замисля. Руби съвсем смътно си спомняше какво е да ядеш така; просто да слагаш нещо в устата си, защото е на разположение. Приличаше ѝ на удоволствие от далечно минало, което не ѝ принадлежеше, макар да знаеше, че някога, отдавна, е била като всички останали в това отношение.

Сега всяка хапка, която сдъвкваше, ѝ струваше поне един час обмисляне, а още повече часове прекарваше в обмисляне на хапки, които в крайна сметка не вкусваше. Нищо чудно, че беше уморена. Много уморена.

— Знам какво ще кажеш — промълви Руби. — И вероятно ти се струва като нещо, което лесно може да се оправи, но не е така. Опитвам се. Наум се опитвам, но после просто не мога. Когато се стигне до действието, не мога.

— И какво според теб ще стане?

— Някой ще ме завлече в болницата — каза тя. — После мама ще ангажира всеки психиатър в Ню Йорк да говори с мен и ще се ядоса, ще се получи същата каша като последния път и както предпоследния — накрая ще ме намрази още повече, отколкото ме мрази сега.

— Майка ти не те мрази, Руби.

— Ти не я познаваш.

— Знам, че майките не мразят дъщерите си — каза Шугър. — Просто не ги разбират, това е.

— Чувствам го като омраза — отвърна Руби. — Повярвай ми, ако тя се намеси, всичко ще стане още по-лошо.

— Руби, не може да стане много по-лошо. Не ми е много ясно кои са правилните думи, които трябва да употребя в момента, затова ще карам направо, понеже повече не мога да си стоя кротко. Имаш толкова много обич в това твое тяло. Хващам се на бас, че му е трудно да я удържа всичката. Очаква те и прекрасно, удивително бъдеще, но трябва да измислим начин как да стигнеш до него. Ти си едва в началото на живота си. Не разбираш ли, Руби? Не искаш ли да го изживееш?

Погледът на Руби бавно се завъртя към нейния.

— Невинаги — каза тя.

— О, мила — Шугър преглътна сълзите си. Посегна към малката, студена ръка на Руби. — Светът има нужда от нежни души като твоята. Не го ли знаеш? Не можеш да ни оставиш тук сами. Просто не можеш. Такива като нас има достатъчно. Имаме нужда от повече като вас.

— Искан ми се да бях пчела — каза Руби. — Искан ми се да можех просто да идвам и да отивам, без да мисля за нищо.

— Пчелите мислят — отвърна Шугър. — Много даже. Пчелата може да брои до пет — знаеш ли? Трябва постоянно да мисли и за своята царица. Да мисли за живота. Всяко същество във Вселената трябва да се стреми да остане живо, мила. И на никое от тях не му се удава лесно.

— Не плачи, Шугър — каза Руби. — Моля те, не плачи.

— Ама, разбира се, че ще плача. Това разбива сърцето ми.

— Но сърцето ти е вече разбито — прошепна тя.

Шугър пусна ръката на Руби, за да избърше очите си. Тя беше единственият човек, когото Руби познаваше, с винаги чиста носна кърпичка.

— Е, дори и да е вярно, а то не е, не трябва да се тревожиш за мен — каза Шугър. — Защото моето тяло е силно и ще се оправя. Но твоето тяло не е силно. Няма да ти съдейства да се справиш, освен ако не му помогнеш. Положението е сериозно, Руби. И не можеш да очакваш хората, които те обичат, просто да седят и да те гледат как чезнеш, така че трябва да измислим какво да направим.

— Аз също те гледам — каза Руби с нещо повече от стоманен проблясък. — Гледам теб и Тео.

— О, замълчи, мила. Не е същото.

— Не правя нещо, което ти искаш от мен, и ти не правиш нещо, което аз искам от теб. Същото е.

— Но ти може да умреш, Руби. Там е разликата.

— Да си умрял, не е най-лошото нещо на света.

— Моля те, не говори така, Руби. Не можеш да си представиш колко ме разстройваш.

Шугър стана, но момичето посегна към ръката ѝ. Улови я здраво въпреки своята крехкост.

— Трябваше да говорим по моя въпрос — каза тя. — Затова е честно да говорим и по твоя.

Шугър пак седна.

— Също като Гуен Къри и Джон Дугън, преди да се оженят миналата година във Вегас — започна Руби, вдигайки албума си. — Тя си мислела, че Джон обича бейзбола повече от нея, а той смятал, че приятелите ѝ са надуты, затова скъсали, но после пак се срещнали в операта и осъзнали, че нищо друго няма значение.

— Разбирам.

— Или Джейсън Лий и Уенди Янг — каза Руби. — Разделили се, защото професията му го отвела в Сиатъл, а нейната — в Орландо, а никой от двамата не искал да се отказва от работата си, но след една година толкова много си липсвали един на друг, че се срещнали в Денвър и решили да останат там и двамата.

— Не думай.

— Нормално е. Случват се такива работи и понякога нещата се объркват, но ето какво е станало с Мери Джейн Стюарт и Ройбен Джонс преди сватбата им миналата есен. Мери Джейн казва, че от момента, в който тя и Ройбен се срещнали, всички смятали, че двамата трябва да останат заедно завинаги, но те последни го осъзнали.

— Това наистина е много симпатично, но не виждам...

— Там е работата! Не виждаш! Защото онази вечер, когато Тео те намери в дъжда и те целуна в кухнята, а ние всички бяхме тук на терасата, но го видяхме. Всички го видяхме. Видяхме, че вие двамата трябва да сте заедно. Всички, освен теб.

— Видяхте целувката?

— Госпожа Кешъл я видя и ни каза, но ние така или иначе се досетихме. Всички.

— Аз ли съм единствената, която си спомня, че той избяга като попарена котка?

— Той се уплаши, Шугър. Не знаеш ли какво е да се уплашиш?

— Мисля, че това е достатъчно, Руби. Тео е просто нищо в голямата картина на живота.

— Не е вярно — Руби погледна албума си. — Няма човек, който да е нищо. Любовта също не може да се нарече нищо.

Шугър искаше да ѝ каже, че само ако получи помощ в борбата с демоните, които я караха да гладува почти до смърт, ако не и съвсем до

смърт, тя самата ще открие любовта за себе си и ще престане да я открива за другите хора.

— Ще ни забъркам нещичко за пиене — каза вместо това Шугър.
— Ти не мърдай оттам.

— Дина Филипс и Грег Щайнер се запознали чрез лични обяви и избягали заедно на Хаваите — продължи Руби, за да не се отклоняват от темата.

— Е, надявам се тя да запази бащиното си име — извика Шугър от кухнята. — Иначе ще стане Дина Щайнер.

— Оженила ги хавайка, която танцувала хула и надувала раковина. Майката на Дина се ядосала, че не е поканена. — Руби остави албума. — Би ли поканила майка си на твоята сватба, Шугър?

— Аз няма да правя сватба — отвърна тя. — Но ако правех, право да си кажа, няма вероятност тя да дойде.

— Но ще я поканиш ли?

— Разбира се. Тя ми е майка.

— Аз също няма да имам сватба — каза Руби. — Но и без това не бих поканила майка си.

— Руби, мила, ти си само на двацет и една — започна Шугър, щом се върна с напитките. — Господин Щайнер на твоите мечти е някъде там и също те търси и ако укрепнеш достатъчно, за да го намериш, ще можеш да имаш колкото си искаш сватби. Може да те омъжи танцьорка на хула на Хаваите или масайски старейшина в Танзания, или равин в нюйоркската обществена библиотека.

Руби й хвърли дяволит поглед и прехапа бледата си долна устна.

— Какво си ме зяпнала така?

— И аз го четох това за масайските старейшини в Танзания.

— Е, сигурно така съм научила за тях.

Но Руби го беше чела вкъщи, сама, което означаваше, че Шугър четеше сватбените страници на „Таймс“ без нея.

* * *

Както винаги, Елизабет Шеста се развесели от присъствието на разпръскващата обич Руби на покрива, но царицата така или иначе беше в много добро настроение. През целия ден в кошера набъбваше

огромно количество снесени яйца и бе на път да достигне критичната маса.

Понякога това се случваше с приближаването на добра новина. Например можеше да започне с трио пчели, които долитаха обратно с някаква жизненоважна информация и с въртеливи движения насамнатам я предаваха при входа на кошера. После друго трио или две, или пък десет събирачки отлитаха до мястото, за което говореха първите три и при завръщането си казваха на други дузини пчели. По този начин накрая и самата царица чуваше какво са открили поданичките ѝ.

И докато Руби седеше на покрива с Шугър и говореше как семейство Щайнер избягали да се оженят на Хаваите, Елизабет Шеста прозря кое е разковничето за решаване на големия ѝ проблем. Шугър беше по-близо до щастието, отколкото царицата някога си беше представляла.

30.

Рано на следващата сутрин Шугър излезе отвън на терасата със своята чаша чай от джоджен. Слънцето изгряваше над съседните покриви, ваниловият аромат на хелиотропите тежко лепнеше във въздуха, а твърдите, остри ръбове на джунглата от сгради около нея изглеждаха омекотени на утринната светлина.

Госпожа Кешъл я закачаше, че винаги се зазяпва в модерните градски кули и небостъргачи, но Шугър никога не се уморяваше от гледката. Навсякъде, накъдето и да погледнеше, се подсещаше, че е тук, на покрива на света, в Ню Йорк Сити.

Приемаше даровете, когато ѝ се поднасяха, а домът ѝ беше благословен дар.

Кракът на Джордж почти напълно оздравя — ето още един дар, а Нейт по-малко се занимаваше със среднощно градинарство, сега Лола беше по-щастлива, след като Итън се поуспокои; беше пратила детето на разходка с господин Макнали и госпожа Кешъл — заедно и засмени — и ако това не беше благословен дар, тогава Шугър не знаеше кое може да е.

Но пък Руби. Толкова се тревожеше за Руби. Ами Тео?

— Не искам дори и за миг да си помислям за Тео — каза тя, стисвайки любимата си чаша с две ръце. Беше я донесла от къщичката на дядо си — един от малкото спомени, които имаше от предишния си живот. Чашката беше толкова гладка и успокояваща на допир, колкото и през всички други сутрини, откакто напусна Южна Каролина.

Но въпреки благословените дарове и красивото утро денят не предвещаваше да донесе добро. Нещо странно се усещаше във въздуха.

Тя разсеяно прогони една пчела, която се рееше точно по периферията на зрението ѝ, после още една. Когато третата и четвъртата пчела почнаха да жужат около нея, тя погледна към кошера, където — за нейно изумление — оживеният контингент пчели, които

обикновено се застояваха на входа, се беше сгъстил и докато Шугър наблюдаваше, се сгъстяваше все повече и повече.

Пчелите рукнаха от тесния вход и се събраха на растяща, тлъста черна топка, а после току пред очите ѝ се разтеглиха и почнаха да се издигат нагоре в стройна колона.

— Какво става, за бога? — попита Шугър, докато колоната се уплътняваше все повече и повече от новите пчели, които извираха навън и се присъединяваха, издигаха се все по-нагоре, а после се изпънаха към нея като дебел градински маркуч.

— Какво става? — попита тя, щом пчелите се престроиха в съвършено кръгъл тъмен облак отгоре ѝ, после се опънаха хоризонтално като мехур, надут в разлюлян правоъгълник, преди лениво да обиколят около главата ѝ половин дузина пъти... и в този момент Шугър осъзна, че Елизабет Шеста води шествието.

Царицата?

Царицата обикновено напускаше кошера си само веднъж, не много след излюпването си, и то с едничката цел да се чифтоса. За нея това не беше забавно, а още по-малко за търтеите, които я оплождаха и веднага след това умираха.

Но това определено беше Елизабет Шеста, безпогрешно разпознаваемото ѝ елегантно тяло летеше по-бавно от работничките ѝ. Те спазваха почетна дистанция зад нея, докато ги водеше в грациозна вихрушка около терасата, над сандъчетата на Нейт, обратно до кошера, още веднъж около главата на Шугър, после над парапета, през празното място между сградите, през улицата, а после — директно върху просторния празен покрив с дебелата гола статуя.

Там пчелите кацнаха, покривайки лакътя на голото тяло — или поне тя си мислеше, че е лакът — като велурена кръпка върху старо сако от туид.

Безценната чашка на Шугър изпадна от ръцете ѝ и се разби в плочките на терасата, повиквайки на прозореца Нейт, със замъглени от сън очи, за да види какво става.

Шугър успя само да посочи и когато погледът му проследи пръста ѝ, Нейт все още не разбираше нищо.

— Какво става?

— Елизабет — каза Шугър. — Тръгна си!

Нейт присви очи, щом лакътната кръпка на скулптурата се раздвижи, прие различна форма, а после промени и нея. Устата му зейна.

— Това твоите пчели ли са? Избягали са от къщи?

Шугър го погледна озадачена, после отиде до кошера и повдигна капака. Последно вчера бе проверила царицата, затова знаеше, че има много мед, много място и много пило. Кошерът беше в чудесно състояние. Но беше празен.

Нито една пчела не беше останала.

Нямаше причина Елизабет Шеста да започне роене. Абсолютно никаква. И то сутринта, току пред очите на Шугър. Пчелите просто не правеха така.

— Не мога да повярвам — каза тя. — Направо не мога да повярвам.

— Идвам при теб — обади се Нейт и за нула време се появи, надничайки в плодника. — Преди правили ли са така?

— Виждала съм други пчели да се роят — отвърна Шугър. — Но обикновено го правят, защото е станало твърде пренаселено, или защото времето е прекалено горещо, или прекалено студено, или пък, защото царицата е немоцна. Но тогава обикновено оставят нова царица, а сега няма. Новата царица се различава съвсем ясно, работничките строят специални маточни чашки за нея. Така разбираш какво са намислили. Царицата просто не напуска кошера.

Е, обикновено не.

— Според теб станало ли е много горещо? — попита Нейт.

— Не. А и пчелите ги бива да поддържат подходяща температура. Тук толкова им харесваше. Преди около две седмици царицата нещо не беше в настроение, но след това всичко си вървеше повече от нормално. Скъсваше се да снася. Гледай колко много мед! Извела е оттук и последната пчела, Нейт.

Тя погледна към сцената на предателството.

— Те даже не се рояха, те офейкаха.

— Има ли разлика?

— При роенето оставят достатъчно пчели в кошера, за да може да се продължи. Не е направила дори това. Взела ги е всичките.

— Какво ще правиш?

— Ще отида дотам и ще ги върна — каза Шугър. — Това бих направила, ако това се случеше където и да е другаде.

Обезпокоена, тя коленичи и почна да събира счупените парчета от чашата си.

— Имам тази чаша, откакто имам и тях. Това е ужасно.

— Аз мога да я събера — каза Нейт. — Ти трябва да отидеш да вземеш пчелите.

Шугър стана, оставяйки строшените парчета от чашата на масата, и пръстите ѝ потрепериха, щом докосна бледосините маргаритки — още една връзка с миналото ѝ бе изгубена.

— Имаш ли възможност да дойдеш с мен? — попита тя. — Втори чифт ръце никога не е излишен, когато трябва да хванеш рояк, а и трябва да разбере къде е тази сграда и някак си да влезе вътре.

— Няма да ме ужилят, нали? — попита Нейт.

— Не ми се вярва, но може да облечеш пчеларския ми костюм.

Нейт се изчерви.

— Няма да е удобно.

— Тогава може да сложиш само мрежата и булото, облечи риза с дълги ръкави и дълъг панталон. Ще е същото, като да играеш предницата на коня в училищна пиеса.

Това не се понрави много на Нейт, понеже не го бяха избирали да играе дори задната част на кон в училищна пиеса. Но щом сложи мрежата и спусна булото пред лицето си, откри, че така му харесва. Миришеше хубаво и през такъв филтър светът изглеждаше по-красив.

Шугър дори не си среса косата, не сложи червило, просто изхвърча през вратата по дънки, фланелка и кецове, а мислите ѝ се разпиляха като листа от вятъра, докато бързаше надолу по стълбите.

Обикновено рояците се пчели много не бързаха спешно да си ходят; по правило се настаняваха да нощуват някъде по пътя към мястото, което целяха. Но цялото бягство беше такова отклонение от обичайното поведение на Елизабет Шеста, че според Шугър не биваше да се поемат никакви рискове. Искаше си пчелите обратно, веднага, преди да са се вдигнали и да са направили нещо още по-притеснително, макар че не се сещаше какво може да е то.

— Сградата трябва да е на Източна Пета улица — каза Нейт, щом слязоха по стълбите. — Според мен на около пет номера от ъгъла.

Джордж не повярва на очите си, когато посегна да отвори вратата за тях.

— Хич няма да питам — каза той. — Въпреки че другите може да попитат.

Шугър размахваше един кашон, докато завиваха от „Флорес стрийт“ и се запътваха към „Авеню В“.

— За какво е кашонът? — поиска да разбере Нейт.

— В него ще прибера пчелите вкъщи. Не е трудно да ги хвана. И не хващането ме притеснява, а защо поначало избягаха.

Свиха надясно по „Авеню В“, после по Източна Пета улица и скоро откриха сградата. За техен късмет, точно когато стигнаха, някой излизаше от нея.

— Извинете, госпожо, бихте ли ми казали как да стигна до покрива? — попита Шугър.

— Вие унищожителите на вредители ли сте? — попита жената. — Защото трябваше да дойдете още преди месец.

— Не, госпожо — отвърна Шугър. — Ние сме обратното на унищожители.

— Внасяте плъхове в блока? О, страхотно. Дали пък да не добавите и малко дървеници?

— Не, съжалявам, нямаме нищо общо с проблемите във вашия блок. Живеем в една от сградите малко по-нататък и нещо ценно — което няма нужда да се унищожава — се залепи за покрива ви и ние просто гледаме да измислим какво да направим, за да си го върнем.

Жената я погледна неразбиращо.

— Пчелите ѝ избягаха — каза Нейт. — Наследила ги е от дядо си.

— О, когато дядо ми умря, аз получих картина — отвърна жената. — Продадох я и отидох в Париж за цяло лято.

— Ще ви донеса мед — предложи Шугър — ако ни кажете как да излезем на покрива.

— Ами, той е частен — каза жената. — Собственост е на мъжа от номер 4р. Не го познавам чак толкова добре, но ако ви пусна в блока, може да се качите с асансьора и направо да почукате на вратата му. Тогавя вероятно ще му е по-трудно да ви отпрати. Кажете му, че Каръл ви изпраща. Аз пък живея в За, ако говорите сериозно за меда.

— Да, госпожо, сериозна съм. И благодаря.

Нейт изпъна шлема си, Шугър придърпа кашона и тръгнаха нагоре.

— Така, някои хора леко се изнервят, като разберат, че в задния им двор без конкретна причина е кацнал грамаден, тлъст рояк пчели — обясни Шугър пред вратата на мезонета. — Така че, ако е възможно, трябва да задържим 4р в апартамента му, докато ние или поне аз отида и прибера пчелите. Разбираш ли?

— Разбирам — каза Нейт, безстрашен зад шапката и булото, а Шугър енергично почука на вратата.

Щом вратата се отвори обаче, тя осъзна, че лекото изнервяне е повече от вероятно, защото човекът от 4р беше Тео.

31.

— О, супер! — каза Шугър.

— А, Шугър! — възкликна Тео.

— Тук ли живееш? — попита Нейт изпод воала си.

— Кой пита?

— Това е Нейт. Мисля, че се запозна с него у нас, преди да... така де, преди да избягаш и така нататък. Виж, Тео, не искам сега да почваш да си мислиш, че...

— Защо носи тази шапка?

Шугър и Нейт се спогледаха. Вероятно не беше най-добрата идея на света да демонстрират по този начин пчеларското було, имайки предвид, че спасяването на пчелите беше тайна мисия.

— Не може да стои на слънце — излъга Шугър, опитвайки се да заключи пръсти, без да изтърве кашона. — Като онова момче в „Шейсет минути“^[1].

— И ми прилява, когато съм отвън на улицата — каза Нейт доста сковано, макар на Шугър да ѝ се налагаше да се опре на него за бързо мислене. — Може ли да влезем?

— Разбира се — Тео отстъпи назад и ги пусна. — С удоволствие. Добре дошли! Толкова съм изненадан. Но ми е приятно! Изненадан съм и ми е приятно, но очевидно повече ми е приятно. Какво да ви почерпя? Газирана вода, кафе, нещо друго безалкохолно?

Настана неловко мълчание, защото от изненадата Шугър остана без думи.

— Какъв готин апартамент — обади се Нейт. — И около петдесет пъти по-голям от моя.

— Може би ще ни разведеш наоколо — каза Шугър. — А после ще решим какво да пийнем.

Апартаментът на Тео, наистина петдесет пъти по-голям от този на Нейт и двайсет и пет пъти — от жилището на Шугър, имаше две спални, две бани, гурме кухня, просторно холно пространство и отделен кабинет.

Жилището беше модерно и приятно, но обзаведено някак си да пасва на човек, зарязал корпоративното право, за да носи хавайски ризи. В единия ъгъл действително имаше палма, въпреки че служеше и като баскетболен кош, а в другия край стоеше пинбол машина. Но имаше и удобен стар диван с протрита кожа, лавици, провиснали от книги — повечето щателно изчетени, с меки корици, а освен това — рисунки на стената, за които Шугър допусна, че са на племенницата му. Поне се надяваше да е така.

— Никога ли не ти се приисква да излезеш навън? — попита тя.

— Не особено — отвърна Тео. — Ние, шотландците, не сме известни с култови практики, боготворящи слънцето. В Шотландия нямаме кой знае колко слънце, но аз пък имам покривна тераса, на която се излиза по стълбите, намиращи се до банята за гости.

— Имаш ли горещ шоколад? — моментално попита Шугър. — От онзи, истинския, за който вариш млякото, а после го смесваш с какаото и после чакаш няколко минути да достигне идеалната температура за пиене?

— Ами, може би, някъде — каза Тео. — Искаш ли горещ шоколад?

— Много бих искала — отвърна Шугър — и ако нямаш нищо против, свари млякото наистина бавно, така го предпочитам. Нали, Нейт?

— Да, аз също — каза той. — Макар че виждам, имаш машина за еспreso, така че и по едно капучино ще е добре. Както и горещ шоколад. Просто за всеки случай.

Шугър му се усмихна, щом Тео почна да отваря шкафовете, за да търси необходимите продукти.

— Моля да ме извините, момчета — каза тя. — Ще ида да използвам тоалетната.

— Искаш ли да оставиш кашона тук? — попита Тео.

— Не, трябва да го взема с мен — отвърна Шугър, търсейки подходящо извинение. — Котенцето ми е вътре. — После се втурна зад ъгъла, подмина тоалетната и тръгна нагоре по тясна стълба, преди да отвори подсилената врата и да излезе на покрива на Тео.

— Елизабет Шеста! — каза тя, щом стигна до статуята, около чийто лакът още пребиваваха пчелите ѝ, слава богу, скупчени в своята подвижна кръпка. — Какво правиш тук, по дяволите?

Шугър се обърна да погледне през празното пространство към своя покрив, към пищния оазис от зеленина, който тя и Нейт бяха създали наред безразборния градски лабиринт. Защо царицата й ще иска да дойде тук, върху скучната, гола тераса на Тео, и да се настани върху едрата бронзова ръка, след като винаги е била толкова щастлива в градината на Шугър, където живееше заобиколена от нектар, цветен пращец и старовремска пчеларска гостоприемност?

Често, когато пчелите се рояха, кацваха върху клона на някое дърво, който можеше да се разклати или отсече, но в случая със статуята на Тео Шугър трябваше да използва ръцете си, за да изтръска нежно пчелите и те да паднат в кашона. За късмет те се отрониха на удобни купчинки и тя ясно видя, че в последната се намираше и Елизабет Шеста.

— Не разбирам — каза Шугър. — Ти дори не оказваш съпротива. За какво е всичко това?

Не за първи път й се искаше пчелите да могат да говорят.

— Грижа се за теб, нали? Знаеш колко много се старая. Без теб съм загубена, Елизабет, особено в момента. Наистина съм загубена.

Тя залепи с тиксо кашона и пак слезе в апартамента на Тео, отваряйки и затръшвайки вратата на банята за гости, когато мина отново покрай нея.

— Извинявай — каза Шугър, здраво стискайки кашона. — Не се чувствам много добре, изведнъж ми прилоша. Имаш ли нещо против да пропусна горещия шоколад и просто Нейт да ме заведе вкъщи?

Лицето на Тео посърна, а тя решително пренебрегна максималната мощност на опъването на тетивата на сърцето си. Просто нямаше време да мисли за усложненията, които засягаха както нея, така и него.

— Но ти дойде да търсиш мен — последва я Тео до вратата. — Нали? Надявах се, че може би си намерила сили в сърцето си да ми простиш.

— Не, не затова съм тук. Просто исках да проверя нещо и вече го проверих, така че можем да си ходим.

— А пък и не ти е добре — подсказа й Нейт. — Нали помниш?

— Проверила си нещо в банята за гости? Чакай, Шугър, моля те, просто ми кажи какво има, за да мога да го оправя. Мога да променя банята за гости. Мога да я преместя. Да я запечатам завинаги. Моля те!

Само ми кажи какво мога да направя. А и, Нейт, не трябва ли ти да носиш котенцето, след като Шугър не се чувства добре?

Нейт покорно посегна към кашона, но Шугър го притисна към гърдите си и изчака Тео да отвори вратата.

— Ходих да говоря с алерголог — каза той, леко докосвайки я по рамото. — Това имах предвид, като ти изпратих балоните. Обясних му за теб, за... знаеш, пчелите, за онова, дето едва не умрях, и той ми каза, че вече е по-различно. Според него сега вероятно не бих умрял, не и ако нося една нова шведска джаджа. Чакай, не си тръгвай — ще я донеса! Искам да ти я покажа.

Шугър усещаше мястото, на което той я докосна, сгорещено под фланелката и откри, че непоколебимото ѝ становище по отношение на Тео изведнъж става опасно нестабилно. Опита се да си спомни онова чувство в стомаха си от мига, в който Тео избяга от нея на вечерното парти, защото подобно чувство дълго време я предпазваше да не повтаря една ужасна грешка. Но въпреки всичко долавяше единствено непознатото усещане, завладяло я изцяло от целувката на Тео в кухнята. Шугър трябваше да забрави тази целувка.

— Хайде, да се махаме — каза тя на Нейт, но той поклати глава точно когато Шугър зърна образа си в огледалото на антрето и видя в какво състояние е външният ѝ вид. Майка ѝ би я удушила с въже, че е посетила нечий чужд дом в такова състояние. Това беше деликатен въпрос, за който Шугър не искаше Тео да го е грижа особено много, защото, ако го беше грижа, тя би се почувствала покрусена.

Преди да успее да жонглира с кашона пчели, за да отвори вратата обаче, Тео се върна с бял предмет, голям колкото тебешир.

— Това е нова противоалергична шприц ампула. Ако я нося със себе си през цялото време, тогава изобщо няма да ми се наложи да стигам до болница. Така де, ако съм ужилен. Това значи, че мога да ти идвам на гости.

На хубавото му лице много повече му отиваше да е озарено от надежда, отколкото да е унило. Очите му се бяха прояснили, току да се усмихне. Забрави целувката, каза си Шугър. Забрави целувката.

— Благодарим ти за гостоприемството, Тео, а пък и сапунът ти в тоалетната за гости е направо прекрасен, но няма да ми идваш на гости. Опита се да ме напиеш, помниш ли? Първо ме дебнеше, после

ме заряза. Така че, извинявай, но говоря сериозно, когато казвам, че повече никога не искам да те виждам.

Очите на Нейт се ококориха под мрежата, а усмивката на Тео пак се стопи.

— Но ти дойде тук — каза той.

— Съвсем различно е и не е свързано с това, че изобщо не искам да те виждам. Защото забраната започва от сега. — Чувстваше се все по-разтревожена и като че ли същото се случваше и с пчелите. Не можеха да стоят в кашона твърде дълго — щеше да прегрее. Шугър трябваше бързо да ги занесе вкъщи.

— Ако можеш само да ми кажеш...

— Съжалявам, Тео, но трябва да тръгваме. Нейт, миличък, може ли да отвориш вратата?

— Кухнята ти ми харесва — каза Нейт, преди да тръгне след Шугър към асансьора.

Тео гледаше как той ги поглъща двамата и му отнема Шугър за пореден път.

— За кого се мисли той, по дяволите? — негодуваше Шугър, докато се придвижваха обратно към „Флорес стрийт“. — Не може ей така да извадиш душата на човек, за да те хареса. Така не става, а дори и да ставаше, защо на своята покривна тераса не гледа нищо друго, освен един стар фикус? Да не би да има нещо против градините?

— Побърках се да мисля каква ви беше мисията, но се надявам да е изпълнена — каза Джордж, докато им отваряше вратата.

— Определено да — отвърна Шугър. — Благодаря, че попита.

Горе на покрива Нейт помогна да преместят Елизабет Шеста и подчинените ѝ обратно в плодника, а после да поставят пълните с мед магазини отгоре. Ставаха все по-тежки от съхнещия нектар, но Шугър напълни хранилката отгоре на кошера, за да подслади пчелите. Искаше да е сигурна, че няма да се отделят отново.

— Да вземеш да свалиш това було и да ми кажеш за какво си толкова мълчалив? — попита тя Нейт, след като бяха настанили пчелите.

На Нейт мрежата наистина му харесваше. Искаше му се да може да я носи на работа. С нея се чувстваше по-самоуверен.

— Тео не ти вади душата — каза той. — Жена му е избягала с някакъв градинар, така че действително има нещо против градините.

Той наистина те харесва, това е. И прави всичко, за да ти го покаже, но ти се държиш гадно.

Шугър зяпна.

— Мислиш, че се държа гадно?

— Да, определено. Не е лесно да признаеш на едно момиче чувствата си към него. Трудно е. Някои хора даже изобщо не са в състояние да го направят.

Той наистина беше най-сладкият съсед, който е имала. А бе живяла до няколко много симпатични.

— Прав си — каза Шугър. — Съжалявам. Не ми е цел да съм гадна, това е последното, което искам да бъда. Извинявам се, повече няма да се случи, но също толкова трудно е да подариш сърцето си на някого, отколкото изобщо да поискаш сърцето му, Нейт. Особено, ако си го правил преди и не се е получило добре.

— Това се отнася за всички — отвърна Нейт. — За Тео също.

— Казал ти е за жена си и градинаря?

— Казал е на Лола — уточни Нейт. — Когато купувал балоните. Не мислел, че някога пак ще се влюби, но се влюбил в теб и чак тогава се наака в гащите — извинявай, уплаши се — защото е алергичен и се държа като една голяма кокона. Така се изразил. Кокона.

— Това някакъв шотландски израз ли е?

— Шотландски израз за паникьосан човек, предполагам.

— Е, както и да е, вече няма да се държа гадно, обещавам. Но стига толкова за него, ти мислил ли си пак за работата в „Ситроен“?

Нейт я погледна през своята мрежа.

— Вече не е валидна — каза той. — А и без това нямаше да я спечеля.

— Но откъде ще знаеш, ако изобщо не опиташ? Там, откъдето идвам, на това му викат пораженческо мислене, а ти си голяма звезда, Нейт.

— Като ме питаш постоянно за това, се чувствам зле.

— О, извинявай, миличък. Само се опитвам да ти помогна.

— Не го чувствам като помощ — отвърна Нейт. — Идва ми прекалено много.

— Ах — каза Шугър.

Нейт свали булото и пак стана предишният червенокос дебеланко.

— Хм, трябва да вървя — каза той. — Чао.

[1] Американско информационно — политическо предаване на CBS, чието излъчване започва през 1968 г. и продължава до наши дни. — Б.пр. ↑

32.

Планът на Шугър никога вече да не вижда Тео се провали почти моментално, когато се събуди на следващия ден и преди още да е успяла да стане от леглото, видя пчелите ѝ да се издигат над кошера си като една и пак да офейкват право на неговия покрив.

Сякаш я бяха чакали да се събуди и да го направят отново пред нея.

— Сигурно се будалкате с мен — простена тя, след като скочи от леглото и стигна до парапета на покрива си точно когато този път те се настаниха на задницата на скулптурата.

Шугър пак провери кошера и видя, че Елизабет Шеста е отвела почти всяко живо създание, само че този път няколко мързеливи търтеи дъвчеха восъчната пита.

— Нейт? Миличък? Тук ли си? — извика тя, но когато се събуди през нощта, го чу да работи в градинката си, затова не се изненада, че той още спи. Сърце не ѝ даваше да го буди сега, особено след онова, което ѝ каза вчера.

— Еха, Джордж, днес изглеждаш наистина много изискан, знаеш ли? — каза тя долу на покритата веранда, премигвайки с очи по начин, който би накарал всяка южняшка майчица да сияе от гордост.

— Има нещо в окоето ти ли, госпожице Шугър? Най-добре много бързо да вземем мерки, преди вятърът да се усили и да те остави цял ден да мигаш като сова на слънце.

— Добре де, не, нямам нищо в окоето — каза тя. — Истината е, че ми трябва помощта ти.

— Обичам да помагам, така че само кажи какво трябва да направя.

— Сещаш ли се, споменах ти за мисията, която изпълних вчера?

— Да, мадам.

— Пак трябва да я повторя.

— Това обяснява защо носиш кашона.

— Ще можеш ли да дойдеш с мен?

— Трябва ли да слагам було?

— Не, според мен, най-добре е да не слагаш.

— Тогава мога да дойда, но само ако ми дадеш да нося кашона.

И ако ми позволиш да кажа, че си особено голяма радост за окото днес. Особено.

Вярно беше. Шугър среса косата си, сложи си червило, облече любимата си рокля и най-хубавите си сандали. Не защото искаше Тео да я види в по-добра светлина от предишния ден. Не се интересуваше какво иска Тео. Изобщо не се интересуваше. А защото всички в блока щяха да се усъмнят, ако два дни подред се появеше облечена като унищожител на вредители, без всъщност да е такава.

Това си мислеше Шугър, докато двамата с Джордж завиваха зад ъгъла към блока на Тео.

— Моля те, бъди така добър и звъни на апартамент 4р вместо мен — помоли го тя.

— Кой живее там?

— Тео.

Джордж я изгледа с вдигнати вежди.

— Не е каквото си мислиш — набързо каза Шугър. — Изобщо не е. Имам проблем, голям проблем, който не мога да обясня, но и не мога да реша сама, затова ще съм ти благодарна, ако поемеш цялото говорене, като се качим там, за да мога да използвам тоалетната.

Тя сама натисна звънеца и побутна Джордж към домофона, като знаеше, че жени и тоалетни е комбинация, която той най-вероятно би избягвал.

— Джордж Уейнрайт и Шугър Уолъс — обяви той, щом Тео отговори. — Имаш ли нещо против да се качим?

Тео, разбира се, нямаше нищо против, което накара Джордж да вдигне още по-високо веждите си.

— Казах ти — заяви Шугър, щом влязоха в асансьора. — Не е каквото си мислиш.

Когато Тео отвори вратата обаче, беше доволно ухилен, но това, което моментално привлече вниманието на Шугър, беше лъхтящият черен ретривър в краката му.

— Пак си донесла котето — констатира Тео и усмивката му изчезна. — Не мога да кажа как ще се развият събитията.

— Имаш куче? — Създанието гледаше нагоре към Шугър с огромни, черни, гибелни очи. Ако Шугър имаше наистина някаква голяма слабост към нещо, освен куците патета и пчелите, това бяха кучетата.

— Кучета, височини — денят не е добър за Джордж Уейнрайт — каза старецът, отстъпвайки назад.

— Това е Принцеса — каза Тео, сочейки мъжкия пес. — Взех го от програмата за спасяване на кучета. Помниш ли, бях ти казал, че мисля да си намеря един от приятелите на човека?

— Нарекъл си „го“ Принцеса? — попита Джордж.

— Хората, които са го изоставили, са му викали Принцеса — обясни Тео. — Зарязали го, просто го оставили да гладува до изтощение, нали, Принцеса? — Кучето вдигна благоговейно поглед, щом Тео го почеса зад ушите. — Само че не знам как се разбира с котета.

— Котета? — повтори Джордж.

— Не се тревожи за котето — каза Шугър, като ѝ се искаше никога да не бе споменавала несъществуващото животинче, а очите ѝ още бяха приковани в Принцеса. Можеше да е сестрата близначка на нейната вярна стара хрътка Мис Пикълс.

— Може ли да влезем? — обърна се Джордж към Тео. — Трябва да говоря с теб за нещо.

— Разбира се — отвърна Тео и ги пусна вътре. — И само ако ми позволиш, Шугър, искам да кажа, че днес изглеждаш много по-добре.

Тя се наежи, но се сети за обещанието си да не се държи гадно.

— Разбира се, че можеш да го кажеш, но да знаеш, че онези дънки бяха съвсем чисти, а фланелката има голяма сантиментална стойност — обясни тя.

— Не, не — уточни Тео. — Имам предвид, че вчера, когато донесе котето, ти не се чувстваше добре.

— За котето ли трябва да говорим? — попита Джордж объркан.

— Не, но след като го спомена, Тео, май пак не ми е толкова добре, колкото изглеждам, затова може ли да използвам отново тоалетната?

Без да дочака отговор, устоявайки на силното желание да спре и потупа кучето, тя се запъти покрай банята нагоре по стълбата. Но Принцеса вече я беше подушил като потенциален източник на

привързаност и я последва. Щом Шугър бутна вратата към покривната тераса, усети натиска на топла, дълга и мека козина в краката си.

— Не! Принцеса! Връщай се — изсъска тя, но твърде късно, кучето вече бе излязло отвън и подскачаше из празното пространство като жребче в пролетна трева.

Шугър не можа да не се усмихне. Мис Пикълс някога също беше така своенравна; всъщност тя направо усмъртяваше повечето южняшки красавици със своя копнеж към ласките на непознати и качеството на говеждото филе.

Шугър извика Принцеса да дойде и той веднага довтаса, извитата му опашка неспирно се въртеше, и седна долу, точно както Мис Пикълс беше правила, готов за малко качествени ласки.

— Ще трябва да ми помогнеш, момче — каза тя, навеждайки се, за да може да се облегне на врата му, и помириса скъпия кучешки шампоан, който Тео беше използвал. — Много е важно да взема пчелите си и да ги занеса вкъщи, затова, ако може, просто си стой тук тихичко, докато ги събирам. Скоро ще си тръгна.

Принцеса изглежда разбра и послушно седна с провиснал език, а очите му следяха Шугър, която с ужас забеляза, че Елизабет Шеста пъпли върху своите подчинени, докато се гърчеха под забележителните задни бузи на голата бронзова статуя.

— Не може да продължавате така — каза тя на царицата. — Особено пък тук! Ще ме вкараш в много голяма беля, Елизабет. Просто не знаеш с кого си имаш работа. Всичко ще приключи с потоци сълзи, гарантирам ти го, а знаеш какво ми е отношението към сълзите.

Но в края на краищата не Елизабет Шеста направи белята, а Принцеса. Както се оказа, той не поиска да седи кротко, докато Шугър прибираше пчелите си. Принцеса не искаше Шугър да си тръгва.

В момента, в който кучето разбра, че това, което изгребва в кашона, са истински, живи насекоми, започна така да лае, че можеше да събуди и мъртвец.

И въпреки че пчелите никак не изглеждаха обезпокоени от гръмогласното вмешателство, с Тео не беше така. Тео бе крайно обезпокоен.

— Как Принцеса се е озовал на покрива? — попита той Джордж, който тъкмо беше стигнал до средата на много заплетена история за конкретен обитател на Източна Шейсет и седма улица, който в

продължение на шестнайсет месеца, по сметките на Джордж, не бил напуснал нито веднъж своя жилищен блок и освен това май се казвал Тео. — И къде е Шугър? Мислиш ли, че е добре?

— За кучето не мога да говоря, но Шугър изглежда знае какво прави — отвърна Джордж.

— Най-добре да ида и да видя какво става — каза Тео и стана от стола си, а Джордж, който току-що беше осъзнал, че затворникът от Източна Шейсет и седма улица всъщност се казва Лео, реши, че каквато и да е играта, тя е разкрита, също стана, за да го последва.

Горе на покрива Принцеса танцуваше около Шугър и нейния кашон, наполовина пълен с пчели, и се пръскаше от гордост, че лично ги е открил и обградил.

— Какво правиш? — попита я Тео, като се приближи до скулптурата и видя голямото черно петно върху бронзовия задник. — Да не обезобразяваш моята „Фернандо Ботеро“^[1]?

— Спри, Тео! — извика Шугър. — Спри там веднага!

— Не съм длъжен да ти се подчинявам — това е моят покрив. Какво става?

— Спри, Тео. Моля те!

Но Тео вече беше само на два метра от това, което смяташе за мястото на нейния вандализъм.

— Ако не ти харесва, може просто да кажеш; и без това трябва да я продам, струва цяло състояние, но всъщност никога не е била...

В този момент той осъзна, че черната татуировка върху задника на безценната му статуя изобщо не е боя. Движеше се. Беше жива. Беше облак от пчели.

— Пчели — изпъшка той, а въздухът се изцеждаше от дробовете му. — Пчели.

— Не съм виновна аз — настоя Шугър, опитвайки се да остърже останалите насекоми от скулптурата. — Няма нищо общо с мен. Бяха си съвсем добре на моя покрив, но после почнаха да долитат тук по своя инициатива и аз все трябва да идвам, да ги спасявам и пак да ги нося вкъщи, и искам да кажа, тоест, много мразя да спестявам дори част от истината, въпреки малката бяла лъжа за Нейт и момчето от „Шейсет минути“, но мислех, че ще се притесниш, ако разбереш, така че...

— Пчелите ти бягат от вкъщи? — попита Джордж.

— Иска ми се хората да престанат да го наричат така — отвърна Шугър. — Те не бягат, а просто...

— Ходят на почивка?

— Пчели — повтори Тео, а после на пресекулки пое шест кратки, повърхностни глътки въздух. Силно стисна очи и заби нокти в дланите си.

— Наистина много съжалявам — каза Шугър. Тео изглеждаше крайно изтормозен и тя се разтревожи, че едва издържа да го гледа в това състояние. Защо трябваше да се притеснява за него? Но се притесняваше. Много. — Сигурно е ужасно за теб.

— Не! — изхриптя Тео. — Добре е!

— Така ли изглежда добрето? — Джордж беше намерил средата на покрива, мястото, най-далеч от всяка възможност да се катурне от който и да е ръб. Държеше се за коляното на статуята и се мъчеше да не се олюлява.

— За терапията — каза Тео със скърцащи зъби. — Пчелната терапия.

— Мога да се закълна, че вече съм чувал за всичко това — заяви Джордж. — Мъжко куче на име Принцеса и мъж на пчелна терапия. Приключи ли вече с мен, госпожице Шугър? Главата ми се върти като на ученичка.

— Добре съм — обади се Тео. — Добре съм. Добре съм.

— Ако той е добре, значи всички сме загазили — каза Джордж на Шугър. — Най-добре махни тези пчели оттук, преди горкият човек да спуска някой кръвоносен съд.

— Опитвам се, опитвам се — отвърна Шугър, като измете последната пчела в кашона и го запечата с тиксо.

— Така, добре. Може да тръгваме.

Принцеса най-после спря да лае и спокойно почна да се ближе отдолу по корема; Тео остана на мястото си, потеше се като галопиращ кон и дълбаеше с нокти дупки в дланите си.

— Добре съм — повтори той и дишането му сякаш леко се стабилизира. — Аз съм добре. А котето?

— Боже, няма нужда да се тревожиш за котето — каза Шугър, неспособна да го погледне в очите. — Думи нямам да ти се извиня за всичко, Тео. Сега те оставям на мира и ще взема мерки това никога повече да не се случва.

— Няма нищо. Приеми моите най-сърдечни поздравления — отвърна Тео, закован на място.

Силното желание на Шугър да не му причинява никаква болка, най-меко казано, бе смуцаващо. Това, което наистина искаше да направи, бе да го вземе в прегръдките си, да прогони с целувки страха му, да го утеши и успокои. Но вместо това тя се овладя и бързо се втурна през вратата обратно в апартамента, показвайки с жест на Джордж, че трябва да дойде с нея.

— Благодаря ти за гостоприемството — безгрижно викна тя. — И приятен ден!

— Просто си стоеше там — каза тя, щом влязоха в асансьора. — Алергичен е и просто си стоеше там. А Елизабет Шеста и нейните момичета не трепнаха дори с едно крило. Не схващам. Не разбирам, Джордж. Какво става, да му се не види? Какво значи всичко това?

— Значи, че е време да ми разкажеш останалото от историята си — каза Джордж, щом излязоха на улицата, където той пак можеше да диша свободно. — Ти върни горкото малко коте и пчелите у вас и направи с тях каквото е необходимо, а аз ще взема малко палачинки със скариди и след един час ще се видим в градината на Грейс. Дори и не си помисляй да ме оставяш да те чакам, госпожице Шугър. Стар съм. Мога да си замина по всяко време. А ти едва ли искаш да ти тежа на съвестта.

Шугър имаше достатъчно прегрешения да ѝ тежат на съвестта до края на живота.

— Ще дойда — каза тя.

* * *

Прапрапрабабата на Елизабет Шеста, кралица Елизабет Първа, разбираше кога в махалата има опасност: дали е мечка, или оса, или е човек, сложил си прекалено много афтършейв.

Всеки потенциален хищник носеше своя комбинация от миризми и вибрации и щом Елизабет Първа ги уловеше, предаваше на останалите в кошера да бъдат в повишена готовност. Не ѝ костваше много: просто отделяше феромони и пчелите пазачки усилваха своя

електрически заряд, а събирачките оставаха по-близо до кошера, в случай че има нужда от тях.

Всички пчели познаваха Шугър: носеха чувствата си към нея в гените си, можеха да я усетят на повече от половин километър разстояние и по-скоро биха отлетели на Луната, отколкото да я сметнат за опасност. Но Елизабет Първа усещаше и Грейди Паркс от половин километър и в жуженето, което издаваше след това, нямаше благосклонност. Отчасти заради мириса му: афтършейв с основни нотки тютюн, кедър и намек за горчиви билки, както и естествения му дъх, твърде кисел за вкуса на Елизабет Първа. Набеляза Грейди като нещо, с което трябва да се внимава, и предаде това из владенията си.

Но хладината във въздуха, уловена от нея, когато Шугър и дядо ѝ стояха край кошера и разговаряха за Грейди, предупреди царицата за факта, че той може да представлява много по-голяма опасност.

Царицата и дядо Буун бяха близки. Той знаеше как се чувства тя, Елизабет знаеше, че той се страхува за момиченцето си. И знаеше, че причината за неговия страх седи в колата само на един хвърлей разстояние, излъчва непоносими миризми и потиснически нрав.

Непосредствено след смъртта на дядо Буун, Елизабет Първа разбра, че от нея зависи да пази кошера непокътнат, докато Шугър дойде и ги вземе, което действително се случи. Нещо повече, Елизабет Първа хареса новия си дом в градината на „Чърч стрийт“. В хубавото кътче южно от „Броуд“, зад голямата магнолия имаше толкова много аромати за изследване, толкова цветове за навестяване; беше щастлива заради водния басейн и с нетърпение очакваше да опознае своя нов квартал.

Тогава дойде Грейди, почна да ругае и рита по нейния дом и една от работничките, която знаеше, че не бива да му се има доверие, действа на своя глава и предприе незначителна атака. Когато Грейди събори Шугър и тя падна, а феромоните му кипяха, другите работнички преминаха в повишена бойна готовност.

Дядото на Шугър не беше отглеждал пчелите си, за да бъдат свидетели на това.

То нямаше да бъде толерирано.

[1] Съвременен колумбийски художник и скулптор. — Б.р. ↑

33.

Джордж чакаше на пейката им под дъба със същата онази синя птичка, кацнала на дебел клон зад стареца, а върху салфетка до него палачинка и газирана вода очакваха Шугър. Джордж се усмихна, когато я видя, и въпреки че Шугър беше толкова разтърсена отвътре, че едва можеше да погледне храна, нишка от същото онова утешение, почувствано от нея последния път в градината, се уви около раменете ѝ като пухкав шал.

— Не съм разказвала това на никого преди — започна тя, сядайки. — Така че, ако не звучи смислено или почна да плача, или хукна нанякъде, ще трябва да ми простиш — давам най-доброто от себе си.

— Всичко, което можеш да направиш, е да дадеш най-доброто от себе си — каза Джордж. — А твоето е по-добро от на повечето други.

— Беше последната събота на август — продължи тя. — По принцип прекалено горещо за сватба в Чарлстън според майката на Грейди, както и да е, но моята просто ни искаше там, на пътеката към олтара, и се опитваше да го уреди колкото се може по-бързо.

Всъщност за късмет утрото беше по-хладно от сутрините на предишните дни и седмици, достатъчно хладно, че Ета да престане да се тревожи за цветята в яхтклуба, където щеше да е празненството, и дали ще е свежозелена моравата в градината на улица „Лагри“, където на следващия ден щеше да даде официален обяд.

Фризьорката беше дошла рано и събра дългата коса на Шугър в изящна повдигната прическа, а шивачката направи малка промяна в последната минута и напасна роклята да ѝ стои като излята.

Гримът ѝ беше безукорен, очите — ласкави и ясни, устните — розови и съвършени.

Дори се бе упражнявала да ходи на високи токчета, за да е сигурна, че няма да се спъне и да падне, както върви под ръка с баща си, разкривайки сатененото бельо „Ла Перла“, което носеше под зашеметяващата рокля.

После всички бяха единодушни, че въпреки случилото се, Шугър е била най-красивата булка, която някога са виждали.

Светлината се процеждаше през елегантните сводести прозорци на епископалната църква „Сейнт Майкъл“ на ъгъла между улиците „Мийтинг“ и „Броуд“: пресечката в самото сърце на Чарлстън, където в близост една до друга се намираха сградата на съда, кметството и пощенската станция.

Снежнбялата църква „Сейнт Майкъл“ беше мястото, на което трийсет години по-рано се бяха венчали родителите на Шугър, а преди тях — и родителите на баща ѝ. Всъщност камбаните на „Сейнт Майкъл“ звъняха за фамилията Уолъс от 1764 година насам.

Шугър и баща ѝ пристигнаха от улица „Лагри“ с бяла карета, теглена от четири пригладени сиви коня — гривите им дълги, копринени, а излъсканите черни ливреи — блестящи.

Органистът се оживи, щом тя слезе от каретата, хорът с плам запя псалма, избран от Ета, когато Шугър влезе в църквата и тръгна бавно по пътеката под ръка с гордия си баща.

Майка ѝ стоеше на първия ред, облечена в поразителен костюм от драпирана коприна в бледо ванилов цвят, със съзнанието, че е спряла да се конти точно преди да засенчи дъщеря си и е доволна от това.

Бен и Трой бяха шафери, приятелките им — шаферки, и двете изключително хубави и руси.

Църквата се препълни. Майката на булката бе надминала себе си в сватбените приготовления с всичко — от първата покана през обещанието за шампанско „Кристал“ на тържеството до подробностите за барбекюто, които трябваше да се спазват на следващия ден.

Всеки, който знаеше, че единствената дъщеря на семейство Уолъс се омъжва този уикенд, не искаше нищо друго, освен да бъде там с тях и да сподели празненствата — от началото до края. Предстоеше необикновено преживяване.

— Грейди прилича на котка, която е докопала сметаната — промърмори братовчед му Люк шепнешком на брат си Ед.

— Той винаги изглежда така — отвърна Ед.

— Много сметана е изял — каза Люк и двамата се засмяха, с което заслужиха смушкване в ребрата от майка си. Но изпитваха и

завист към Грейди. Шугър Уолъс беше най-най-вкусната сметана, която някога бяха виждали, и на двамата едва не им потекоха лигите, докато булката плавно пристъпваше към олтара.

Воал от най-фин френски копринен тюл разкриваше частица от изключително рамо под деликатната дантела на роклята ѝ. Всички погледи бяха вперени в Шугър, докато целуваше баща си по бузата и после бавно се обърна към Грейди, който стоеше до нея с блещукащи в очите му сълзи, също толкова заслепен от красотата ѝ, колкото и останалите.

Представляваха поразителна двойка, дори и след години всички помнеха, че тогава са го помислили. Всеки родител си мечтаеше детето му да постигне подобна хармония: двама от най-личните млади хора в града да се съберат ръка за ръка в свещен брак пред очите на видните личности.

Всички помнеха, че са си го мислели, но никой не се сещаше кога е пристигнала първата пчела.

Определено е било някъде след „Ти, Чери Лин Антоанет Уолъс, взимаш ли Грейди Джонсън Хауъл Паркс за свой законен съпруг“, но преди „Сега ви обявявам за съпруг и съпруга“.

Шугър стоеше там, слушаше думите и повтаряше клетвата си, когато чу познато жужене. През отворения горен прозорец над вратата беше влетяла пчела и кръжеше около амвона.

Шугър се вцепени, щом пчелата приближи. Обикновено, щом имаше една, значи има и повече.

И разбира се, през същия прозорец долетя и друга пчела, и друга.

В този момент Грейди държеше и двете ръце на Шугър и не забеляза как веднъж обиколиха олтара, а после се насочиха право към него.

Още бяха само четири, правеха голям, ленив кръг само на около метър над главата му, така че Шугър малко си отдъхна, докато не забеляза, че пчелата най-отпред беше по-голяма от останалите три.

Тогава Грейди загрея за тях или пък загрея, че има нещо, и издиша въздух с пълни гърди, сякаш да ги издуха.

Те се придвижиха малко по-високо, но още кръжаха над него.

Шугър не можеше да откъсне поглед от тях. Тази най-отпред категорично беше по-едра, изглеждаше като царица. Булката издърпа ръцете си от дланите на Грейди.

Свещеникът я стрелна с предупредителен поглед, но тя го пренебрегна.

— Грейди, къде си занесъл пчелите ми? — попита Шугър.

Хората на първите няколко скамейки почнаха да шушукат и предадоха за инцидента нататък към вътрешността на църквата, където никой не можеше да види точно какво става, освен че булката се е разстроила.

— За бога, не сега, мила — просъска Грейди и замахна с ръка над главата си, за да прогони пчелите.

Но те нямаха намерение да ходят никъде и колкото повече Шугър гледаше голямата пчела отпред, толкова повече се убеждаваше, че това е Елизабет Първа. Разбира се, нямаше как да е напълно сигурна. Нямаше как да е напълно сигурна за нищо. Например, знае ли дали се омъжва за подходящия човек.

„Ти си силна — беше казал дядо ѝ, застанал до своя кошер. — И никога не позволявай на никого да те кара да се чувстваш така, сякаш не си.“

Когато изрече тези думи, стоеше точно до любимата си царица. Възможно ли беше сега царицата да е издирила Шугър, за да ѝ напомни за тях?

Усети дълбоко от гърдите ѝ под дантелата на красивия корсет да се надига паника.

Но паниката не беше за това, какво ще се случи, ако се омъжи за Грейди Паркс. Беше за това, какво ще се случи, ако не се омъжи. Щеше да го нарани, да опозори семейството си, да отблъсне приятелите им и да предизвика скандал, нещо, което цял живот се стремеше да избягва.

Тогава свещеникът енергично размаха бележките си към пчелите и на него те обърнаха внимание, направиха около Грейди по-широки, по-бързи обиколки, преди още веднъж да се спуснат около амвона, а после излетяха през прозореца, откъдето бяха дошли.

— Подай ми ръка, Чери Лин — каза Грейди, щом гостите проточиха вратове и открито започнаха да разговарят помежду си. — Престани да се занимаваш с глупости.

Шугър беше добър човек; винаги е била такава. Искрено вярваше, че трябва да постъпваш с другите така, както би искал те да постъпват с теб, точно както дядо Буун постоянно я учеше. Ако всеки

правеше така, казваше той, светът щеше да е по-добро място, а Шугър с цялото си сърце желаше светът да е по-добро място.

Но нещо се бе объркало. Докато се опитваше да се вмъкне в кожата, която се очакваше от нея, беше изгубила връзка с истински важното — дълбоко в душата ѝ — място, което напоследък ѝ изглеждаше толкова далечно, колкото и кратерите на Луната. Беше го навестила само няколко дни по-рано; в колата с нейните пчели, понесена по „Ашли Ривър Роуд“, а испанският мъх отгоре ѝ махаше за поздрав. Всъщност това беше тя — леко отвейна пчеларка, която хващаше панорамния път, не най-бързия, която повече обичаше да работи в градината по къси панталонки, отколкото да ходи на токчета по коктейли, която предпочиташе компанията на пчелите си пред абсолютно всеки в тази църква.

Това беше истинската Шугър, а не безупречната героиня в измислено представление, застанала пред олтара и обещаваща да обича и да се подчинява на мъж, от когото, ако не се страхуваше, то определено изпитваше несигурност. И той можеше от време на време да ѝ замайва главата, но не я караше да се чувства силна.

Шугър усети как ръката на Ета я бутна за лакътя.

— За бога, вземи се в ръце — процеди през зъби тя.

— Дали няма нужда от чаша вода? — попита Грейди.

Докато стоеше там, загледана в него, усещайки бучката в клетото си, оскърбено сърце, където разочарованието от любовта вече беше оставило своя белег, Шугър можеше да мисли само, че дори да стане негова жена, това няма да направи света по-добро място, със сигурност не и нейния свят.

Изобщо не беше време да стигне до подобно заключение точно сега, само на секунди преди обявяването на женитбата с него. Имаше съвсем ограничени възможности да измисли какво да прави. Всъщност изборът бе само един. Затова стана така, че пред двеста и петдесет от най-известните и привилегировани граждани на Чарлстън Шугър Уолс се обърна и избяга от собствената си сватба.

Преди Ета, Грейди, свещеникът или изобщо някой да са разбрали какво става, преди да успее дори да прошепне прочувствено „Съжалявам“, захвърли обувките си с високи токчета и се стрелна през страничната врата близо до олтара. Щом се озова отвън, тя хукна през

гробницето, втурна се в двора на съседните църковни офиси, прескочи оградата на гърба на залата и стъпи на паркинга до нея.

Шугър израсна южно от „Броуд стрийт“. Двете с Мис Пикълс бяха избродили стотици пъти всяка от скришните странични алеи в центъра на Чарлстън, затова познаваше задните улички и тайните проходи на благоуханния град по-добре от самите хора, които ги бяха прокарвали там.

От паркинга на залата светкавично прекоси „Сейнт Майкълс Алей“, после притича през една отворена порта, тръгна нагоре по градинската пътека до покритата с бръшлян къща на една стара начална учителка и излезе откъм задната част на имота пред просторна зелена поляна в края на „Роупмейкърс Лейн“.

Оттам зърна отсреща още един отворен заден двор. В него течеше хаотичен ремонт и нямаше врата, а само разкалян терен, пълен с отломки и строителни отпадъци зад къщата, върху която местният аптекар тъкмо си бе върнал правото на собственост заради своя малък проблем с понитата.

Шугър спря зад рушащата се тухлена ограда само за да си поеме дъх и пак ги чу, преди да ги е видяла: още пчели! Жуженето идваше от далечния край на двора, от другата страна на купчината отломки. Тя трوماво се покатери с боси крака по грамадата изпочупени тухли и изкоренена растителност и там намери кошера на дядо си, кошера, който Грейди беше взел и изхвърлил. Плодникът и два корпуса бяха точно поставени едни върху други, занесени там, както Шугър допускаше, от работниците на „Чърч Стрийт“, оформящи градината, за която тя вече никога нямаше да се грижи.

Пред входа кръжеше групичка търтеи в добро здраве, но Шугър нямаше време да проверява дали Елизабет е вътре. Затова отметна назад булото, подхвана роклята си, забърза надолу от едната страна на полуобновената къща и излезе на „Трад стрийт“. Къщата на брат й Трой беше четири имота по-надолу от отсрещната страна и неговият „Експлорър“ бе паркиран на алеята за коли, с ключове на таблото — както винаги.

Като се качи в колата, Шугър изведнъж осъзна какво ще направи.

Излезе на заден ход обратно на улицата и спря на алеята за коли до къщата на аптекаря. Натовари дядовия си кошер върху задната

седалка на „Експлоръра“; отново скочи в колата, измъкна се на „Градстрийт“, свърна от къщата на брат си и настъпи газта.

Изскубна булото си и го хвърли на пътническата седалка, в случай че някой от гостите на сватбата е излязъл на улицата да я търси. Докато караше през Френския квартал, измъкна фибите от косата си, освобождавайки къдриците си, и се насочи към I-26, като внимателно шофираше около туристите на велосипеди и теглените от коне карети, пълни с посетители, удивени от красотата на града, който толкова много бе обичала.

Слънчевата светлина искреше по река Купър и тя отвори прозореца да вдъхне за последен път от тръпчивия, горещ, солен въздух. Той щеше винаги да ѝ оказва влияние, този неин роден южен град, пропъзлял между две могъщи реки, с красивите си къщи, изобилни градини, богата история и гордо минало. Но Шугър трябваше да си тръгне в името на своето бъдеще.

По магистралата щеше да пристигне по-бързо в дома на дядо си, съобрази тя, в случай че някой дойдеше да я търси там. Трябваше да се движи с по-висока скорост.

Веднага щом стигна къщата, тя отвори кошера и ето че царицата беше там — изглеждаше точно както пчелата в църквата, но как иначе да изглежда?

Шугър нямаше време да размишлява повече над това, докато събличаше сватбената си рокля за пет хиляди долара. Закачи я в гардероба на стаята за гости и измъкна чифт стари дънки и някакви кецове, оставени при едно от посещенията ѝ.

Прехвърли кошера отзад в стария пикап, натовари инструментите на дядо си, няколко резервни корпуса, бутилка „Мейкърс Марк“, заделените пари в брой, които той винаги държеше на гърба на кутията за хляб, любимата си чаша, безценната колекция на баба ѝ от лечебни масла и една карта от стената в стаята за гости.

И тогава Шугър Хъни Уолъс и нейните пчели тръгнаха на път.

Близо час и половина пътуваха по I-95, когато усети, че ръцете ѝ треперят върху волана и зъбите ѝ тракат.

Наистина заряза Грейди Паркс пред олтара! Опустошението, скандалът, яростта — беше съсипана.

И спасена.

— Благодаря ти, Елизабет Първа — каза Шугър, а по бузите ѝ се стичаха сълзи на облекчение. — Благодаря ти.

Царицата предаде това на всички свои подчинени и отговори, по свой си начин, че за нея е истинско удоволствие.

34.

— Това се казва история — призна Джордж. — И ти просто продължи да караш?

— Да, сър. Обадих се почти веднага, за да уведомя мама и татко, че съм добре, не че точно тази част от информацията щеше да ги зарадва, но би било грубо да не го направя. А вече се бях държала достатъчно грубо.

— Но после, госпожице Шугър? Как се справи?

— Отбих се във Вирджиния да видя Джей, моят най-добър приятел от гимназията — запозна се с него първия ден, макар че може да ти се е сторил рязък. Така или иначе, Джей не присъства на сватбата, понеже самият той беше нещо като беглец от Чарлстън, защото отказваше да стои в килера, както се изразяваше. Реших, че точно той ще ме разбере, така и стана. Дори се върна в града да ми вземе някои неща. Не е толкова лесно просто да станеш и да тръгнеш. Но не можех да заживея при него, той самият още бягаше и затова аз и пчелите, ами, ние просто следвахме инстинктите си и това продължи година след година, година след година.

Прозвуча толкова просто и незначително, когато Шугър го изказа на глас — почти половин живот в пристигане и заминаване, само с няколко куфара мед и тефтерче за адреси, пълно с признателни приятели и съседни — доказателство за всеки престой. И Господ ѝ беше свидетел, невинаги преживяваше лесно, особено в началото, когато беше изпълнена с угризения и тайни и още ѝ предстоеше да проумее, че нагаждането към всяко ново място я кара да се чувства по-добре, отколкото невъзможността да живее там, откъдето бе тръгнала.

Но независимо от това никога не съжали, че е напуснала Грейди пред олтара. Съжالياваше, че му е причинила болка и унижение, разбира се, че съжالياваше, защото никой не заслужава това, а тя наистина го обичаше. Просто обичта ѝ не бе достатъчно силна, че да я застави да отхвърли всичко, което харесваше у себе си, само и само да

го направи щастлив. Животът с пчелите и празните джобове беше и безспорно винаги щеше да бъде по-добър от живота с него.

— Във всеки случай — каза Джордж — мисля, че си постъпила правилно. За себе си, по онова време. Трябвало е да платиш цената, със сигурност, но истината, Шугър, е, че е дошло времето да престанеш да я плащаш. Общо взето, важи за всички, които правят толкова голяма крачка. Знам как си се чувствала — така е: аз също избягах и никога не се върнах. Единствената разлика е, че имах човек, който да ми напомня всеки ден, че съм постъпил правилно. Имах Илайза. А ти си нямала никого.

— Никога не съм оставала съвсем сама, Джордж — настоя Шугър. — Не искам да мислиш, че съм била самотна или тъжна, или нещо от този сорт, защото не е така. Животът ми беше хубав. Сприятелих се с много хора и видях безброй места, какво ли не правих и освен това, пчелите ми винаги са с мен.

— Да му се не види, тези пчели не са обикновени твари.

— Знам, точно затова съм толкова притеснена, че Елизабет Шеста направо се е побъркала. Не искам да я изгубя толкова скоро. Едва почнах да я опознавам.

— Шугър, ти си умна жена в много отношения, но си сляпа.

— Така ли мислиш?

— Тези твои пчели сега се опитват да ти кажат нещо, както онези другите преди са ти казали.

— Имаш предвид сватбените пчели? Никога няма да разбере дали са били моите.

— Луда ли си? Разбира се, че са били! Мислиш, че е било съвпадение? Едва ли. Дядо ти им е казал да бдят над теб и точно това са направили. Не са искали да се омъжиш за човек, който ще те тероризира и ще ти отнеме нещата, които обичаш. И ако питаш мен, тези пчели го правят отново, но с обратен знак.

— Елизабет е умна, Джордж, но не чак толкова умна.

— Ти сама го каза, Шугър. Твоите пчели са те спасили. Тогава са те спасили и според мен пак правят същото. Помисли малко по въпроса, само това ще ти кажа.

Зад тях иззад храста хортензии се вдигна облаче пчели и се насочи през съседните задни дворове към покрива на Шугър.

Имаше много да разказват с въртеливия си танц.

35.

На следващата сутрин, точно в единайсет часа, Джордж почука на вратата на Шугър и я уведоми, че си е позволил волността да покани всички от блока на една от нейните знаменити почерпки и им е казал, че храната ще се носи от гостите.

— Боже мой, Джордж — каза тя, като го пусна да влезе. — Защо?

— Защото мислех, че може да нямаш достатъчно храна.

— Не, имам предвид, защо ги покани?

— За да празнуваме едно специално събитие — отвърна той. — Специалното събитие, че преди толкова много години не си направила ужасна грешка. — Държеше се здраво за кухненския плот, сякаш беше на лодка в бурно море. — Подобни смели постъпки трябва да се празнуват.

— Не биваше да става достояние на всички — възрази Шугър. — Ти си единственият човек, на когото съм казала, и не съм съгласна да се разчува. Никога няма да се съглася.

— Е, не се е разчуло, госпожице Шугър. По-скоро намекнах, че имаш рожден ден.

— Рожденият ми ден е през есента.

— Тогава ще трябва да го празнуваш два пъти — каза Джордж. — Госпожице Шугър, чувствам се така, сякаш отново съм в спалнята ти, и това ми е проблем.

— Щом каниш хора в дома ми, без да ми кажеш, ще трябва да изтърпиш разположението на стаите.

— Нямахте как да ги поканиш в Харлем. Или в апартамента на госпожица Руби. Струва ми се, че тя яде само целина. А в дома на госпожица Лола няма нищо вкусно. Госпожа Кешъл преживява с риба тон в консерви, знам го със сигурност, както и господин Макнали, затова едва ли ще искаш да прекараш рождения си ден в някой от техните апартаменти, а горкият господин Нейт сигурно ще получи инфаркт, ако всички се струпаме в дома му.

— Имаш право — каза Шугър. — Обичам да забавлявам хората, но ще трябва да го направя на терасата, затова ще се наложи да седнеш отвън, ако не искаш да стоиш в будоара ми. Какво ще кажеш да ти измисля някаква работа, за да отвлечем вниманието ти от проблема с височините? Можеш да подредиш масата. Имам свещи от пчелен восък, които ще поставим върху копринените магнолиеве цветове. Какво мислиш?

— Мисля, че Ню Йорк изглежда съвсем различно оттук — призна Джордж. — От този ъгъл ми се струва много красив град. А и ти имаш толкова хубава градина, госпожице Шугър. Изобщо не личи, че сме на върха на висока сграда.

— Не си качен върху стълб, Джордж. Това е жилище. Също като на първия етаж, само че по-високо. Ходи и в апартамента на Тео, спомни си.

— Покривът му е толкова голям. Ще бъде по-трудно да падна оттам.

— Ами виж го, ей там. Погледни отсреща.

— Отсреща е добре — каза Джордж, поглеждайки. — Надолу е лошо, но отсреща ми харесва.

И наистина, отсреща чудесно се виждаше Принцеса, който в момента скачаше и играеше по терасата на Тео.

— А как са днес пчелите ти, госпожице Шугър?

— Все още са тук — отвърна тя, излизайки навън с украсата за масата, и проследи погледа на Джордж. — Горкото куче. Принцеса? Цял живот ще има проблеми с половата ориентация.

— Не съм специалист по кучетата — каза Джордж — понеже повече обичам папагали, но Принцеса изглежда много доволен.

За доказателство кучето подскочи във въздуха, лаейки и променяйки посоката си, сякаш го гонеше въображаем приятел.

Шугър престана да обръща внимание на Принцеса и посрещна Нейт, който дойде първи, понесъл възхитителен на вид десерт, от който ти потичаха слюнките, поставен върху украсен с филигранни мотиви поднос за торта.

— Честит рожден ден, Шугър — каза Нейт и внимателно го постави на масата между свещите.

Беше огромна кръгла торта, покрита със загладен меренг^[1], украсена с вълни гъст, лъскав крем, а най-отгоре — малини, свежа

мента и стружки черен шоколад.

— О, боже! — възкликнаха Шугър и Джордж едновременно, а Нейт сияеше от гордост.

— Нарича се „Павлова“.

— Прилича на барета — обади се Руби, застанала зад Шугър. Беше бледа като призрак и носеше кутия за торта от „Посейдон“, пълна с баклава и финикии. — Мисля, че мрънкалниците идват след мен.

— Ще престанеш ли най-накрая да ми дуднеш как да си гледя тъпите ризи? — чу се ревът на господин Макнали.

— Защо не вземеш да свалиш тая дрипа и поне веднъж да я изгладиш? — сопна му се госпожа Кешъл.

— Тъпи ругателна дума ли е? — попита Шугър. Нейт и Руби свиха рамене, но Джордж каза, че дори отначало да не е била, вече определено звучи така.

— Желая ти дълъг живот — каза госпожа Кешъл и подаде на Шугър нескопосано увит пакет. — Това е кристално бурканче за мед. Подари ми го моята зълва преди четирийсет и девет години. Изработено е в Словения.

— Еха, благодаря, госпожо Кешъл, толкова мило. И ми харесва, че се рециклира.

— Рециклира? — изфуча господин Макнали, оставяйки небрежно четири консерви с риба тон и бурканче майонеза, докато се препираше с госпожа Кешъл. — Рециклираш нещо, което Мора ти е дала преди четирийсет и девет години?

— Мора никога не ме е харесвала, знаеш го — каза госпожа Кешъл.

— Мора не харесваше никого — отвърна господин Макнали.

— Чакайте малко — обади се Шугър, докато двамата сядяха в срещуположните краища на масата и Джордж, Нейт и Руби останаха между тях. Тя погледна господин Макнали. — Познаваш зълвата на госпожа Кешъл?

— Мора? Разбира се, че я познавам. Съсипа първите осемнайсет години от живота ми.

— Мога ли да попитам в качеството на каква?

— В качеството ѝ на пищящо и ревящо привидение, първородното дете на майка ми, а пък аз имах нещастieto да съм

четвъртото.

Джордж първи схвана какво означава това.

— Мора е твоя сестра, така ли, господин Макнали?

— За мое нещастие, да.

— И твоя зълва? — обърна се Джордж към госпожа Кешъл.

— И за мое нещастие, да.

— Това значи ли — продължи Джордж — че вие двамата преди сте били женени?

Господин Макнали и госпожа Кешъл вдигнаха вежди и рамене по един и същи начин.

— Един за друг? — Шугър не можеше да повярва.

— По едно и също време? — Нейт изгаряше от любопитство.

— Мамка му! — добави Руби. — Извинявай, Шугър.

— Преди той беше много по-висок — каза госпожа Кешъл вместо обяснение.

— Тя пък беше много по-мила — обади се господин Макнали.

В последвалото оглушително мълчание пристъпиха Лола и Итън. Момченцето протегна пухкавите си ръчички и зашава с пръстчета първо по посока на госпожа Кешъл, а после към господин Макнали, който си смени мястото, за да седне до бившата си жена, така че и двамата да могат да играят с Итън.

— Да не би някой да е пръднал току-що? — попита Лола. — Много странни вибрации има тук. Направих кексчета, но не се получиха както бих искала.

Кексчетата пурпурно кадифе рядко ставаха сполучливи, това си помислиха всички на масата, но Шугър беше изключително трогната, че Лола изобщо е пробвала да ги направи, и знаеше, че лично тя много ще ги хареса.

— Господин Макнали тъкмо ни разказваше как е бил женен за госпожа Кешъл — каза Шугър.

— Стига бе — отвърна Лола, докато помагаше на Шугър да извадят разкривените кексчета от пластмасовата кутия и да ги наредят върху поднос на дребни точки, което извънредно подобри външния им вид. — Е, това обяснява защо се мразят и в червата.

— Не съм съвсем наясно какво обяснява — каза Шугър.

— Имате ли нещо против да попитам защо още живеете толкова близо един до друг?

Двамата старци се спогледаха над перушинестата руса главичка на Итън.

— Тук ми харесва. Защо да се местя? — отвърна господин Макнали.

— Местенето никога не му е допадало — добави госпожа Кешъл. — И освен това, защо пък аз да се местя? Сградата е колкото моя, толкова и негова.

Малко неща в живота изненадваха Джордж на тази напреднала възраст, но челюстта му видимо увисна от това разкритие.

— Вие двамата? — засмя се Лола. — Аз пък съм Савската царица.

— Според теб защо наемите са толкова ниски? — попита госпожа Кешъл. — Това е Манхатън.

— Тя дава под наем само на хора, чиито имена е харесала — каза господин Макнали — от някоя песен.

— Her name was Lola, she was a showgirl^[2] — фалшиво изпя госпожа Кешъл.

— Goodbye Ruby Tuesday — добави господин Макнали не точно по начина, по който са го представяли „Ролинг Стоунс“.

— Sugar pie, honey bunch — продължи госпожа Кешъл, гледайки Джордж. — What? You don't think I can pull off a little Motown?^[3]

— Ами Нейт? — попита Руби.

— Помислих, че е Нат — обясни госпожа Кешъл. — Като Нат Кинг Коул. Но после, като видях, че е с червена коса...

— Винаги е имала слабост към червените коси — каза господин Макнали.

— Вярно е — обърна се тя към Нейт. — Имаш много хубава коса. И ми се струва, че си свалил няколко килограма. Е, какво ще кажете сега да хапнем малко от тази голяма бяла шапка?

— Първо, моля, бих искал да привлека вашето внимание — каза Джордж, като стана и се обърна към удивената група. — Искам да благодаря на нашата домакиня госпожица Шугър Уолъс за нейната щедрост и гостоприемство по случай специалното ѝ празненство.

— Правилно! Правилно! — обади се господин Макнали.

— Госпожице Шугър — продължи Джордж — мога само да предполагам, че за всички останали е същото удоволствие, каквото е за мен удоволствието да станеш част от живота ми. Ти подобри здравето

ми, увеличи щастието ми и направи съдбата ми още по-приятна, затова ти пожелавам само най-доброто през следващата година и се надявам да донесе всички тези неща и на теб.

Приятелите ѝ станаха и вдигнаха към нея чаши за наздравица и въпреки смущението ѝ, че са дошли тук под фалшив повод, Шугър осъзна, че от дълго време не се бе чувствала толкова добре. Но едва си го помисли, и щастието ѝ се изплъзна от ръцете — заедно с пчелите, които избраха тъкмо този момент пак да се издигнат в плътен зловец шлейф от входа на своя кошер. Този път образуваха спретнат сферичен облак над главите на празнуващите, увиснаха там, сякаш да натъртят на смисъла, а после се разтегнаха и бавно, но сигурно се придвижиха обратно към скулптурата на Тео.

Гостите на Шугър онемели наблюдаваха как самият Тео се появи на покрива точно когато пчелите се настаниха върху пълничката лява гърда на неговата „Фернандо Ботеро“.

Принцеса обезумя, тичаше превъзбуден в кръг, лаеше към пчелите, а Тео вдигна очи и видя, че всички гости го гледат.

— Това Тео ли е? — попита Руби, облегна се на парапета и помахаша.

— Онзи, който се побърка от страх на партито ти ли? — попита Лола.

— Сладурът? — уточни госпожа Кешъл.

— Сладур се вика на шимпанзетата — каза господин Макнали.
— Макар че, в интерес на истината, не съм си сложил подходящите очила.

— Пчелите да не бягат от вкъщи? — попита Лола. — Защото ще е много странно.

— Не бягат от вкъщи — отвърна Нейт. — Изоставят кошера.

Дори Джордж забрави за момент страха си от височините и се придвижи до парапета, за да наблюдава спектакъла. Но тъкмо той забеляза първи, че Шугър не е сред тях; вместо това седеше съвсем сама на своята маса, отрупана с разкривени кексчета, консерви с риба тон, буркани мед и подобната на барета торта с меренг на Нейт. По страните ѝ безмълвно се стичаха сълзи.

— Ехо, госпожице Шугър — каза той, приближавайки, и застана зад нея, като сложи двете си големи, силни ръце на раменете ѝ.

— Защо плачеш? — попита Лола. — Поне бизнесът ти не изтича в канализацията.

— Мислиш, че рожденият ден не се получава ли? — каза госпожа Кешъл. — Ами като станеш на шейсет и осем?

— Не е това — обади се Руби, промъкна се до Шугър и отпусна малката си бледа ръка до тази на Джордж. — Не това я интересува.

— Тихо, тихо, госпожице Шугър — каза Джордж. — Всичко ще е наред.

— Плаче, защото пчелите изоставиха кошера ли? — попита Лола.

— Не — каза Нейт, заставайки от другата страна на Джордж. Искаше да помогне, но не знаеше как.

— Не, а заради мястото, на което отидоха — обади се Руби. — Отидоха при Тео.

Лицето на Шугър бе заровено в шепите ѝ, раменете ѝ се тресяха.

— Аха, ами тогава — каза господин Макнали — това е съвсем друга работа.

— Винаги намираш подходящи думи за утеха — смушка го госпожа Кешъл, за да мине по-близо до Шугър, придвижвайки се заедно с него.

— Паче — каза Итън, показвайки своето тъжно личице и протегна шаващи пръстчета към Шугър. — Паче.

Шугър все така криеше лицето си в шепите и сълзите ѝ още се стичаха между пръстите.

— Моля ви — каза тя. — Не искам да се държа грубо, но мисля, че не съм във форма. Елате някой друг път. Всички.

Руби и Нейт се спогледаха, спорещите старци свиха рамене, Лола се ококори, а Итън потупа Шугър по крака.

— Госпожице Шугър — каза Джордж. — Не смятаме, че се държиш грубо, но и не мисля, че ще си тръгнем.

Руби се надвеси малко по-близо, а Нейт нескопосано погали Шугър по гърба, малко под тила.

— Добре съм — изхлипа тя. — Много добре. Просто трябва да остана за малко сама. — Тя извади кърпичка и избърса лицето си, въпреки че сълзите не спираха да капят.

— Знаеш ли, да помагаш на другите хора, е много хубаво — нежно каза Джордж — но в живота идва момент, когато трябва да

приемеш малко помощ и за себе си.

— Нямам нужда от помощ — отвърна Шугър. — Нищо не е станало. Добре съм. Наистина. Моля ви, хапнете от тортата на Нейт.

Приятелите ѝ се спогледаха един друг в недоумение, но Джордж остана невъзмутим.

— За мен няма по-неприятно нещо от риска да те притесня, след като си показвала към мен само внимание и уважение — започна той — но по същата тази причина ще ти кажа направо пред всички тези мили хора, които от сърце мислят за теб, че не си добре, Шугър. Болно ми е, болно ми е, защото се барикадираш срещу едно от най-съществените и ценни човешки преживявания, а не може да го правиш и да очакваш да си добре. Просто не става така.

— Не съм се барикадирала срещу нищо — каза Шугър. — Знам за какво говориш. И не съм се барикадирала. Изобщо даже.

— Той говори за любовта — прошепна Руби.

— О, боже — възкликна Лола.

— Говори за Тео — каза направо Руби на Шугър. — Тео те обича. Наистина те обича, Шугър.

Лавината от копнежи, която с такова усърдие беше удържала, най-после се отприщи.

— Но той е алергичен към пчели — изплака Шугър. — А аз не мога да живея така. Пчелите ми са минавали с мен през огън и жупел и не мога да рискувам да направят нещо ужасно на човек, за когото не знам дали ме е грижа, или не.

— Трябва да признаеш, че тя организира хубави партита — обърна се госпожа Кешъл към господин Макнали. — По-интересни от повечето други.

— Госпожице Шугър — заговори ѝ Джордж — пчелите ти постоянно ходят до дома на Тео и не го жият. Това не ти ли говори нещо? Въпросът не е какво отношение има той към пчелите, а какво отношение имат пчелите към него. Време е, госпожице Шугър, да оставиш миналото зад гърба си. Не се боиш, че ще рискуваш живота му, а се боиш от собствения си живот.

— Не мога да го направя — ридаше Шугър. — Просто не мога.

— Там, където си родена, на това не му ли викат пораженческо мислене? — попита Нейт, твърде високо и смело за него. — Така ми каза ти, когато не кандидатствах за работата в „Ситроен“.

Това забави потока от сълзи на Шугър, докато хлипаше, вдишвайки прекомерно много въздух.

— Бях малко разстроена, защото мислех, че това е точната работа за теб, миличък. От теб би станал велик майстор сладкар.

— Същото е — каза Руби. — И ние мислим, че Тео е точният човек за теб.

— Така да бъде — храбро изрече Нейт. — Ще си потърся работа там, ако ти се обърнеш към Тео.

Джордж му се усмихна, а Нейт застана малко по-изправен и също му се усмихна.

— Какво ще промени това за всички вас, ако го направя или не го направя? — попита Шугър, като ги огледа и очите ѝ пак се напълниха със сълзи. — Не виждам защо трябва да става такъв мащабен референдум.

— Ето че пак я докарахме до демокрацията — възкликна госпожа Кешъл. — Просто си вдигни дупето и иди при момчето.

— Но ти самата каза, че гаджетата само изсмукват радостта от живота ти. Каза, че повече няма да се пробваш.

— Какво знам пък аз за живота! — възрази госпожа Кешъл. — Пребивавам на долния етаж под този мухльо, бившия ми съпруг! Ако наистина не исках да виждам грозната му муцуна поне веднъж на ден, щях да се преместя в някоя от другите ни сгради.

— Имате и други сгради? — Лола бе направо зашеметена.

— Искаш да виждаш грозната ми муцуна? — попита господин Макнали.

— Но вие не се спогаждате помежду си — каза Шугър. — Вечно си крещите.

— Аз и Хана имаме своите различия — поясни господин Макнали.

— Но това не означава, че между нас няма искра — съгласи се госпожа Кешъл.

— Хана? — повтори Лола. — Еха. Никога не ми е хрумвало, че имаш малко име, камо ли искра.

— Можеш ли да престанеш да ми крещиш? — обърна се господин Макнали към бившата си жена.

Тя сви рамене.

— Ще ме заведеш ли на танци?

— Кажи в кой ден и ми дай време да си взема нови подложки за фортовете на обувките.

— Тогава да, Джими. Ще престана да ти крещя.

— Никога не е имало толкова странно парти — каза Лола. — Да не говорим, че никой нищо не пие.

— Върху хладилника има бутилка „Мейкърс“ — обади се Шугър. — Бих си пийнала, с лед, половин чаена лъжичка от моето калифорнийско злато, резенче лимон и малко прясна мента, ако нямаш нищо против да ми приготвиш.

— Аз ще го направя — каза Нейт и се втурна към кухнята.

— Брой и мен — викна госпожа Кешъл.

Лола също вдигна ръка за пиене.

— Мисля, че вашият любовен роман много се надценява — каза тя — но ако накрая вземеш, че се омъжиш, от Итън според мен ще излезе прекрасен мъничък шафер.

— Ако накрая се омъжа? — Шугър издуха носа си. — Вижте, оценявам това, което се опитвате да направите, честно, силно съм трогната, но не е толкова лесно...

— Аз също ще направя нещо — тихо каза Руби. — Ако позволиш на Тео да те обича, ще говоря с психиатрите. Заради теб. Ще го направя. За теб и Тео. За да бъда аз човекът в историята, който ще каже, че е знаел, всички сме го знаели, че сме били в една стая с теб и сме знаели, че един ден ще останете заедно завинаги, макар Тео да е алергичен към пчели, а теб най-много да те е грижа на света за пчелите.

— О, мила — отвърна Шугър. — Най-дълго ме е било грижа за пчелите. А най-много ме е грижа за теб.

— Е, да хапнем малко от тая голяма бяла шапка — каза господин Макнали.

— А после ще идем и ще вземем пчелите — обади се Нейт.

— И ще избавим горкия господин Тео от нещастieto му — добави Джордж.

Шугър бавно се вдигна от масата.

— Не знам какво да кажа.

— Просто кажи, че ще го направиш — предложи Лола.

Шугър я изгледа дълго и замислено.

— Няма да обещавам, че Итън ще е шафер, защото няма да има сватба — каза тя — но ако отида там, може ли поне да обмислиш идеята да отворяш магазина си за балони сутрин и да го държиш така до вечерта, поне четири-пет дни в седмицата?

— Все едно че ще има някакъв ефект — отвърна Лола. — Но добре. Както искаш.

[1] Бити белтъци. — Б.р. ↑

[2] От песента „Sorasabana“ на Бари Манилоу. — Б.пр. ↑

[3] Песента „I Can't Help Myself“ на „Фоур Топс“. — Б.пр. ↑

36.

— Някога хрумвало ли ти е, че пчелите се опитват да кажат нещо? — попита Тео без предисловия, след като отвори входната си врата на Шугър и кимна на Нейт и Руби, застанали срамежливо зад нея.

— Не ми е — отвърна Шугър.

— Досега — обади се Руби, допря кокалестите си ръце в кръста на Шугър и я бутна в апартамента. Нейт се пресегна зад нея и дръпна вратата да се затвори, оставяйки Шугър вътре на сантиметри от Тео.

— Ужасно съжалявам за грубото държание — каза тя. — Сигурно си мислиш, че аз... — но преди изобщо да успее да се сети какво ли може да мисли той, последните петнайсет години упорито старание да пази сърцето си от още поражения взеха връх над нея. Почувства се уплашена и притисната в ъгъла, и в объркването си единственото, което можеше да направи, бе да размахва ръце и да отваря уста за въздух като риба върху опален от слънцето кей.

— Имам чай — каза Тео и нежно я поведе към големия си кожен диван, а Принцеса го следваше по петите. — Имам и мед — взех го от пазара на „Юниън Скуеър“. Мед от покрив, като твоя. Щях да дойда на „Томпкинс Скуеър“ и да купя от теб, но помислих, че може да ме замериш с него. Пробвах най-различни видове и смятам, че си изграждам добър вкус.

Тя седна, още задъхана и умираща от унижение, а Принцеса отпусна брадичка на коляното ѝ и впери поглед в нея, докато Тео тършуваше из кухнята.

— Знаеш ли, че в Африка има напитка, наречена дауа, която е само от джин, свеж лимон и мед? Дауа на суахили означава „вълшебна настойка“, което според мен е доста справедлива интерпретация на нещо, съдържащо само джин и мед. Не намеквам, че трябва да пиеш от нея. Сега е време за чай. Знаем. Ето, пийни. — Тео седна до Шугър на дивана и я загледа, докато тя се опитваше да успокои дишането си и да глътне малко.

— Извинявай за цялата тази бъркотия — каза накрая тя. — Майка ми ме е учила никога да не плача пред мъж, защото това понижава тестостерона му, а аз току-що плаках пред цели четирима, петима, ако броим и Итън.

— Е, моята майка ме е учила, че мъжете имат прекалено много тестостерон — отвърна Тео — така че вероятно сме квит.

— Ужасно ми е неудобно, че пчелите причиняват такава суматоха горе, на твоята „Фернандо Ботеро“.

— Нищо, което те води тук, не е суматоха — каза Тео.

— Говориш така, сякаш ме познаваш, но не е така — обясни Шугър. — Има много неща, които не знаеш за мен, и повярвай ми, няма да ти харесат.

— Убила ли си някого?

— Разбира се, че не!

— Да не си на диета без въглехидрати?

— Няма такова нещо. Наистина, Тео, аз съм от Юга. Като при скаридите е. Бъди сериозен. Нямам предвид неща от този сорт. А други. Наистина лоши неща.

— Шугър Уолъс, грозни пръсти на краката ли имаш?

— В интерес на истината те не са най-голямото ми достойнство, но там е работата, че пръстите на краката много лесно се държат скрити, ако имаш ден, в който си стъпил накриво и не ти върви.

— Почти пълен работен ден ми отнема да обуздавам косъмчетата в носа си — призна Тео. — А това е лошо, защото са на лицето, и то в предната му част.

Такова хубаво лице, помисли си Шугър, оставяйки напитката си, и дълго, настойчиво се загледа в него. Всъщност изведнъж то ѝ се стори много познато, като се има предвид колко кратко беше стояла около него и колко упорито бе избягвала да го гледа.

Но ето че сега то беше тук и просто чакаше очите ѝ да се спрат на него.

Почувства, че пеперудите в корема ѝ пак почват да танцуват брейк, и потуши внезапно желание да ги смачка.

Ами ако си позволеше да обича Тео, а той не я обичаше истински, също като Грейди? Беше го преодоляла, но само след като положи огромни усилия, за да си гарантира, че вече никога няма да се

повтори. Шугър не знаеше може ли пак да подложи сърцето си на такова изпитание. Дори не беше сигурна дали знае как се прави.

Единственото, което знаеше, беше, че за първи път след Грейди седеше с мъж, който караше пулса ѝ да препуска, лицето ѝ да поруменява, дланите ѝ да се потят и главата ѝ да се замайва.

Ако любовта беше страшно влакче в увеселителен парк, Шугър вече се взеше на него.

Джордж беше прав. Трябваше да се помири с бъдещето. Най-лошото, което можеше да се случи, беше Руби да получи помощ, Нейт да постъпи на по-добра работа, чудатите старци да престанат да се дразнят и повече от един човек седмично в тази част на великия, грамаден и красив град Ню Йорк да може да си купува балони.

— Някога бях сгодена, но побягнах от собствената си сватба — каза тя. — Унижих годеника си, опозорих семейството си, изоставих приятелите си, зарязах целия си живот и оттогава не съм се връщала вкъщи.

Тео го прие леко. Явно бе очаквал нещо по-лошо.

— Значи си бегълка?

— По-скоро съм без подкрепа от тях, отколкото бегълка.

— Е, било е лошо за теб и годеника ти, за семейството и приятелите ти, без съмнение също за организатора на сватбата, както и за уредника на тържеството, но за мен не е лошо, Шугър. Нали то те доведе тук?

— Бях само на двайсет години — каза Шугър, като се чудеше какво има в съчувствието, че когато го получава, човек се чувства по-зле, отколкото по-добре. — И трябва да призная, че наистина го обичах, Тео, но се оказа, че той има различни представи за обичта си към мен, а аз пък — свой независим ум, въпреки че по онова време не виждах нещата точно така.

— Понякога съм истинска кокона — каза Тео. — Но вече обичам ума ти такъв, какъвто е.

— Чух за теб, че можеш да си кокона — отвърна Шугър. — Но не съм сигурна дали знам какво е това.

— Нещо като голям пъзъл — обясни Тео.

— Е, не помогна особено! — каза Шугър. — Много съм загазила, Тео. Не ми харесват чувствата ми към теб. Изгубих равновесие, разпиляла съм се на всички посоки и това е така, откакто

те срещнах. А ти ме заряза, Тео, и сега знам, бил си алергичен, но не искам да се чувствам така никога повече. А пчелите са всичко за мен и по тази причина съм толкова объркана, че не мога да ги накарам да си стоят на мястото, след като досега са били с мен при всякакви обстоятелства. Просто не мога да повярвам, че се вдигат и ме оставят заради човек, който е алергичен.

— Имам вълшебна химикалка от Швеция, нали помниш? А може би не те изоставят. Може би просто идват при мен.

— Отидоха и при Грейди и накрая това не свърши добре за никого.

— Грейди?

— Човекът, за когото почти се омъжих. Не че казвам, че почти съм готова да се омъжа за теб. Тъкмо кралица Елизабет Първа ми каза да не рискувам. Поне си мисля, че беше тя. И мисля, че имаше предвид точно това. Знаеш ли? Малко е сложно за обяснение.

— Значи твоите пчели ти попречиха да се омъжиш?

— Така ми се струва.

— И ти си ги послушала? Вярвала си в тях?

— Разбира се. Аз съм пчеларка. Вярвам в пчелите.

— Добре тогава — Тео се изправи и протегна ръка. — Да се качим сега горе и да видим какво имат да кажат пчелите по мой адрес.

— Няма да направя такова нещо, Тео. Грейди не беше алергичен. Пчелите само го дразнеха — много, но имай предвид, че теб биха могли да те убият. А това просто не е добра основа за лични взаимоотношения.

— Хората всеки ден се справят и с по-лоши проблеми — каза Тео, изправяйки я на крака въпреки всичко. — Не е, като да обичаш Селин Дион или нещо такова.

— Ама аз обичам Селин Дион. Кой не я обича? И защо не: всичко ѝ е съвсем наред. Само чудовище не би обичало Селин Дион. Не е, като да не обичаш човека, който отхапва главите на малки беззащитни птички.

— Аз харесвам този човек!

— Е, както виждаш, Тео, ние изобщо не сме съвместими. Всичко е заради хормоните или феромоните, или какви бяха онези другите неща, които произвеждаш, когато се надбягваш в маратон?

— Ендорфини — каза Тео, докато я извеждаше нагоре по стълбата и отвън на покрива. — А ние комуникираме, нали? Комуникацията е разковничето към всяка успешна връзка, всеки го знае. За съвместимост с насекоми изобщо не става дума.

Хванал здраво ръката на Шугър, той я издърпа направо до скулптурата, чийто пищен бюст гъмжеше от Елизабет Шеста и нейните поданички.

— Моля те, Тео — примоли се Шугър, като се опитваше да го дръпне назад. — Недей.

— Шугър Уолъс, ти трябва да знаеш, че съм сигурен за теб, по-сигурен съм, отколкото за всичко друго, за което съм бил сигурен в целия си живот, и не се сещам за по-добър начин да ти го засвидетелствам.

Тогавя той застана на едно коляно, а главата му беше опасно близо до мърдащия пчелен сутиен на скулптурата и в този момент, за ужас на Шугър, Елизабет Шеста се вдигна над телата на другите пчели и започна да кръжи над тях, докато една по една, по сто и по хиляда, всичките се вдигнаха от „Фернандо Ботеро“ и оформиха плътна черна лента във въздуха зад Тео.

— Ставай, Тео, моля те — увещаваеше го Шугър. — Да влизаме вътре. Ще го обсъдим там.

Но Тео остана на мястото си, докато Елизабет Шеста водеше движещата се лента от свои подчинени в кръгообразно знаме над главата му — като холограмен ореол.

— Не — каза той, леко изпотен, но непреклонен. — Няма да вляза вътре. Мислиш си, че пчелите са нещото, което стои между мен и теб, и бъдещото ни щастие, но аз съм тук, за да ти покажа, че не е така.

— Носиш ли си поне шведската химикалка? — попита Шугър. — Ако те ужилят, какво трябва да направя?

— Няма да ме ужилят — отвърна Тео и наистина, царицата и нейната кохорта не се доближаваха на по-близко разстояние. — Няма да бъда ужилен повече, отколкото вече съм, Шугър. Но дори и да се случи... знаеш ли какво? Всички се оказваме ужилени по един или друг начин. Не можем да се крием от страх да не ни се случи пак.

— Можем! Точно това трябва да направим! Особено ти! Моля те, Тео... стани.

— Няма да стана, докато не кажеш, че ще се омъжиш за мен.

— Аз дори не те познавам!

— Мога да те направя щастлива.

Коленичил накриво до статуя на гола жена върху покрива, обграден от пчели, които можеха да го убият, той изглеждаше като човек, най-малко отговорен за нечие щастие. Все пак тя виждаше в тези негови бездънно сини очи непоколебимата увереност, нежността, която я караше да се разтрепери, желанието, което отекваше във всяко нейно потръпване.

— Тео, наистина ме е страх.

— Знам, че те е страх. Но ако се съ согласиш да се омъжиш за мен, няма да бъда ужилен до смърт тук, пред очите на всичките ти приятели, които гледат от твоята тераса, и няма да се наложи да носиш до гроб бремето на вината.

Шугър се обърна и видя приятелите си да ѝ махат от собствения ѝ покрив.

— Какво е това... Международен ден на изнудването ли?

— Не е изнудване, ако наистина искаш да кажеш да, но просто си прекалено учтива.

— Не съм прекалено учтива. Само колкото трябва. Тео, моля те. Пчелите не са на себе си; не мога да отговарям за действията им.

— Значи наистина искаш да кажеш да?

— Не! Категорично не искам, Тео, но може би...

— Но може би?

— Може би, добре, чакай малко. Може би, ако се съ согласиш повече никога да не ми предлагаш да се омъжа за теб, ще изляза на вечеря с теб.

— Обещаваш ли?

— А ти?

— Обещавам.

— Тогава и аз обещавам.

Щом Шугър изрече тези думи, Елизабет Шеста поведе верните си служителки високо нагоре в небето над двама им, далеч от Тео, далеч от неговия покрив, още по-нагоре към короните на дърветата в „Томпкинс Скуеър Парк“, а после обратно на победоносна обиколка, завихряйки ги накрая пак долу върху скулптурата, и ги настани в чатала на „Фернандо Ботеро“.

На съседния покрив госпожа Кешъл, господин Макнали, Нейт, Руби, Джордж, Лола и дори Итън радостно извикаха.

37.

Госпожа Кешъл правеше пролетно почистване благодарение на новите очила, които Шугър беше настояла да си купи.

Без тях нямаше никаква представа колко мръсотия и на колко места се е натрупала в апартамента ѝ. С тях не можеше да мръдне, без чехлите ѝ да вдигнат буря от прахоляк или в полезрението ѝ да влезе паяжина.

Намери продукти в хладилника си, престоили там от деветдесетте години, и тъкмо опитваше с лъжица нещо яркожълто и пикантно от един буркан, който не си спомняше да е виждала преди, чу похлопване. Като се надяваше това да е Шугър с още сладки, свещи, бурканче мед или успокояващ крем за загрубелите ѝ лакти, тя се затътри към вратата и я отвори.

Беше господин Макнали с най-хубавите си неделни дрехи и държеше портативен касетофон.

— О! — каза госпожа Кешъл.

Беше облечена с най-развлечената си роба за чистене, скъсан чорапогащник, стар шал, завързан небрежно около несресаната ѝ коса, и без червило. (Беше се отказала от него; отиваше твърде далеч по каньоните на нейните бръчки.)

Но когато господин Макнали я погледна, точно в този момент не видя нищо подобно. Видя само седемнайсетгодишното момиче, което забеляза съвсем близо до „Флорес стрийт“ преди толкова много години и което спечели с една-единствена червена роза. И с чувал да беше облечена, за него нямаше да има значение. Всъщност можеше да се каже, че до голяма степен е облечена точно така, но това не го интересуваше.

Хана Кешъл бавно връщаше радостта в живота му, независимо колко синтетична беше нейната нескопосана работна дреха.

И въпреки че беше в неизгодна позиция и се чувстваше изцяло неподготвена, с петно от нещо жълто на носа и постоянно свистене в ушите вече от две години, госпожа Кешъл успя да разпознае това.

Нещо в погледа му ѝ намекна, че няма нужда да се оттегля зад сигурната стена на своите язвителни забележки, крили истинските ѝ чувства толкова години.

— Джими Макнали — каза вместо това тя, сякаш носеше най-фини кожи и беше обсипана с диаманти — какво те води при моята врата по това време на деня?

В края на краищата беше едва седем сутринта.

— Хана Кешъл — отвърна той с познато блещукане в очите. — Много бих искал да ми доставиш удоволствието от следващия танц.

Той непохватно заопипва касетофона, апартаментът се изпълни с музика и госпожа Кешъл се сети, че в дома ѝ не се беше чувал звук като този от много, много време, като се изключи шумът на телевизора.

— „Шестнайсет свещи“ — каза тя и усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Това беше първата песен, на която бяха танцували.

— Взех си нови подложки за фортовете — отвърна господин Макнали. — Точно както казах. Така че може ли да вляза?

Госпожа Кешъл кимна и той се вмъкна край нея, постави касетофона върху телевизора, после се обърна и протегна ръце. Тя пристъпи в обятията му без миг колебание и затанцуваха бавно из стаята.

— Помниш ли, Хана, когато беше моята кралица на девойките?

— Това да, помня — отвърна тя. — Но защо купих три буркана с тайландска къри паста, не мога да ти кажа.

— Още си добра танцьорка, знаеш ли?

— И аз бих казала същото за теб. Упражнявал ли си се през всичките тези години?

— Нито веднъж. А ти?

— Никога.

Тя отпусна уморената си глава на рамото му.

— Престанал си да пиеш, Джими? Вярно ли е?

— От деня, в който ме изхвърли. Оттогава — нито капка.

— Изхвърлих те само защото...

— Знам, Хана, знам. Съвестта не ми дава да те обвинявам, въпреки че те обвинявах. Но вече не. Трябвало е да си луда да ме търпиш. Бях ужасен съпруг и съжалявам.

Трябваше да минат двацет и седем години, но ето че дойде време за това признание. Госпожа Кешъл не танцуваше, а летеше.

— Ние си подхождаме — призна господин Макнали. — Господ да ми е на помощ, бях го забравил.

Тя също, но сега всичко се завръщаше.

— Млъкни и танцувай, Джими — каза тя.

Той млъкна. И продължиха да танцуват.

38.

Тео и Шугър излизаха на срещи точно както нормалните хора, само че с по-забавен ритъм.

Той ѝ купуваше бонбонени кутийки с форма на сърце и живи цветя за терасата, пращаше ѝ картички; по една всеки ден с щатската поща, всяка с ръкописно послание.

„Нямам търпение да те видя довечера“ — пишеше в първата.

„Обичам твоя смях“ — гласеше втората.

„Извинявай, че разлях кетчуп на роклята ти“ — пристигна третата.

Тя му приготвяше свински пържолки със сос от мед и горчица, своя орехово — меден кейк „Среща с любимия“, купи прелестна пепитена дрешка за Принцеса, който я изяде още щом му обърнаха гръб.

Сърцето ѝ имаше право да заеме най-предното място точно в това увеселително влакче. Колкото повече време прекарваше с Тео, толкова по-идеален ѝ се струваше той.

Единственото препятствие бе голямото двойно легло, заемащо половината апартамент.

Тя много искаше Тео да я хвърли върху него и хубавичко да разтури гладко изпънатите завивки, но още беше прекалено уплашена, за да си позволи да стигне толкова далеч. Не че се страхуваше да се върне в играта. Считаше всяко свое преживяване след Грейди за подобрене и мислеше, че в тази област може много повече, отколкото да е само сравнително компетентна. Но за нея да спи с Тео, беше най-интимното препятствие за преодоляване и тя не искаше то да е разочарование.

Просто с присъствието си Тео я караше да се задъхва, наелектризираще я с докосването си и въпреки че сега Шугър признаваше, че е лудо влюбена в него, една мъничка част от нея — наранената, уязвима част — още търсеше вратички за измъкване. Една мъничка част от нея искаше да се държи за старата позната

перспектива да продължава да се мести и да не взима никого със себе си.

Тогава тя се запозна с племенницата му и веднъж и завинаги стигна до заключението, че да продължи да се мести, може и да не е опция.

„Аз и Франки сърдечно те каним на пикник довечера по здрач в общинската градина на Шеста улица“ — се казваше в изписаната на ръка картичка за деня.

Шугър занесе от своя меден пай, Тео — хубава бутилка розе, плюс бейгъли и пушена съомга от „Ръс и дъщери“, а Франки — люляк джудже в глинена саксия.

— За твоите пчели — каза тя, докато ѝ я даваше. Беше изтънчено момиче с розови кичури в косата. — Проверих какво харесват.

— Ти и аз — отвърна Шугър — много добре ще си паснем.

Наблизо дойдоха и седнаха други двама души с две по-малки деца и донесоха за своя пикник дълги сандвичи с кюфтета и ябълков пай, както и домашен любимец — заек с балон „Честит рожден ден“, завързан за каишката му.

— Ето ти идея, която Лола би могла да развие — каза Шугър. Магазинът за балони оставаше отворен по-често напоследък, но хората, които влизаха и излизаха от него, според Шугър не приличаха на купувачи, които си падат по балони.

— Макар да мисля, че Принцеса иска да изяде заека — отбеляза Франки.

Майката от другия пикник вдигна поглед и заговорнически се усмихна на Шугър и тя осъзна, че тримата с Тео и Франки изглеждат като обикновено семейство. Сълзи погъделичкаха opakото на клепачите ѝ. Толкова отдавна се беше сбогувала с всякакви мисли за обикновено семейство. Но сега, докато седеше сред последните пъстри петна на вечерното слънце и Принцеса пъхтеше от едната ѝ страна, а от другата Тео и Франки играеха карти и се дразнеха взаимно, сърцето ѝ се отвори за всички възможности.

Замисли се за братята си Бен и Трой; за техните жени и дъщери, които никога не беше виждала; за своя някога горд баща и за разочарованата си майка. За улиците южно от „Броуд“, където като момиче бе скитала с Мис Пикълс и където беше изоставила перспективата за нещастен живот с Грейди.

Замисли се за всички години, в които бе пропуснала да е част от това, а после погледна Тео — трапчинката му постоянно си беше на мястото, широките му рамене с готовност чакаха да поемат нейните тревоги заедно с неговите собствени — и почувства нещо друго, нещо вълшебно, като мехурчета шампанско, танцуващи в устата ѝ, пръскащи надежда до всички най-далечни разклонения.

Беше време.

— Ела при мен, след като заведеш Франки у тях — прошепна тя в ухото му, когато двамата я оставяха на „Флорес стрийт“.

Франки никога не беше прибирана у дома толкова бързо.

Когато Тео дойде в жилището ѝ, Шугър беше подредила свещи, нежно трептящи из цялата стая: иланг-иланг, розово, ванилово и портокалово масло. Нощта беше красива, блещукащите светлини на Долен Манхатън изплуваха от мътно розовия залез, а бученето на града свиреше на фона като далечен оркестър.

Тео беше търпелив мъж, би чакал Шугър вечно, но в момента, в който тя отвори вратата, по изражението на лицето ѝ разбра, че няма да му се наложи. Тя го дръпна вътре, върху леглото, после, без да казва и дума, разкопча ризата му, обърна се и вдигна косата си, за да може той да развърже роклята ѝ, която се плъзна на пода, оставяйки Шугър окъпана единствено в трепкащата светлина на луната и свещите.

— Готова съм да ти покажа тайната си луничка — каза тя. И го направи, както и още няколко други неща.

На покрива на света, в манхатънския „Алфabet Сити“, Тео и Шугър правиха нежна, ласкава, съвършена любов. Той не я разочарова. Тя не се умори да го открива.

— Наистина прилича на Джордж Буш, права си — каза Тео за луничката на третата поредна сутрин, в която се събуждаше до нея.

Милваше гладкия ѝ корем, гледайки петънцето над бедрото ѝ, а тя наблюдаваше през френските врати как пчелите ѝ щастливо жужат пред кошера. Те все така продължаваха всеки ден да го изоставят.

— Мисля, че Елизабет Шеста наистина те харесва — каза Шугър. — Не само че отказа да те убие, но когато оставаш тук, тя също остава.

— Аз съм възхитителен — съгласи се Тео. — Всички насекоми го потвърждават.

Той я придърпа по-близо и пак я целуна.

Разбираемо предпазлива към адвокатите, Шугър беше запяла друга песен, когато разбра, че той вече работи за нетърговска организация, подпомагаща бездомните и по-бедните нийоркчани.

— Но когато Джордж падна върху теб и ти помисли, че е бездомник, изобщо не прекъсна телефонния си разговор — каза тя. — Видях го със собствените си очи.

— Никога не съм мислил, че е бездомник — отвърна Тео. — Имаше чисти нокти на ръцете и миришеше на „Олд Спайс“.

— Това аз го казах!

— А телефонният разговор беше, за да уредя спешно финансиране на приют в Бронкс, който скоро щяха да затворят. Предотвратихме го и това не се случи, благодаря, че попита.

Разказал ѝ беше как дълго време работел за много богати хора и за момент дори се превърнал в един от тях. Тъкмо тогава срещнал Керълин, жената, станала негова съпруга и която отначало отговаряла на всички изисквания.

— Но после почнах да се чудя дали изискванията не са били в нечий друг списък — призна той.

Керълин живеела, за да се забавлява, а Тео скоро се уморил от това. Спяла до късно, а той обичал да става рано. Не ядяла много, а той поглъщал тонове храна. Обичала „Хемптънс“, а той винаги се чувствал като чужденец там. Керълин извадила на показ страна от характера на Тео, която той не знаел, че притежава, нито пък искал да проявява отново.

Около година след развода започнал да преобръща изцяло живота си, когато една сутрин се събудил и осъзнал, че няма и един приятел.

— А аз съм свестен човек. Макар че по онова време — може и да не ти се вярва — бях голям задник.

— Знаеш ли, имам проблем с ругатните — каза Шугър. — Макар че трябва да призная — на шотландски звучат по-добре. А що се отнася до вярването, не ми се струва толкова трудно.

— Майка ми също имаше проблем с ругатните. Според нея издавали липса на въображение.

— Изглежда, наистина е била прекрасна, Тео. Не е чудно, че толкова ти липсва.

— Иска ми се да се бяхте срещнали. Никога не е притежавала и пукнато пени, но пък имаше златно сърце.

— Сигурно много се е гордеела с теб.

— В началото да и сега също би се гордяла, но ако ме беше видяла по времето, когато пилеех заработените с тежък труд пари за вратовръзки от петстотин долара и бутилки „Крут“, би ме изритала с всичка сила.

— Голям късмет си извадил с такава майка — каза Шугър, без да може да скрие тъгата и копнежа в гласа си.

— Да — отвърна Тео, внимателно заобикаляйки темата за семейството на Шугър. — Още по-голям късмет извадих, че имам теб.

Шугър на свой ред не можеше да повярва на собствения си късмет, въпреки че способността ѝ напълно да му се довери още беше в процес на развитие.

— Виж, не се ядосвай — каза Тео една сутрин, след като ѝ донесе закуска в леглото (дебели резени препечени филии с квас, прясно мандраджийско масло и мед от Айдахо — любимият му). — Но има един човек, с когото искам да се запознаеш.

Сърцето ѝ се сви.

— Защо да се ядосвам? Вече не си женен, нали? Не си гей? И не се разменяш всеки ден със своя идентичен брат близък, също наречен Тео?

— Еха — каза Тео, сядайки на ръба на леглото. — Не. Нищо от гореспоменатото.

Той ѝ взе филията и хвана двете ѝ ръце в своите.

— Нищо между теб и мен няма да се обърка — каза ѝ. — Никога. Е, може би нормалните неща, като например че мен ме е страх от пчелите ти, а теб те е страх от ризите ми, но няма мръсни тайни, които вече да не съм ти казал. Никакво бедствие не се таи зад ъгъла. Не бих направил нищо, което може да те нарани. Обичам те, Шугър, с цялото си сърце и душа и това няма да се промени никога, обещавам ти.

Тя го целуна.

— Въпреки че, ако имах тайна за пазене — добави той — идентичен брат близък със същото име би била наистина великолепна идея.

Излязоха на обяд в кафене „Лайф“ на „Скуеър“, за да се срещнат с приятелката на Тео. Тя пристигна почти веднага, след като седнаха —

пълничка руса жена, обвита в няколко пласта шалове от скъп черен кашмир, която си проправяше път към тях, промушвайки се между масите.

Щом приближи, Тео стана.

У нея имаше нещо познато, макар че Шугър не можеше да го определи съвсем. Държеше луксозна чанта „Джейн Бъркин“ и носеше огромен пръстен с диамант. Не приличаше на обичайните обитатели на „Алфabet Сити“.

— Розали Портман — каза Тео, докато жената проверяваше дали столът е мръсен, преди предпазливо да седне на него. — Това е Шугър Уолъс.

Портман?

— Майката на Руби — каза Розали.

Шугър не можа да скрие изненадата си. Руби описваше майка си като хладна и контролираща и Шугър си я представяше като версия на Ета от Горен Ийст Сайд. Но тази жена не беше хладна. А разтревожена. Майсторски боядисаната ѝ руса коса отказваше да стои събрана; страните ѝ пламтяха и имаше капчици пот на горната устна. Беше нервна.

— Срецнах Розали тук, докато търсех теб — обясни Тео. — Още преди месеци, преди сладоледа.

— Запознали сте се тук, в кафенето?

— Да — каза Розали. — Идвам доста често.

— Всички преследвачи идват тук — добави Тео.

Розали се засмя и лицето ѝ засия, изпълнено с очарование и топлота като парижки уличен фенер.

— Да, Тео беше първият човек, който ме накара да се почувствам добре, че шпионирам собствената си дъщеря. — Тя му се усмихна. — Всъщност беше първият човек, на когото казах.

— Шпионирала си я?

— Не звучи много хубаво, но... виж, знам, че сте станали добри приятелки — започна Розали — затова сигурно ти е казала, че имаме трудни взаимоотношения.

— Просто ѝ обяснявам, че майките винаги се грижат за дъщерите си, дори и това да не е очевидно през цялото време.

— Благодаря — каза Розали. — Много дипломатично. Оценявам го и разбира се, че се грижа за нея. Всъщност обичам я до лудост, но...

— За кратко изгуби присъствие на духа, но се пребори да си го върне.
— Очевидно си наясно, че Руби страда от анорексия.

Руби никога не го беше наричала така, но Шугър кимна.

— Още ми е трудно да повярвам. Беше такова красиво малко момиченце. Ето, имам снимка. — Тя отвори портмонето си и извади портрет на Руби: усмихнато закръглено дете от детската градина с дълга руса коса на къдрици, в ръцете с шарена близалка. Приличаше на ангел.

— А ето и още една, когато беше по-голяма, точно преди да се започне... — На тази снимка Руби носеше дънки и широка фланелка. Косата ѝ беше гъста и се спускаше на грамадни лъскави къдрици по раменете ѝ, но усмивката беше изчезнала: в очите ѝ се бе появила познатата дистанцираност. Лицето ѝ беше закръглено, а тялото — женствено, с меки извивки.

— О — каза Шугър, преглъщайки бучката в гърлото си, защото нямаше голяма прилика с тази Руби, която познаваше сега. — Красива е.

— Нали? — отвърна Розали. — Но нищо от това, което казвах, не можеше да я убеди, че е така. В училище ѝ се подиграваха, че е дебела. Мисля, че точно там сгреших с избора. А момичетата на тази възраст могат да са толкова жестоки. Направих всичко по силите си, но тя обвинява мен. Знам, че е така. Обичам да си хапвам, да се забавлявам, да готвя, да пазарувам. И майка ми беше същата; и двете споделяхме една и съща страст. Но Руби мисли, че аз съм я направила дебела.

— На мен не ми изглежда дебела — обади се Тео, критично оглеждайки снимката.

— Нито на мен. Това се отключи точно след тринайсетия ѝ рожден ден. Тъкмо се бях омъжила повторно и всъщност това мина доста гладко за нея, но проблемът в училището съществуваше постоянно. Тормозели са я, предполагам, и тя просто престана да яде. За известно време сякаш вниманието към нея действително ѝ харесваше. След това почна все повече да се влошава.

— Сигурно е било страшно — каза Тео, връщайки снимката.

— Отначало мислех, че можем да се справим, но после осъзнах, че проблемът се задълбочава все повече и повече. Понякога ми се струваше, че го прави, за да ме нарани, да ме накаже, че толкова много

обичам храната, като умре от глад. Но друг път виждах, че наистина не иска да е такава, че е хваната в капан и изпълнена с гняв.

— Толкова съжалявам, Розали — каза Шугър.

— Аз съм нейна майка, мога да издържа — продължи Розали. — Но това е много тежка болест, изпитание за всяко семейство. Съпругът ми има двама синове и за тях беше доста стряскащо, защото обичаха Руби, тя беше толкова мило, обичливо момиченце, но болестта я открадна от всички нас. — Тя извърна лице, за да скрие сълзите си.

Шугър се протегна и стисна ръката ѝ.

— Още е мила и обичлива. Виждам го всеки ден.

— Благодаря — отвърна Розали и колебливо опита да се усмихне. — И аз много съжалявам. Вероятно мислиш, че съм чудовище. Не е естествено да пратиш дъщеря си навън из...

— Дебрите на „Алфabet Сити“ и отвъд? — подсказа Тео с точно отмерена лекота.

— Моите родители нямаше да ми позволят дори да припаря дотук, докато растях — призна Розали. — Казвах, че „Авеню А“ е най-добре, „В“ е за смелите, „С“ — за лудите, а „D“ — за мъртвите.

— „Флорес стрийт“ е съвсем безопасно място за нас, както и за Руби — отбеляза Шугър.

— Знам — отвърна майка ѝ. — И виждам, че сега е по-щастлива, отколкото у дома, но все още не е преодолела анорексията.

— Обеща ми да потърси помощ — каза Шугър. — Зарече се и мисля, че наистина се опитва.

— Госпожице Уолъс... Шугър... много съм ти благодарна, че се грижиш за дъщеря ми, но аз познавам болестта много по-добре от теб, много по-добре от самата Руби и е малко вероятно да оцелее, като „се опитва“ сама. Има нужда от много специфично лечение и макар че никога не би приела препоръка от мен, има голяма възможност да я приеме от човек като теб. Заради което всъщност съм тук. Питам се дали мога да спечеля подкрепата ти.

Шугър пое дълбоко въздух.

— Не съм сигурна, Розали. Разбирам, естествено, че искаш да ѝ помогнеш, но ще е ужасно да знам, че действам зад гърба ѝ.

— Не е необходимо да стигнем чак дотам. Открих една жена от клиника в Горен Уест Сайд, тя е консултант по холистична медицина, освен това е правоспособен психолог и мисля, че си заслужава да

опита. Говорих с нея, стори ми се крайно нетрадиционна, значи Руби без съмнение ще я хареса. И е постигала резултати. Така че, можеш ли да кажеш, че ти си я открила... — Тя подаде на Шугър визитна картичка. — Само за това моля. Лекарката знае, че трябва да прати сметката на мен, ако Руби я посети. Ще ѝ обясни, че поема безплатно клиенти, ако случаите им са извънредно сложни или нещо подобно.

— Не искаш ли да дойдеш и да се видиш с Руби, докато си в квартала?

— Бих дошла, разбира се, бих дошла, но не мисля, че точно сега това ще ѝ помогне — каза Розали. — Единственото, което искам, е тя да се почувства по-добре, а аз не съм част от това, не сега, но се надявам някой ден да бъда, а дотогава просто ще чакам и... ще гледам. Само това мога да направя.

Шугър погледна визитката в ръцете си и пак чувства бучката в гърлото си.

— Не мисля, че си чудовище. Мисля, че си добра майка. И когато Руби се пооправи, ще е в състояние сама да ти го каже, сигурна съм.

Розали се изправи, в изражението ѝ имаше смирение.

— Искрено се надявам на това — каза тя. — Благодаря ти, Тео, че уреди срещата. Благодаря и на теб, Шугър. Това ли е истинското ти име? Признавам, струва ми се малко...

— Да, майка ми също не си падаше по него — отвърна Шугър.

— Тя как те нарича?

— Съжалявам, че го казвам, но въпреки всичко аз съм Шугър.

Розали посегна към ръката ѝ и я задържа.

— Не съжалявай. Мога да ти кажа, че ти също си добра дъщеря.

— Само ако знаеше — промълви Шугър, докато я гледаха как се отдалечава. — Не че майка ми някога ще ме шпионира. Дори не отговаря на писмата ми.

Тео взе ръката ѝ и я целуна.

— Благословена да си — каза той — заедно си единствената трийсет и шест годишна на света, която още пише писма.

39.

Лола и госпожа Кешъл хапваха пържени филийки от хала^[1] в ресторант „Одеса“ на „Авеню А“, докато господин Макнали беше с Итън в парка. И двете жени харесваха киселото като оцет бяло вино, което сервираха в стария ресторант, и вече бяха пресушили първите си чаши, въпреки че беше едва единайсет часът преди обяд.

— Трябва ли да те наричам Хана? — попита Лола.

— Не, не трябва — отвърна госпожа Кешъл.

— Добре. Защото би било странно, нали?

— Странното е, че толкова много редовни клиенти идват в магазина ти, а никой не излиза с балони.

— О, значи срещата ни е на хазяйски начала? — Лола стовари чашата си и се подготви за отбрана. — Ще ми четеш закона за нарушаване на обществения ред? Боже, трябваше да се сетя.

— Първо на първо — каза госпожа Кешъл — аз те избрах да живееш на номер 33, защото харесвам името ти и ти и детето имахте нужда от почивка. Не! Не ме прекъсвай. Ето как стоят нещата. Все още избирам да живееш там — чуваш ли ме? Още искам да живееш там, но ако превръщаш мазето в свърталище на порока, това трябва да спре. Такива са правилата.

— Свърталище на порока? Имаш предвид, като онези с опиума?

— Още ли може да се намери опиум?

— Не знам. Не употребявам наркотици! И съм съвсем сигурна, че не върша и пороци! Вече не. Аз съм самотна майка, госпожо Кешъл. Просто гледам да се справям.

— Добре, но вече не продаваш балони, а имаш много клиенти, затова може би ще ми кажеш какво правиш там долу.

— Обещавах ли да не изперкваш?

— Не мисля, че преди ми се е случвало, така че да, обещавам.

— Татуировки — въздъхна Лола. — Правя татуировки. И всъщност съм доста добра, но нямам нито диплома, нито разрешително, нищо, просто се научих от моя бивш приятел в Сан

Франциско. Отначало нарисувах една на онзи тип, Роло, а после неговият приятел Рекс толкова много я хареса, че и той пожела и изведнъж при мен почнаха да идват хора, така че почнах да правя тату срещу заплащане. Не знаех дали е незаконно, не знаех, че ти си хазайката, не...

— Да не би сега ти да изперкваш? — попита госпожа Кешъл.

— Съжалявам — каза Лола — но бизнесът с балони не върви.

— Справяш се по-добре от екстрасенса.

— Тя не беше никакъв екстрасенс — отвърна Лола. — Отидох един път при нея и ми взе десет кинта, за да ми каже, че ще се изправя пред много предизвикателства.

— И така ли стана?

— Да, но това можех и аз да ѝ го кажа на нея. Трябваше да познае, че имам идея да отворя магазин точно там, където седи, и че това ще е най-тъпото нещо, което съм правила в живота си.

— Но ако можеш да накараш всеки, който си прави татуировка, да купува по дузина балони, ще успееш всичките да ни заведеш във Флорида за зимата — каза госпожа Кешъл.

— Те просто не са от хората, дето купуват балони.

— Ами тогава защо не го превърнеш в ателие за татуировки?

Лола примигна.

— Вие, разкошни момичета, искате ли да ви наляя още? — попита дребничкият сервитьор в „Одеса“. — Там отзад имам цяла бъчва от това вино и искам да се отърва от него, а единствено вашите стомаси го понасят.

— Но аз дори не знам дали е законно да татуираш хора, ако нямаш, не знам, разрешително ли, какво ли — каза Лола, без да му обръща внимание.

— Ще прием още по едно — обърна се госпожа Кешъл към сервитьора. — Между другото, дали случайно не знаете дали е нужно разрешително за татуиране на хора?

— Братовчед ми Уолтър единия ден работеше в месарница „Фиоручио“ в Джърси Сити — каза сервитьорът — а на другия вече беше отворил студио „Хард Нокс Инк“ на две преки по-надолу по улицата. Струваше му едно посещение в Департамента по здравеопазване и сто долара.

— Само това? Сигурен ли сте?

— Ако питате мен, повече го биваше да прави наденички, отколкото татуировки, но спазва закона. Поне напоследък.

— Никога не ми е хрумвало да питам някого — каза Лола, щом той се изпари. — Мислиш, че мога да го правя? В мазето?

— Вече го правиш — отвърна госпожа Кешъл.

— Как да го нарека?

— Какво му е на „Балоните на Лола“? Създава усещане за мистерия. „Балоните на Лола“? Ама съм дошъл за татуировка. Като тайна кръчма през сухия режим, нещо такова.

— Ти си гениална, госпожо Кешъл.

— Че не съм, не съм — каза тя. — Но съм добре. — Двете погледнаха през прозореца, а отсреща господин Макнали хвана Итън за ръката и му обясни как трябва да пресекат улицата на път за ресторанта. — Дори повече от добре.

[1] Традиционен еврейски сладък хляб. — Б.пр. ↑

40.

В неделя Шугър вербува Тео да ѝ помага на пазара. Сергията ѝ бе станала толкова популярна, че в определени моменти от деня имаше нужда от допълнителен чифт ръце, но от друга страна, просто много ѝ харесваше той да е там до нея.

По-късно същата сутрин една жена с долнище на анцуг си проби път най-отпред и застана с ръце на бедрата, като гледаше в двамата.

— Брей, виж ти! — каза тя.

— Здравейте, мадам, с какво да ви услужа?

— Това съм аз! — каза жената. — Мария. С шоколадовия чипс, две пинти, помниш ли? Здравсти, Ментов — провикна се тя през рамо и по-назад Шугър видя старец, който ближеше зелен сладолед.

Това бяха жената и възрастният от онзи ден, когато тя работи на сергията за сладолед на Маркър Морети.

— Значи вие двамата най-накрая се спогодихте, а? И познайте! От онзи ден, когато се запознахме, аз и Ментовия си станахме компания за разходка. Хей, Ментов! Хубавата мацка най-послед се е разбрала с Джерард Бътлър. Видя ли?

Ментовия се нахвърли върху сладоледа си.

— Винаги си изгубват ума. Виждам съм го стотици пъти преди — викна той.

— Излезе, че не си е изгубил чак толкова ума, колкото мислех — каза Шугър на Мария. — Освен това няма нито трева, нито поезия — викна в отговор тя на Ментовия.

— Извинявайте, може ли да купя малко мед от Род Айлънд? — Към стоката на Шугър сочеше елегантна млада жена. — Майката на моя приятел е от Род Айлънд. Може би ще ѝ хареса. Определено не харесва нищо друго.

— Свекърви, тъщи — каза Мария. — Не можеш нито да ги изядеш, нито да ги гръмнеш.

— Не можеш да им затвориш и устата за повече от трийсет секунди — каза мъжът, застанал до нея.

— Е, изплюйте камъчето. Ще се жените ли? — обърна се Мария към Шугър. — Този път предложи ли ти както трябва?

— Не ми е разрешено да ѝ предлагам — каза Тео, подавайки на друг клиент тестер с крем за лакти.

— Но ти го обичаш, нали? — Мария гледаше към Шугър. — Разбира се, че го обичаш. Вижте се и двамата. Защо не му позволиш да ти предложи?

— Знаете ли, повече предпочитам да говорим за меда — отвърна Шугър.

— Извинявай — каза ѝ Мария — но аз съм по организационните комитети и не мога да оставя този случай така. — Тя се обърна с лице към другите купувачи. — Да си вдигнат ръцете тези, които искат да слушат за мед — абсолютно никой не вдигна ръка. — А сега тези, които искат да чуят защо тя няма да се омъжи за готиния тип със смотаната риза. — Всички вдигнаха ръце.

— Пускай клюката, сладуранке. Хората гласуваха.

Шугър не можеше да отрече колко е щастлива с Тео; пощастлива, отколкото е била някога, и не че не искаше да стане жена на Тео. Просто...

— Не съм готова — каза тя, чувствайки се омаломощена, но Тео я прегърна и нежно я целуна по слепоочието, защото знаеше точно каква е и каква не е.

— Добре — каза Мария, гледайки това. — Вече схванах. Имате си проблем със свекървите и тъщите, нали?

Шугър извърна поглед, Тео прехапа устна и Мария поклати глава.

— Тези кучки — започна тя. — Моята е от Хобокен, така че ще купя меда, който изобщо не е от тези места, и да ви кажа, напълно е безсмислено, че го правя: няма да близне и капка от него.

До края на деня Шугър остана необикновено мълчалива, а вечерта не се интересува особено от палачинките с патешко на Тео. Поиска да си легне рано, споменавайки главоболие.

— Давам едно пени да ми кажеш какво си мислиш — помоли Тео, докато я завиваше. Не можеше да понася да я вижда тъжна.

Но Шугър не успя да формулира мислите си — да не говорим за чувствата си. Обичаше Тео повече, отколкото беше обичала който и каквото и да е и обичта ѝ укрепваше все повече с всеки изминал ден.

Но както беше пробудил у нея най-нежните зони, така беше разбъркал и съответна доза мътилка.

Тео правилно усети, че сладкодумието на Мария пред сергията още повече е размътило точно това бласто.

— Е, ако искаш да знаеш какво си мисля аз — каза той, проследявайки с пръст очертанието на челюстта ѝ — то е, че искам да се запозная със семейството ти.

Шугър седна в леглото.

— Повярвай ми, Тео. Най-вероятно не искаш.

— Не е нужно да се приеме в тесния, официален смисъл, като да се запознаеш с потенциалната си тъща, Шугър, защото знам какво чувстваш по този въпрос. Но те са последното липсващо парченце от твоя пъзел.

Само това каза той — че са последното липсващо парченце от пъзела на Шугър — и тя веднага разбра, че е прав.

— О, ама това беше толкова отдавна и аз ще съм толкова...

— Уплашена?

За свой ужас, Шугър се разплака.

— Не можеш да ги оставиш да те преследват като призраци, мила — каза Тео, придърпвайки я към себе си, прегърна я и я залюля.

— Не ме преследват като призраци — изхълца Шугър. Но всъщност точно това правеха.

— Да идем този уикенд до Чарлстън — каза Тео. — Веднъж завинаги да приключим с това и да се заемем с нашия си живот. Не се тревожи, Шугър. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти.

Едни от младоженците на Руби в „Таймс“ се бяха оженили, спомни си Шугър, само на базата на подобно обещание. Тео нямаше как да знае, че всичко ще бъде наред, но въпреки това го вярваше.

— Наистина ли мислиш така? — попита тя, изваждайки чиста кърпичка изпод възглавницата си.

— Наистина — отвърна той. — Не се страхувам от тях и те не могат да направят нищо, което да ме нарани, така че мога да ти помогна. Можем да направим това заедно. Довери ми се, Шугър.

Толкова добре се чувстваше в обятията му, сякаш всичко действително беше възможно, и наистина ѝ харесваше да има човек, на когото да се довери.

— Добре тогава — каза тя. — О, милостиви Боже мой. Добре.

— Нямах си представа колко щастлив ме правиш — наведе се да я целуне Тео.

— Задръж това чувство — каза Шугър. — Ще ти е нужно, когато срещнеш мама.

41.

В момента, в който таксито пресече „Броуд стрийт“ и намали достатъчно, за да може Шугър да отвори прозореца, тя пое първата си дълбока глътка въздух в Чарлстън от петнайсет години насам. О, колко сладък вкус имаше той! През време на нейното отсъствие родният ѝ град не беше изгубил нищо от блясъка си. Искреше като диаманти върху кадифе в най-представителната бижутерия на Бог.

От лявата им страна блещукаше широката река Купър, небето над нея — в невъобразимо венецианско синьо, а островните военни укрепления на „Форт Съмтър“ се очертаваха като смътен силует в далечината. От дясната им страна боядисаните в пастелни цветове колониални къщи „Рейнбоу Роу“ намигаха зад каролинските палми, преди „Ийст Бей стрийт“ да се разшири и да разкрие най-внушителните чарлстънски домове, възправени на своите четири етажа и неимоверно горди със своите тучни градини и пеещи фонтани, скрити зад филигранни огради и богато украсени портали — сложно изплетени паяжини от желязо.

— Наистина няма друго такова място — въздъхна тя и се обърна към Тео. — Кълна се, бях забравила.

— Прилича малко на Париж, по-ниско разположен — съгласи се Тео. — Само че с по-приятен климат и повече коне.

— И жасминът — каза Шугър. — Конфедеративният жасмин. Усецаш ли мириса му?

Тео театрално подуши въздуха.

— Дали го усецам? Сравнен с него, жасминът на янките е направо като умрял.

Той стисна ръката ѝ. Едва беше продумала по време на полета и въпреки че сега, след като бяха в Чарлстън, вече не изглеждаше толкова зле, още беше бледа като жасмина, който наистина кокетно цъфтеше над почти всяка порта, парапет, вход и улична лампа чак докъдето погледът стигаше.

Шофьорът намали, за да завие по павирана улица, отдалечавайки се от реката.

— Извинете, господине — обади се Шугър, но имате ли нещо против първо да ни закарате до „Батъри Парк“? Моят приятел никога не е имал удоволствието да види крайчето на нашия полуостров, където Купър се среща с Ашли, а бих искала пътъом да му го покажа.

— Това е мястото, на което е започнала Американската гражданска война, точно ей там — обясни шофьорът, като намали и посочи „Форт Съмтър“. — После вече нищо не било същото.

— Градът обаче изглежда чудесно — каза му Шугър. — Добра работа сте свършили, грижете се за мястото.

— Нямало ви е известно време, мадам? — попита той, проверявайки я в огледалото за обратно виждане.

— Дълго време — усмихна се Шугър.

— Няма значение — каза шофьорът. — Който е от Чарлстън, винаги си остава от Чарлстън.

Тео я побутна с лакът и се ухили.

— Човек не може да изпитва блудкави чувства към този град — отвърна Шугър, но вече приближаваха дома на родителите ѝ и от нерви почваше да ѝ призлява.

— Улица „Лагри“ петнайсет, мадам, нали така казахте? — попита шофьорът. — Тази къща ли? Бялата?

— Да, господине, благодаря ви — отвърна Шугър. — Тази е.

— На семейство Уолъс?

— Да, господине.

— Това къщата на вашите родители ли е?

— Да, господине.

— Ами, вие сигурно сте Офейкалата булка!

— Моля?

— Еха, приятно ми е да се запознаем, госпожице Уолъс. Още говорят за вас, знаете ли.

— Извинявайте, как ме нарекохте?

— Добре, дайте да взема чантите — намеси се Тео, като плати сметката и даде на шофьора щедър бакшиш, за да му затвори устата.

— Добре дошла вкъщи — каза той, преди да се качи обратно в колата си, преброявайки банкнотите.

— Офейкалата булка ли ме нарече той току-що? — попита Шугър, щом останаха на тротоара.

— Какъв прекрасен дом. Тук ли си израснала?

— Тео, направо не мога да повярвам, че през цялото време, докато ме е нямало, са ми викали Офейкалата булка. Толкова е конфузно.

— Е, хайде, това издава известно чувство за хумор, не мислиш ли? По-добре е, отколкото да ти викат Жестоката любима или Съпругата беглец.

— Така ли?

— Хм. Гледай какви чудни балкони! — Взираха се нагоре към триетажен, бял дървен дом, който се разпростираше настрани към улицата с дълги веранди, обхващащи дължината на всеки етаж.

— Тук ги наричат пиаци — каза Шугър, любувайки се на експертно подрязаната градина, видима само през изящната ограда от ковано желязо.

— Прилича на много хубаво украсена торта — отбеляза Тео.

— Сватбена торта — сухо добави Шугър. Тя нервно погледна часовника си. — Знаеш ли, като се замисля, по-добре първо да идем да се регистрираме в хотела, преди да влезем тук с гръм и трясък. Винаги съм харесвала „Вендю Ин“. Приятен е. Не чак толкова натруфен. И преди имаше бар на покрива.

— Какво значи „да влезем с гръм и трясък“? — попита Тео, пристъпвайки в сянката, за да избегне съсухрящата жега. — Очакват ни, нали?

— По този въпрос — започна Шугър — всъщност така и не успях да се принудя да им кажа, че ще идваме.

Тео я дръпна в морето от жасмин.

— Не знаят, че сме тук?

— Опитах се, Тео! Наистина. Но всеки път, когато вдигах телефона, за да ги набера, номерът просто ми излиташе от ума или усещах, че ей сега ще повърна, или се виждах как си стягам багажа и изчезвам в Перу и накрая си помислих, че е най-добре да дойдем тук и да става каквото ще, въпреки че е крайно невъзпитано да се появиш без предупреждение, а знаеш какво мисля за лошите маниери.

Тео я изгледа сурово.

— Винаги съм искал да отида в Перу — каза той и в този миг Шугър толкова много го обичаше, че забрави да се страхува и просто го целуна. Колко чистосърдечно би одобрил дядо й този мъж.

Точно този момент избра майка й да се върне от фризьор. Тя натисна клаксона, за да разгони отрепките от входа на къщата си, докато минаваше през автоматичните врати, поглеждайки ги презрително, а после изчезна в имението.

Тео и Шугър останаха като гръмнати на мястото си.

— Тя ли беше?

— Ъ-хъ.

— Видя ли те? — попита Тео.

— Не знам.

— Би ли те разпознала?

— Майките обикновено не разпознават ли дъщерите си?

— Може ли да влезе в къщата от гаража?

— Не знам. Гаражът е нов — каза Шугър. — Но тя никога не е обичала да си разрошва косата, затова си мисля, че да, може. Тео, имам лошо предчувствие. Мисля, че трябва да се върнем в Ню Йорк. Забрави за това. Ако не ме е познала, нищо няма да заподозре. Ако ме е познала, тогава сигурно не иска да ме вижда.

— Шугър, ти обеща да го направиш и по-важното, обеща ми гритс^[1] за закуска! Изобщо не знам що за ястие е това, но няма да се прибера вкъщи, без да съм го опитал. Чуй ме, тя не е моя майка и аз не се страхувам от нея. Ако искаш да се плашиш, ела в Барланарк да се запознаеш с лелите ми. Ще ти вземат акъла, и то не в добрия смисъл на думата. Просто ще бъдем учтиви, като няма да споменаваме изобщо, че сме се отбили без предупреждение.

В този момент покрай тях изтрополи едър, лъскав червеникавокафяв кон, който теглеше в бяла карета блажена млада двойка. Копитата му удряха със силен трясък облите камъни по улица „Лагри“.

— Добър ден — каза файтонджията. — Красота, нали? Приятно прекарване. — Той свали шапката си, а двойката им помахаша.

Шугър махна в отговор.

— Благодаря, да ви се връща — викна тя. Умееше да бъде вежлива.

— Хайде — каза Тео. — Влизаме. — Тръгна с широка крачка към входната врата и енергично почука. — Просто помни, че сме възрастни — каза той. — Нищо лошо не сме направили. Е, поне аз. Не и нещо, което майка ти да знае.

Шугър чу потракването на майчините си токчета по паркета от другата страна на вратата, после, щом вратата се отвори, усети как дъхът ѝ секва и ето я нея, на вид точно както в онзи ужасен ден преди петнайсет години, само че този път носеше светложълто, което винаги предпочиташе, защото правеше чудеса с кожата и очите ѝ.

— Чери Лин — каза тя без оттенък на усмивка, оглеждайки Тео от главата до петите. — И приятел.

Тео беше облечен с риза на шотландско каре и шорти, доста дискретни за неговия вкус, но Шугър знаеше, че майка ѝ няма да погледне благосклонно на подобна премяна.

— На какво дължа това удоволствие? — попита Ета.

— Съжалявам, мамо. Съжалявам, че не се обадох предварително.

— За това ли съжаляваш?

Шугър е взела красотата от майка си, бе първото впечатление на Тео, но тази жена не го поразил с усещането, че има златно сърце. Изглеждаше богата и подла, точно обратното на собствената му майка, и се почувства горд, че въпреки това Шугър се е оказала друга и е тръгнала по свой път.

— Това е Тео Фицджералд — каза Шугър.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Фицджералд — отвърна Ета с тон, който показваше всичко друго, но не и казаното. — Но наистина, няма нужда да стоите отвън като пътуващи продавачи на енциклопедии. Макар че, доколкото ми е известно, вие сте пътуващи продавачи на енциклопедии. Моля, влезте.

Пристъпиха прага на къщата и тръгнаха след Ета към представителната всекидневна.

Ета беше остаряла превъзходно: по въпроса и дума не можеше да става. Дългата ѝ руса коса беше отметната назад с изисканост, която никога не беше излизала от мода, гримът ѝ беше съвършен, бледожълтият костюм — в същия размер, който винаги беше носила, а токчетата на обувките ѝ, по възможност, с два-три сантиметра по-високи.

Изглеждаше поразително. И ако имаше бръчки, то или стаята бе осветена така, че да ги смекчава, или Ета се беше справила с тях хирургически. Можеше да мине за по-голямата, по-студена сестра на Шугър.

— Моля, господин Фицджералд, Чери Лин, седнете. Студен чай за двама ви? Сега ще се погрижа. Извинете ме.

— Еха — прошепна Тео, след като тя излезе от стаята. — Няма да ни улесни живота.

— И за миг не съм помисляла, че ще го направи — каза Шугър, ставайки от дивана, на който се бе настанила с неудобство, и отиде до рояла, нова придобивка в стаята, откакто за последно бе влизала тук, подреден със снимки в сребърни рамки.

Нямаше я на нито една от тях. Имаше отделни фотографии на майка ѝ и баща ѝ през годините, на двамата ѝ братя, докато израстват от спретнати момченца в малките класове през спретнати младежи до спретнати съпрузи и бащи.

— О, това е първата жена на Трой — Мариана — каза тя, вдигайки сватбена фотография на брат си и красива блондинка с дълга рокля без презрамки. — Бяхме съученички в гимназията, но Мариана беше лукава — обясняваше Шугър. — А това трябва да е новата му жена Луси, хубава е, нали? О, а тези сигурно са дъщерите им Ема и София. Какви красиви момичета. А това е другият ми брат — Бен. — Тя вдигна снимката на хубав мъж с друга блондинка и още две малки момиченца. — Това е неговата жена, Джийн, и техните деца — Шарлът и Ребека. Нали са прекрасни? Адвокатът на дядо ми пише веднъж в годината, за да ме държи в течение, но да ги видя всичките тук...

Тео взе снимката от ръцете ѝ и нежно я върна обратно върху рояла, после избърса с палец от бузата ѝ сълзата, която Шугър едва ли усещаше, и целуна мястото, на което се беше стекла.

— Ако дойдат в твоя апартамент, Шугър, също няма да намерят свои снимки.

— Защото е мъчително — каза тя.

— Точно това имам предвид — долетя отговорът му. И двамата се обърнаха, щом потракването на токчета възвести връщането на Ета в стаята.

— Чай — каза тя, оставяйки поднос на масата, после наля на всеки по една чаша от кристална кана. — Съжалявам, не мога да

остана — добави тя — имам важен ангажимент. Ако знаех, че ще идвате... Както и да е, говорих с баща ти и той предлага да отидем на вечеря — в яхтклуба. Чери Лин, надявам се, че няма да ти е неудобно? Ще провери дали братята ти ще успеят да дойдат, но в толкова кратък срок... Е, предполагам, че след като пристигате тук без предупреждение, сте уредили да се настаните някъде? Не бързайте с напитките: Ниси, икономката, ще ви изпрати, скоро привършва с прането. Довечера в осем, Чери Лин. Приятно ми беше да се запознаем, господин Фицджералд. Моля да ме извините, но имам плътен график, а и без това, да... Ще се видим по-късно. Засега довиждане.

Тя изхвърча от стаята, оставяйки усещането, че вътре е с два градуса по-студено, отколкото преди да влезе.

— Е, не мина чак толкова зле — каза Тео, щом Шугър отново потъна във възглавниците на дивана, затвори очи и си пожела да се върне на своя манхатънски покрив.

[1] Качамак от изсушени и натрошени царевични зърна, на които е махната обвивката. — Б.пр. ↑

42.

Пристигнаха в яхтклуба рано, Шугър така и не успя да се отпусне в изискания кретон на „Вендю Ин“.

Дори докато се разхождаха ръка за ръка с Тео надолу край „Рейнбоу Роу“, а вечерният бриз от реката, до която израсна, галеше със свеж полъх страните ѝ, тя почти не забеляза пъстроцветните саксии по прозорците, потопени в островърхо кордилине, стелец се исоп и безчислени искрящи нюанси на върбинка, бегонии, циганче и петунии, с които кокетната улица още повече заприличваше на магазин за бонбони в чезнещата светлина.

Докато седяха в бара и въртяха сламките в напитките си, Шугър каза на Тео, че последния път, когато е била в яхтклуба, е проверявала подредбата на масите за сватбеното тържество.

— Майка ти избра да те доведе тази вечер на мястото, на което така и не си провела сватбеното си тържество?

— Ако трябва да съм напълно честна, да оставим настрана сватбата, това беше най-изисканият ресторант в града — каза Шугър. — А татко ми е много придирчив към бифтека, така че единствената причина не е била да ме разстрои.

Ета и Блейк пристигнаха заедно точно в осем.

— Момиченцето ми — запъти се Блейк към нея и като го видя, Шугър усети болезнено свиване в стомаха. В паметта ѝ лицето му беше застинало във времето, но в действителност беше остарял много повече от майка ѝ. Изглеждаше възрастен, косата му — почти напълно побеляла, лицето — с бръчки, а копчетата на жакета му удържаха напора на шкембе в начален стадий.

Шугър с мъка преглътна сълзите си, докато баща ѝ я прегръщаше, но не я държа дълго в обятията си, а се отдръпна и стрелна бързо с поглед майка ѝ, която със смразяващо безразличие гледаше през дълбоките прозорци на яхтклуба към белите гребенчета на развълнуваната река Купър.

— Татко, това е Тео Фицджералд.

— Приятно ми е да се запознаем, господине — каза Тео и се здрависа. Носеше скъп тъмен костюм от старата си работна колекция и изглеждаше смайващо красив.

— И на мен. Фицджералд. Значи ирландец, така ли?

— Всъщност шотландец, но ще взема каквото мога — отвърна Тео и баща ѝ се засмя. Поне смехът му си беше останал същият.

— Ще почваме ли? — каза Ета, вдигна облечена в ръкавица ръка към управителя на ресторанта и се придвижи като елегантен жираф през стадо по-низши създания към масата им.

— Момчетата няма ли да дойдат? — попита Шугър, когато видя, че масата е подредена само за четирима.

— Помислих, че едва ли ще искаш да се вдига врява — каза Ета, щом сервитьорът разстели салфетката в скута ѝ. Беше красива жена и така изкусна в грубото държание, че беше трудно да я уличиш, но въпреки това на Тео му се прииска да я зашлеви.

— Трой имаше среща — обясни Блейк, без да поглежда Шугър в очите — а Бен прекарва половината си време в разкарване на момичетата си по балет, цигулка, яздене на понита и какво ли не. Джийн определено го държи под напрежение.

— Имат прекрасно семейство — каза Ета, отпивайки глътка от чашата си с вино. — Джийн сега е председателка на клуба по градинарство. И е състезателка по голф. Чудесна жена.

— Да, но готви ужасно — отбеляза Блейк. — Наложих се Ета да ѝ даде старата ни икономка от страх Бен и момичетата да не умрат от глад. Всеки път, като ги виждахме, изглеждаха все по-слаби и по-слаби. Хранеше ги с обезмаслено мляко — дори и малката Бека, когато беше още съвсем малко бебе. Горкичката, от нея беше останала само сянка.

Шугър усети силен спазъм при мисълта за Руби, нейната собствена любима сянка. И толкова ѝ се прииска да седи на голямото ѝ легло, разглеждайки сватбените истории в „Ню Йорк Таймс“, вместо да е тук, в това душно помещение със семейство, към което вече не принадлежеше.

— Джийн и аз имаме намерение да отидем на курс в училището за кордон бльо^[1] в Париж другата пролет — натърти Ета. — Кукла е тя.

— Шугър е невероятна готвачка — обади се Тео. — Прави всичко сама: кексове, сладкиши, хляб — дори и собствени мюсли.

— Не ядете гритс за закуска там, в Ню Йорк, нали, мила? — попита Блейк с искрена нежност.

— Не, татко, но това не значи, че съм забравила вкуса му.

— Ще имаш възможност да опиташ пак гритс, докато си тук, сигурен съм. За колко време сте дошли?

Докато вечеряха, успяха да водят вежлив, макар и скован разговор, въпреки че не казаха нищо кой знае колко важно и за Шугър белият слон на изгнанието остана да гледа заплашително от ъгъла. Стана й ясно от начина, по който Ета демонстрираше много по-голям ентузиазъм към своето шабли, отколкото към храната, която побутваше из чинията си, че това е само затишието пред бурята.

— Е — каза накрая Ета, инспектирайки бледорозовите нокти на едната си гладка, овлажнена ръка, след като чиниите бяха вдигнати — може би сега е времето да ни уведомиш на какво дължим удоволствието за твоята визита.

— Просто горях от нетърпение да видя откъде е Шугър, да видя какво я е превърнало в прекрасната жена, която е днес — каза Тео, преди самата Шугър да успее да отговори.

— А, така ли — леденостудено отвърна Ета. — Ние я наричаме Чери Лин.

— Моля те, мамо — понечи Шугър.

— За теб може да е Чери Лин, Ета, но за мен е Шугър — мило отбеляза Тео. — Дъщеря ти ми донесе голямо щастие и аз бих искал да направя същото за нея, но семейството й липсва. Вие означавате много за нея, въпреки това, което се е случило.

— Това, което се случи, беше, че тя унижи бъдещия си съпруг и нас, и всичките си познати в ден, за който още говорят като за един от най-лошите в енорията на „Сейнт Майкъл“.

— В Чарлстън, където е започнала Гражданската война и целият град е бил сринат до основи? Брей, толкова съжалявам да го чуя — каза Тео с все още мил тон.

— Къде е сомелиерът, когато ни трябва? — попита Блейк.

— Не съм искала да ви унижавам, мамо — каза Шугър. — Трябва да го разбереш. Не бях планирала да ви нараня. Просто не можех да се омъжа за Грейди, това е.

— И избра да го решиш в момента на сватбата ви?

Шугър се сети за онази царица, която кръжеше около Грейди пред олтара. Наистина, пчелите бяха отворили очите ѝ за грешката, която щеше да направи, но Шугър беше офейкала сама.

Ти си силна, чу да казва дядо ѝ. Ти си силна.

— Още пет минути и щеше да е прекалено късно — каза тя. — Грейди Паркс не беше подходящият мъж за мен и ако пак трябва да се омъжвам за него, бих направила абсолютно същото.

— Блейк, казах ти, че това е грешка! — Майка ѝ беше бясна. — Ти си ненормална, Чери Лин. Винаги си била такава. Още от съвсем, съвсем малка. Същата като баба си и онова лудо старче баща ми, главата ти вечно е заровена горе в прасковените цветове, без значение колко неловки ситуации създаваш. Е, аз няма да седя тук и да слушам глупостите ти.

Тя избута назад стола си и сграбчи бледолимонената си чантичка.

— Успокой се, Ета — настойчиво помоли бащата на Шугър.

— Нормална съм, мамо — каза Шугър. — Сто процента съм нормална. Просто се опитвам да се държа с другите така, както дядо винаги ме е учил.

— Не те е научил и на едно смислено нещо — отвърна Ета. — Ти невероятно добре го показва, когато заряза Грейди.

— И как е Грейди напоследък? — Тео изненада Шугър с този въпрос.

— Хайде, Блейк, трябва да си тръгваме — каза Ета. — И не че е ваша работа, но Грейди Паркс щеше да се справи чудесно, ако Чери Лин не го беше изоставила пред олтара и не го беше съсипала.

— Значи още се опитва да създаде семейство — настояваше Тео.

Блейк се покашля и помогна на Ета да си облече връхната дреха.

— Разходите по вечерята са за сметка на баща ти — каза тя, връзвайки колана си. — Надявам се, че ви е харесала.

— Просто защото наскоро прочетох нещо — продължи Тео — което ме наведе на мисълта, че Грейди така или иначе не се е оказал толкова добър материал за съпруг. Три жени, три развода, четири дела за шофиране в пияно състояние.

— Горкичкият не можеше лицето си да покаже на улицата, след като тя го опозори — каза Ета. — Той никога не се оправя от това. Никога.

— Съжалявам, че му причиних страдание, мамо. Не мисли, че никога не съм му съчувствала, напротив. И на всички вас. Но той наистина пиеше. И вече упражняваше контрол и се държеше жестоко. Не аз направих Грейди такъв.

— Приятна вечер, Чери Лин, господин Фицджералд. Радвайте се на останалата част от престоля си. Ще чакам в колата, Блейк.

— Голямо удоволствие е, че се видяхме пак, мила — каза баща й, след като Ета излезе с гръм и трясък. — И да се запозная с теб, господин Фицджералд. Съжалявам за майка ти, любима, но знаеш каква е.

— Мисля, че да, татко. Как е възможно да пази такова място в сърцето си за Грейди, но не и за мен?

— Не знам, любима. И ми се иска да имаш повече полза от мен, но майка ти си е с твърди убеждения и аз съм този, който трябва да живее с нея, така че...

— Знам, няма нищо. Наистина. Просто да знаеш, дълго време се чувствах много зле заради това, което направих. Но никога не съжалих, че съм го направила.

— Разбира се, мила, и май съм благодарен за това. Добре ли си с парите и така нататък? Знам, че адвокатът на дядо ти още ти праща чек всеки месец, но не знам как живееш с такъв доход, а има куп пари, които още си седят тук.

— Добре съм, татко. Мога да се грижа за себе си. Неловко ми е да осребрявам тези чекове.

Баща й изглеждаше натъжен.

— Не бива да ти е неловко — каза той. — Господ ни е свидетел, невинаги сме постъпвали правилно спрямо теб, Шугър, така че най-малкото, което можеш да направиш, е да вземеш това, което ти се полага, без изобщо да те е срам.

Той я прегърна и този път я задържа малко по-дълго.

— Благодаря ти, че се върна. Знам, че не се получи така, както си искала, но пак ти благодаря. — Той я целуна по бузата и докато се отдръпваше, прошепна: — Във всеки случай харесвам новия човек. — После стисна рамото й и си тръгна.

Още преди Тео да понечи да я утеши, към тях се промъкна млада сервитьорка със силно зачервено лице, очевидно развълнувана.

— Вярно ли е, че ти си Офейкалата булка? — попита тя. —
Играх твоята роля в училищния мюзикъл!

[1] Панирани рулца с пълнеж от шунка и сирене. — Б.р. ↑

43.

— Прилича малко на мека полента^[1] — каза Тео следващата сутрин на закуска за своя гритс, доставен от румсървис. — Не схващам „смисъла“ на гритс. Което е срамота, тъй като аз не разпознавам и вкуса на полентата. Защо просто не минем на овесена каша и да приключим въпроса?

— Понеже овесената каша е много изискана и вкусна, нали? — попита Шугър. За първи път, откакто си бяха тръгнали от яхтклуба, я виждаше да се усмихва.

— Да, Шотландия е страна, широко известна по света със своята изискана кухня. Би трябвало да си забелязала изобилието от шотландски ресторанти в Ню Йорк.

— Имаш предвид „Макдоналдс“ ли? — каза Шугър. — Мислех, че е американски. Знаеш ли, срамота е, че мама ни отрязва, преди да си успял да опиташ от нейния пай с бананов крем, защото въпреки всичките си недостатъци прави разкошен пай.

— А ти как се чувстваш днес по въпроса за майка ти?

— Пет минути с нея и пак ставам същата непохватна флейтистка, каквато бях и на осем години — каза тя.

— Изтървала си флейтата?

— Да, Тео, въртях я несръчно, както никога преди не е била въртяна от никого. Учителката ми плака от щастие в деня, в който се отказах да свиря, и ми подари някаква ценна монета, която наследила от чичо си. Просто не съм музикална.

— Не може да си добра във всичко, Шугър. Това води до лоша популярност.

— Мисля, че достатъчно лоша популярност съм натрупала вече — призна тя. — Особено по тези места.

Тео приглади косата ѝ зад ухото.

— Не знам точно какво изпитваш — каза той — защото останах без семейство много отдавна. Но през последните няколко години Нина, Сам и Франки го заместваха наистина успешно. А сега имам

теб. Съществуват и малки семейства и всъщност не е необходимо да си роднина с хората, които те карат да се чувстваш по-добре.

— Ти ме караш да се чувствам по-добре — каза Шугър. — Винаги ме караш да се чувствам по-добре. — И го дръпна под завивките.

— Мислиш ли, че може някога да се върнеш да живееш тук? — попита Тео около два часа по-късно, докато се скитаха ръка за ръка покрай защитното укрепление пред морето, а вълните се плискаха в камъка под тях, вятърът смекчаваше високата влажност и въздухът ухаеше, преситен с мирис на сол и утайки.

— Много обичам това място — каза тя, а звуците от струнния квартет, който свиреше в „Уайт Пойнт Гардън“, се носеха насам-натам с вятъра. — И е прекрасно, че се върнах и го видях пак, помирирах го, почувствах го отново, защото иначе част от мен винаги щеше да копнее за него, но сега...

— Но сега...?

— Но сега, след като съм тук, мисля, че въпросът не е аз да съм в Чарлстън, а Чарлстън да е в мен. Така е и той не може да ми бъде отнет от никого.

— Браво на теб, момичето ми!

— Тео, така, както го казваш, звучи напълно погрешно.

— Аха, така прозвуча, нали?

— Така е по-добре. И знаеш ли? Аз съм по-добре. Опълчих й се, Тео. На майка ми. И заради това мога да издържа факта, че съм с калпава популярност. Така че май вече не бягам. Може да не „схващаш смисъла“ на гритс, но когато се приберем вкъщи, ще почна да ям гритс на закуска и няма да хуквам да се крия, когато чуя южняшки акцент, и може да се върнем тук на почивка, да идем на Съливан Айлънд или... хей! Имаме още цял ден тук, нали? Хайде да отскочим с кола до дома на дядо ми в Съмървил, да видим какво е положението там.

— За теб, Шугър, ще отида навсякъде.

Поеха към Съмървил по панорамния път край река Ашли, Шугър се усмихваше при вида на испанския мъх, който се поклащаше на летния ветреца, и си спомни последния път, когато кара по това шосе с „Волвото“, пълно с пчели, и вкуса на свобода в устата си.

— Тук е истината — каза Тео, щом минаха край входа на имението „Магнолия Плантейшън“ с боядисаните в бяло колчета на

оградите и живописно разпръснатите из него конюшни и пристройки. — В Барланарк няма такава.

— Както където и да е другаде — добави Шугър. — В тази отсечка някога са живели най-богатите хора в Америка. Дядо ме водеше в „Дрейтън Хол“ на всеки мой рожден ден — мисля, че е най-голямата еднофамилна къща, която някой някога е строил. Намира се нагоре по онзи път, с големите дъбове, така че не можеш да я видиш от шосето, но е най-старата запазена плантация в страната. Преструвахме се, че е 1742 година, и си правехме старовремски пикник долу край реката. Дори обличах малък кринолин — можеш ли да си представиш!

— Мога да си представя, че сега носиш такъв — каза Тео. — Кринолин е онова нещо, на което закачаш мрежестите чорапи, нали?

— Говорим за мен и дядо ми, Тео. Дръж се прилично! Той казваше, че човек може да научи повече за американската история от едно посещение в „Дрейтън Хол“, отколкото цял живот в който и да е университет. Знаеш ли, че тази къща е издържала Американската война за независимост, Гражданската война, едно земетресение и урагана Хюго? Ето ти южняшка жилавост.

— Колкото повече ми разказваш за дядо си, толкова повече го харесвам.

— Той имаше златно сърце, както и ти винаги казваш за майка си. И много щеше да те хареса. Знам, че е така, не само защото пчелите ми го разкриха. Сега завий тук надясно, излизаме на „Бейкърс Бридж Роуд“, а после, два-три километра по-нататък, ще стигнем до „Том Пайкс Лейн“ отляво. Боже мой, Тео, в корема ми пак има цяла трупa акробати, които правят задно салто. Защо е всичко това, да му се не види?

— Искаш ли да обърна? Не сме длъжни да ходим. Или да спра за момент? Може да си облечем кринолините и да се върнем в онзи „Хол“, или пък да влезем в Съмървил и първо да грабнем по една газирана вода, или пък... Защо ме гледаш така?

— Обичам те, Тео Фицджералд. Това е.

— Чувствам облекчение, като го чувам — каза той. — Особено след като рискувах да умра от хипотермия при срещата с майка ти.

И двамата се усмигнаха, но усмивката на Шугър не остана на лицето ѝ, щом свиха по „Том Пайкс Лейн“ — селски път, който граничеше с голяма гора — камуфлаж за железопътната линия,

минаваща през нея. В тучни парцели се гушеха скромни къщи, повечето от тях скрити от пътя в сянката на прастари дъбове, кучешки дрян и великолепни живи плетове от хортензии.

— Неговият дом е на половината път нагоре, срещу голямата магнолия на улицата — каза Шугър. — Трябвало ли е да ме попитат, ако са го продали?

— Не, ако е в семеен доверителен фонд, но ако си единствен собственик, трябва. Само ти ли си собственикът?

— Така мисля, но не съм съвсем сигурна — отвърна Шугър. — О, боже, пристигнахме. Толкова е обрасло! О, дядо щеше да се разочарова. Аз съм виновна. О, Тео...

Къщата едва се виждаше от пътя — живият плет, с който дядо ѝ така се беше гордял, защото го поддържаше подстриган като войник, сега беше висок към два метра и от него стърчаха издънки като наелектризирани африкански плитки.

Портата към обраслата алея за коли обаче не беше заключена, затова Шугър я побутна да се отвори и махна на Тео да отиде при нея. И въпреки че в началото калините и увивните рози от двете страни се закачаха по дрехите им, когато си проправиха път само на около метър навътре, стана ясно, че собствеността не е била оставена да се разпада и руши, както Шугър се страхуваше. Някой се беше постарал да я поддържа чиста и спретната. Просто го пазеше в тайна от случайните минавачи. Наистина, къщата беше прясно боядисана и на верандата стоеше люлеещ се стол, много приличащ на дядовия ѝ, заедно с още два други.

Когато се приближи повече, Шугър чу откъм задната част радио, което свиреше кълтри музика, но още по-шокирана остана, че навсякъде имаше пчели: жужаха около розите, които баба ѝ беше посадила преди четирийсет години, за да растат над навеса за коли, летяха между дъбовете и кучешкия дрян, кръжаха из хортензиите. Докато Шугър вървеше по-нататък, видя не един, не два, а три от старите кошери на дядо си, сгущени зад навеса под прасковените дървета. Липсваше само старият пикап, който се беше предал преди години в Калифорния. За останалото сякаш времето беше спряло.

Точно тогава иззад къщата изскочи малко момиченце и я видя. Имаше тъмна коса, вързана на конска опашка, и беше облечено в дълга, сивкава бална рокля, която се влачеше по земята.

Момиченцето спря и се вторачи — очите му бяха големи и кафяви, точно като на Шугър.

Шугър понечи да се закрепил на едната стена на къщата, поглеждайки назад за Тео, но той беше изчезнал от другата страна.

Зави й се свят.

В какво беше нахълтала?

Но тогава иззад къщата излезе друго, още по-малко момиченце, то беше с рокличка на фея и без да си губи времето, отвори уста и извика:

— Татко! Ела да видиш кой е тук!

Зад момиченцата се появи мъж с пчеларски костюм. Беше висок, също като дядо й, с широки рамене и същата галопираща походка. Той свали шапката и булото.

— Шугър?

— Бен!

Беше брат й.

Косата му бе леко прошарена по слепоочията, а тялото — не чак толкова стройно, колкото Шугър си го спомняше, но лицето му си беше също толкова красиво, колкото винаги е било. Момичетата — разбира се, как не може да усети това? — бяха неговите дъщери.

За момент се втрениха един в друг като каубои, които ще се стрелят, после Бен пусна шапката на земята и Шугър се спусна в обятията му.

Прегърна я и я притисна толкова силно, че с всеки удар на сърцето му в рамото й се разтваряше по една отминала година, докато не се оказаха просто обикновени брат и сестра, които са били разделени от усложнения и сега са във възторг, че пак са заедно.

— Татко, плачеш ли? — попита по-голямото от момичетата.

Шугър се отдръпна и Бен избърса лицето си.

— Ами, да, Тиквичке, но това са сълзи от щастие. Много се радвам, че се виждаме с леля ти Шугър.

— Здравей, лельо Шугър — извикаха момичетата в хор.

— Разказал съм им всичко за теб, сестричке. Това са Шарлът и Ребека — каза той и момичетата направиха най-сладките възможни реверанси.

Тогава зад къщата се появи Тео и Шугър също го представи.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Бен и изглежда, говореше искрено. Това стопли сърцето на Шугър повече от всичко друго, което се случи, откакто бяха стъпили на чарлстънска почва.

— Всички ли гледате пчели? — попита тя момичетата. — Преди, когато бях на вашата възраст, идвах тук и помагах на дядо ми с пчелите.

— Знаем — каза Ребека. — Татко ни разказа всичко за теб, как живееш на най-различни места като Мери Попинз и носиш пчелите с теб навсякъде, където се местиш.

— Освен това ни обясни, че пчелите носят отговорност за опрашването на една трета от насъщните продоволствени култури в света — продължи Шарлът.

— А и обичаме мед — добави Ребека.

— Къде са твоите пчели сега, лельо Шугър?

— В град Ню Йорк, на покрива на блока, в който живея.

— Чух нещо такова — каза Бен, вдигайки булото.

— От мама? Пиша ѝ за рождените дни и по Коледа просто за да я държа в течение, но никога не съм сигурна какво ви предава. Тя ли ти каза, че съм тук?

— Не обича да говори много по този въпрос — отвърна Бен и изглежда, се почувства неловко. — Повечето новини научавам от Филипс, адвокатата.

— Хей, момичета — каза Тео — ако татко ви разреши, искате ли да дойдете с мен в града да си купим сладолед?

— Ооо, да — отвърна Ребека.

— Мама не дава да ядем сладолед — напомни ѝ Шарлът.

— Не е нужно да казваме на майка ви — обади се Бен. — Разбира се, Тео, би било чудесно.

— Благодаря ти, миличък — целуна го Шугър и се почувства много благодарна, че го има.

Всяко от момичетата хвана Тео за ръка, тръгнаха заедно надолу по алеята за коли, изчезвайки в камуфлажа от буйна растителност, и оставиха Бен и Шугър да се гледат един друг в захлас.

— Годините изобщо не ти личат — каза Бен. — Още приличаш на...

— Офейкалата булка? — предположи Шугър. — Да, чух за това.

— Е, ти предизвика голямо раздвижване. Но беше толкова отдавна, че най-вероятно имаме да обсъждаме по-добри неща. Искаш ли да седнем на верандата? Вътре имам бутилка бърбън, определено мога да се справя с едно-две малки.

Вътре къщата беше точно такава, каквато Шугър си я спомняше, но наскоро преобоядисана и с няколко допълнения като миялна машина и нов кожен диван вместо старите раkitени мебели, които дядо ѝ предпочиташе.

— Кой живее тук?

— Никой — каза Бен.

— Тогава кой я поддържа?

— Аз.

— Защо?

— Ами, в случай че се върнеш, Шугър.

Шугър го погледна удивена.

— Поддържах си къщата заради мен?

— Да, по дяволите — отвърна той, възпирайки грубия си изказ. — Извинявай. Искам да кажа, да, естествено. Винаги съм смятал, че един ден просто ще се появиш тук, но времето си минаваше, седмиците ставаха месеци, месеците — години и... Знаем, че трябваше да направим повече да те издирим и да те доведем у дома, но това не означава, че не ни липсваше. Или че не мислехме за теб. Ужасно много ни липсваше. Особено на мен. Без теб семейството ни вече не беше същото.

— Не съм искала да ме намерите и да ме доведете у дома, Бен. Това е истината. Знаех, че съм ви посрамила, и май свикнах с мисълта, че всички ще сте по-добре без мен, но просто не можех да се омъжа за Грейди. Животът ми с него щеше да е отвратителен, а и тогава в църквата видях нещо, от което ми стана ясно, че трябва да е или сега, или никога.

— Пчелите?

— Да, сър. Пчелите.

— Ами те определено добавиха към ситуацията драматизъм в доза, с която в „Сейнт Майкъл“ не са свикнали особено.

— Смешното е, че колкото повече приближаваше денят на сватбата, толкова по-несигурна се чувствах дали искам да се омъжа за него, но никога не се чувствах несигурна дали искам да избягам.

— Да-а, а Грейди накрая показа истинската си същност — хладно каза Бен. — Трой още не иска да чуе и думичка против него, но аз се радвам, че ти не остана, Шугър. Радвам се, че замина.

— Така ли?

— Обичам Чарлстън, наистина; сега имам дъщери и искам те да израснат, както израснахме ние: в красивия град, в който всички с гордост живеем. През уикендите излизаме с платноходка или ходим да ловим раци с родителите на Джийн на Едисто Айлънд, или ги водя тук, макар че Джийн не иска да идва с нас. Ние сме от Чарлстън, Шугър, във всяко едно отношение, до мозъка на костите си и аз се помирих с този факт, но истината е, че не съм като Трой и татко. В живота ми тук има неща, които мразя, но проблемът не е дали съм тук.

— Тогава какъв е?

— От една страна е работата ми. Добър съм като адвокат, но колкото по-дълго практикувам, толкова по-малко ми харесва и въпреки това съм вързан за професията си.

— Не си вързан, Бен. Не си длъжен да си адвокат — можеш да правиш всичко, което поискаш.

Брат й качи краката си върху парапета на верандата и отпи здрава глътка от бърбъна.

— Много ми се иска да беше истина, Шугър, но аз и Джийн вече сме свикнали с хубавия живот. А и имам баща, по-голям брат, милиони отговорности. Повярвай ми, вързан съм. И повечето време нямам нищо против това, но да знаеш колко съм ти завиждал през годините, че градиш живот за себе си, че ходиш там, накъдето те отвее вятърът. Затова се иска решителност.

Светът проблесна в един тъничък отрязък от време и Шугър видя живота си като бижу, предизвикващо завист: ослепителен скъпоценен камък, излъчващ енергия и възможност, каквато никой друг, само тя можеше да притежава, независимо какви бяха недостатъците му.

— Тази решителност не е точно моя — призна тя. — Просто правя това, което ми казват пчелите на дядо. Всяка година слагам царицата върху картата му — помниш ли, той я държеше на стената в стаята за гости? Всъщност царицата ми показва къде да отида и аз просто я следвам. Изглежда по-лесно, отколкото да решавам сама, Бен, затова не го чувствам като смелост. И изобщо, повечето хора ще кажат, че това е направо умопобъркващо.

— Значи пчелите те върнаха тук?

— Не, пчелите ме заведоха в Ню Йорк и когато отидох там... Ами да, сигурно по някакъв начин те са ме върнали тук. Дълга история и много време мина, така де, от Грейди насам, но благодарение на пчелите си имам Тео.

— Еха, сестричке — каза Бен — наистина много се радвам за теб. Заслужаваш го, нали знаеш?

— Той е адвокат, колкото и да ми е неприятно да ти го съобщя, и преди е бил от голямото добрутро, но сега работи за нетърговски организации. И не се страхува от нищо и никого. Трябваше да го видиш снощи на вечерята с мама!

Бен се задави с бърбъна.

— Как мина?

— Не много добре. Още ми е безкрайно ядосана. Не мисля, че някога ще ми прости и татко никога няма да ѝ се възпротиви, но вече съм го приела.

— Трябва да знаеш нещо за гнева на мама — каза Бен. — Не бива да продължаваш да живееш с мисълта, че е само към теб. Не е така. Повечето е към татко. Той ѝ изневерява, Шугър; от доста време. Мама знае и той знае, че тя знае, но остават заедно, защото татко има нужда от нея, а тя се страхува да не остане съсипана, но е изпълнена с гняв. Вероятно на нея самата хиляди пъти ѝ се е искало да избяга и също да заживее в Ню Йорк.

— Татко ѝ изневерява? Сигурен ли си?

— Сто процента сигурен.

— Но това е ужасно! Трой знае ли?

— Всички знаят.

— О, горката мама. Не можеш ли да го накараш да престане?

— Не се бъркам в това, Шугър. Той и без това не ме слуша много. Трой е неговият доверен човек. Понякога си мисля, че в някои отношения изобщо не съм като тукашните оправни момчета, но карай. Виж само какви деца имам. Те са най-хубавото нещо, което някога съм правил. И даже не знам защо ти разказвам всичко това, вероятно защото ти винаги си била най-подходящият човек, с когото може да се говори. Уф, както и да е, стига толкова за мен. Разкажи ми за Тео. Откъде е той? Що за човек е?

— От Шотландия е и да си кажа правичката, в началото го мислех за напълно луд — започна Шугър. — Но колкото повече го опознавам, толкова по-здравомислещ ми се струва. Оказва се, че единственото нещо, по което наистина е луд, съм аз, а това определено е много приятно.

— Смяташ ли да се омъжиш за него?

— Не мисля, че съм от тези, които се омъжват.

— Ако той наистина те обича и ти наистина го обичаш, и не живеете на една крачка от майка ни, сигурно няма нужда да се жените.

Седяха и приятно разговаряха в сянката на кучешкия дрян; Бен й разказа, че е дошъл в дядовата й къща на следващия ден след като е избягала и е заварил джипа на Трой и още един рояк объркани пчели. Не знаел откъде са дошли, но взел обратно няколко от кошерите на дядо им от неговия стар приятел пчелар, който ги беше наследил.

— Той ми помогна в поддръжката отначало, докато сам почнах да идвам и да ги проверявам — каза Бен. — И сигурно съм заобичал тези проклетии. После се зах да стегна къщата, да се грижа за градината и преди да се усетя, имах хоби, което не включваше голф и всички останали адвокати в Чарлстън.

Поначало го пазел в тайна, така каза, защото не искал Ета да надуши и да се вбеси, но после се родили момичетата и започнал да ги води тук, а те се привързали към пчеларството като патици към вода.

— Предполагам, че ни е в кръвта — каза Бен и Шугър усети някаква промяна дълбоко в костите си, която не можеше да обясни, но която я накара да се почувства по-спокойна и по-щастлива, отколкото някога е била.

Когато момичетата се върнаха с Тео, той остана на верандата с Бен, а Шарлът и Ребека показаха на Шугър пчелите.

Всяка от трите извади по едно парче пчелна пита и седна под прасковените дървета да похапне. Медът се стичаше през пръстите им, а при Ребека — направо по гърдите й.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза тя на Шугър. — Обикновено сме много внимателни.

— За какво да имам против, мила? — попита Шугър.

Момичетата се спогледаха.

— Това е роклята ти — каза Шарлът. — С нея си щяла да се омъжваш за господин Паркс, но вместо това си я оставила тук на нас.

Вече не беше бяла и не се стелеше по същия начин върху момиче, високо само един и двайсет, но наистина беше булчинската ѝ рокля отпреди да офейка.

— Днес е мой ред да я нося, защото последния път Шарлът я сложи — обясни Ребека.

— Изглежда красива, облечена на теб, миличка — каза Шугър. — Не мога да си представя по-добро приложение от това, да я носят две толкова разкошни момичета.

— Веднъж татко я пхна в пералнята и тя се сви — призна Шарлът — но ние нямахме нищо против, нали, Бека?

Когато стана време да си тръгват, Шугър се усещаше като човек, доста по-различен от онзи, който си пробиваше път през обраслите храсти с хортензии няколко часа по-рано. Отново имаше чувството, че е част от семейство, макар и не изцяло нейно и дори непълно.

— Благодаря, че толкова добре се грижиш за дома на дядо — каза тя на Бен. — Мислех, че сърцето ми ще се пръсне от мъка, когато се върна тук, но знаеш ли какво стана? Случи се точно обратното.

— Това е твоят дом, Шугър — отвърна той. — Готов е и те чака, когато го поискаш.

— Върни се за рождените ни дни! — каза Ребека. — Моят е на четвърти септември, а на Шарлът е на шести септември и винаги ходим на пикник в „Дрейтън Хол“.

— Понякога идват също дядо и Ети — каза Шарлът. — Обличаме се официално.

— Но не с тази — поясни Беки, повдигайки шлейфа на сватбената рокля. — Тя е тайна.

— Пикник в „Дрейтън Хол“. Звучи страхотно — каза Шугър. — Ако дойда... Все пак се надявам да се видим много скоро.

Въпреки че тя и Тео не бяха добре дошли в дома на улица „Лагри“, все пак, ако поискаха, можеха да избягат в това специално, скришно кътче от стария ѝ свят. Можеха да са част от живота на тези момиченца, а вероятно и от семейството на по-големия ѝ брат, ако той пожелаеше.

Докато се носеха надолу под балдахина на „Ашли Ривър Роуд“, покрай ширналите се изумруденозелени пространства с най-видните исторически забележителности на Южна Каролина, покрай щастливите поляни за пикник от нейната младост, Шугър се почувства

добре дошла. Взаимоотношенията между хората понякога се пропукваха, някои от тях никога не можеха да бъдат запълнени, след това завинаги оставаха да зяят непоносими бездни — такава беше суровата истина.

Но човек можеше да тръгне и по нови пътеки, които пропълзяваха през неизследвани територии и заобикаляха онези негостоприемни препятствия, подобни на рифовете в плитчините на солените низинни тресавища.

И това беше много вълнуващо.

— Знаеш ли, ти всъщност никога не си ми предлагал както трябва — каза тя на Тео.

— Какво да съм ти предлагал?

— Да се омъжа за теб.

Тео едва не изскочи от пътя.

— Шегуваш ли се? Ами героичната и рискована постъпка до пчелите ти, онзи път на моя покрив?

— Не смятам шантажа за официално предложение.

— Ами това, че ми каза никога повече да не ти предлагам?

— Ех, ама си промених мнението по въпроса.

— Така ли?

— Да. Не защото мисля, че трябва да се оженим, а защото вече не мисля, че не трябва. Изведнъж ми се стори, че не е чак толкова невъзможно.

— Не е чак толкова невъзможно? Направо не вярвам на ушите си — каза Тео и намали. — Усещам, че по този въпрос трябва да удрям, докато желязото е още горещо.

— Удряй — каза Шугър.

Той отби и спря на бордюра до лъскавите бели парапети на поредната ширнала се плантация по река Ашли и излезе от колата, после заобиколи откъм страната на Шугър и отвори вратата.

Една червеникавокафява кобила с великолепието на огнена светкавица доприпка до парапета, за да види какво става, като тръскаше копринената си грива и доволно пръхтеше.

Тео не ѝ обърна внимание — въпреки че всъщност се страхуваше и от коне — и хвана ръката на Шугър, като ѝ помогна да стъпи на тучната зелена трева.

После застана на едно коляно, пренебрегвайки кобилата, която го буташе по рамото, и се обърна към любимата си.

— Шугър Хъни Уолъс, изключителна пчеларке, любовта на моя живот, жената на моите мечти, най-добрият ми приятел завинаги, ще ми окажеш ли огромната, огромната чест да станеш моя съпруга?

Шугър се огледа из просторните вълнисти пасища на най-щастливото място от своето детство, после зърна гирляндите испански мъх, които нежно помахваха към нейното бъдеще.

— Ами да, Тео Фицджералд — каза тя. — След всички усилия, които положи, ще е грубо да не го направя.

[1] Традиционно италианско ястие от царевично брашно, качамак. — Б.р. ↑

44.

Както цветовете на любовта даваха плод из Юга, така ранобудните ѝ пъпки се разтваряха на Север, върху покрива на Шугър.

На Руби и Нейт беше поръчано да се грижат за Елизабет Шеста, докато стопанката ѝ я нямаше, и двамата се срещнаха смело да предприемат повдигането на покрива, да извадят рамките с мед и накрая да намерят царицата. Докато отново събираха кошера, след като бяха видели, че майката е в добро състояние, рамото на Руби докосна лакътя на Нейт и тя изпита толкова силно вълнение, че — както покъсно каза на Шугър — сякаш те изстрелват в Космоса.

Нейт обаче беше малко по-напред върху листа от възможности пред тяхното приятелство, затова, когато усети, че го удря ток от допира, знаеше точно какво е това и какво да направи по въпроса. Освен това носеше пчеларското було, което му даваше допълнителни сили в полето на общуването.

— Може ли да ти приготвя обяд? — попита той Руби. — Не е необходимо да го ядеш. Просто ще ми хареса да го направя за теб.

Беше стигнал до заключението, че е трудно да признаваш на момичетата чувствата си към тях, но понякога си струваше риска.

Руби нямаше намерение да яде нищо, но с всяко ястие, което Нейт приготвяше, тя все пак чувстваше как се плъзва все по-надалеч и по-надалеч от самотата на сърцето, което четеше за историите с щастлив край на другите хора и се приближаваше към свой собствен щастлив край.

В деня, в който Нейт отиде да кандидатства в „Ситроен“ за още една позиция като майстор сладкар, тя го чака отвън през всичките четири часа, които му бяха необходими да разбере, че Ролан Моран има твърде много общо с неговия шеф в ресторанта, за да поиска някога да работи за него или за когото и да е друг, приличащ на тях двамата.

— Скачам от тигана за пържене направо в огъня — каза той, когато се появи, а лицето му пламтеше.

Като зърна унизеното му изражение, Руби плъзна малката си студена ръка в неговата голяма, топла длан и общо взето, никога вече не я пусна.

Освен това имаше идея, която трябваше да подобри не само нейното и неговото благосъстояние, но и това на Лола.

Магазинът за балони и татуировки вече отваряше много по-често и въпреки че продажбата на балони съвсем малко се беше повишила, иглите на Лола се превръщаха в истинско изпитание. По цял ден потенциалните клиенти влизаха, излизаха или се въртяха около мазето и не правеха нищо друго, освен да задръстват стъпалата пред входа и да дразнят неимоверно много Джордж.

— Трябва да продаваш пастите си там — предложи Руби на Нейт един следобед. — На това място има неотложна нужда от хубава храна. И от кафе.

Когато разказаха на Лола, тя хареса идеята, но според нея щяло да се получи прекалено странна комбинация.

— Но това е „Алфabet Сити“ — възрази Джордж, щом чу за идеята. — Точно тук идват странните хора, за да не се чувстват толкова странни. На мен съчетанието ми изглежда идеално.

Нейт започна да пече сладкиши, Руби да прави кафе и двамата проявяваха голям ентузиазъм да надуват балони, а Лола татуираше до насита и магазинчето най-после набра популярност.

— Тук е като в комуна — каза една вечер госпожа Кешъл на господин Макнали на път за вкъщи след урока по танго. — Сигурно си делят и огризките, защото мисля, че големият се смалява, а малката... е, поне не се смалява още повече.

Вярна на обещанието си, Руби посещаваше консултантката по холистична медицина в Горен Уест Сайд. Лечението не беше леко: на всеки направени две крачки напред се връщаше една и половина назад, а понякога и три. В болестта ѝ нямаше логика и изцелението не беше гарантирано, нито пък бързо, но това, което приятелите ѝ със сигурност знаеха, беше, че сега Руби не иска да ги напусне, а да остане при тях. А с присъствието на Нейт в нейния свят поне сърцето ѝ вече не умираше от глад.

45.

Утрото на втората сватба на Шугър Уолъс се роди във всяко отношение също толкова красиво, колкото и през първата, но този път булката не изпитваше нито страх, нито съмнение, а само блажения трепет, че е сигурна. По причини, които бяха строго пазена тайна сред приятелите ѝ, тя нямаше възможност да остане в апартамента си предшестващите четирийсет и осем часа, затова я настаниха при Руби на първия етаж, а Руби отиде при Нейт.

На покрива на Тео кипяха приготовления за сватбата и някои от тях щяха да бъдат разкрити чак на самия ден, така ѝ казаха.

Това уреждаше Шугър чудесно, понеже прекара двата дни, преди да се омъжи, не в процедури за лице и коса, нито в масажи, а прибираще реколтата мед от своя нюйоркски покрив.

Предпочиташе никога да не го прави пред погледа на пчелите, защото, въпреки че имаха негласно споразумение — Шугър се грижеше за тях и те се грижеха за нея — все пак, щом се стигнеше до събирането на меда, имаше чувство, че ги обира. Разбира се, Елизабет Шеста изобщо не се интересуваше от това. Тя и нейните пчели бяха толкова щастливи и усърдни през седмиците, откакто Шугър и Тео се обвързаха, че имаха достатъчно мед да нахранят едва ли не целия квартал „Алфabet Сити“.

Все пак Шугър искаше да постъпи както трябва, затова Нейт ѝ помогна да пренесе корпусите, пълни с набъбващи, преливащи от мед рамки долу в апартамента на Руби, после използва мускулите на новата двойка влюбени (макар че Руби нямаше кой знае какви) да остържат пчелния восък от запечатаните килийки и да освободят течното злато.

Първо го изсипаха в големи барабани, после го прецедиха и изляха в дванайсет големи керамични стомни, от които Шугър щеше да сътворява своите чудеса през идните месеци.

Сутринта на втората си сватба Шугър Уолъс за първи път сложи в устата си от меда на „Алфabet Сити“ и той се оказа най-сладката,

най-вкусната ѝ реколта досега. Сподели капещи лъжици от него с приятелите си, докато ѝ помагаха да се приготви, и всички бяха в главозамайващо добро настроение.

— Вчера финикийците на Нейт бяха вече разпродадени до единайсет часа — каза ѝ Руби, докато гледаше как Шугър прибира назад косата си в хлабав кок шиньон, а Лола нагласява роклята ѝ.

— Аз пък си скъсвам задника от татуиране — каза Лола.

— Извинявай. Дупето.

Лола може и да обичаше да носи рошави изкуствени елечета и кожени миниполи, но за Шугър беше изработила рокля, която булката сякаш се беше родила да носи (въпреки че отказа татуировка на гърба, която да гласи: БОТЛАНДИЯ = ВЕЧНА ОБИЧ).

Роклята беше от бледозлатиста коприна, която сякаш се стичаше като мед от раменете ѝ и се събираше на земята в краката ѝ.

— Изглеждаш толкова красива — каза Джей, бършейки очите си. Откакто пристигна, не престана да плаче.

— Ти пък изглежда имаш нужда от едно голямо питие — отбеляза госпожа Кешъл. — Макар че според мен предпочиташ нещо малко с чадърче вътре.

— В шкафа до хладилника има бутилка „Мейкърс“ — каза Шугър, обръщайки се с лице към приятелите си.

— Наистина си много шик — призна госпожа Кешъл.

— Макар че, ако се омъжвах на твоята възраст, щях да си уголемя гърдите.

— Може да се ожениш за втори път за господин Макнали и да си ги уголемиш — предложи ѝ Лола.

— Нищо ми няма на гърдите — отвърна госпожа Кешъл обидено. — Предишната ми женитба с него беше провал. А и ми харесва пак да съм Кешъл. Ще живеем в грях за известно време, да видим какво ще се получи.

— Ах ти, сочна стара мацке — каза Джей. — Предполагам, че не мога да те заинтригувам с някоя тумбеста чаша?

— Освен ако в нея няма лед и сносна пиячка.

— Аз и ти така ще си допаднем!

— Хайде, да си жив и здрав — чукна се с него тя и изгълта питието си.

— Всички ли са готови? — попита Шугър, нахлузвайки златните си сандали. — Защото аз със сигурност съм.

Джордж чакаше отвън на стъпалата, портиерските му копчета блестяха толкова ярко, че слънцето хвърляше отблясъци в тях и привличаше вниманието от половин пряка разстояние.

— Госпожице Шугър Хъни — каза той и предложи да я хване под ръка. Сватбеното тържество тръгна нагоре по улицата, сви зад ъгъла и влезе в блока на Тео, където чакаха господин Макнали, Итън, Нейт и Принцеса, за да съпроводят близките на булката до покрива.

Щом влязоха в апартамента и им предстоеше да минат през вратата в горния край на стълбата, която водеше към терасата, Джордж нареди на Шугър да си затвори очите.

Шугър се подчини, усещайки хладната жилка във въздуха, която възвестяваше настъпването на есента. Беше ден, който намекваше, че предстоят наистина по-хубави неща, и тя не можеше да не се усмихва на невероятния потенциал на всички животи, с които бе свързана.

Тя и Елизабет Шеста вече щяха да живеят на Пета улица с Тео, но кошерът отглеждаше нова царица и Шугър до голяма степен беше сигурна, че тя накрая ще се озове при Нейт и Руби пак върху покрива на „Флорес стрийт“. Ако това не беше обещаващо, значи изобщо не беше наясно кое е.

Джордж пристъпи с нея през вратата.

— Вече можеш да отвориш очи — каза Руби зад нея.

Шугър стоеше в началото на коридор от тъмни, стройни дръвчета. Всяко от тях беше плътно обсипано с милиони бели цветчета и засадено в своя керамична саксия с бяла сатенена панделка, завързана около нея.

— Какво ще кажеш? — обади се Джордж. — Дървета манука от Нова Зеландия.

Струваше му цяло състояние и му отне два дни, но Тео беше създал съвършения рай за пчелите, в който да вземе Шугър, да я държи и подкрепя от този ден нататък, в добро или лошо, в болест и в здраве. В края на коридора от манука стоеше той, носеше пола със семейния тартан на Фицджералд и усмивката, която рядко слизаше от лицето му. Шугър едва се стърпя да не хукне между любимите дървета на пчелите и да се хвърли в прегръдките му.

Вместо това тръгна спокойно по пътеката, с Джей до нея, натоварен да предаде тази пчеларка на мъжа на мечтите ѝ. Ничии други. Само нейни.

Чак когато стигна до Тео, хвана ръката му и погледна зад него, видя, че кошерт ѝ вече е поставен на новото място, а обитателките му се чувстват напълно като у дома си. Храстите гардения стояха като изпънати войници пред статуята на Фернандо Ботеро, а зад тях се издигаше великолепният манхатънски хоризонт.

— О, Тео! Сигурен ли си? Точно сега? Тоест, на сватбата ни?

— Сигурен съм — каза той. — Никога не съм бил по-сигурен. — После бавно я завъртя кръгом, за да се обърне с лице в противоположната посока, и тогава Шугър видя брат си Бен.

До него бяха жена му и момичетата им, а до тях стояха Трой, неговата жена и техните дъщери. А после в полезрението ѝ се появи нейният баща, широко усмихнат; зад него беше майка ѝ — с каменно лице и дори не гледаше в нейната посока, но беше там.

В най-важния ден от живота на дъщеря си: беше там.

Шугър твърдо бе решила да не плаче, но имаше толкова много причини да е щастлива, а за първи път в живота си не носеше носна кърпичка. Шивашкото майсторство на Лола не се простираше до джобове. Но Нейт видя, че е в затруднение, и се притече на помощ, като ѝ подаде кърпичката, с която много отдавна Шугър му беше услужила.

И в присъствието на своите истински приятели и семейство Шугър Уолъс се омъжи за Тео Фицджералд, а пчелите ѝ любезно останаха в своя кошер.

ШУГЪР УОЛЪС И ТЕО ФИЦДЖЕРАЛД

Шугър „Хъни“ Уолъс, на 36 години, и Тео Фицджералд, на 40 години, се ожениха в събота на покривната тераса на младоженеца в „Алфabet Сити“, Ню Йорк.

Двамата се срещат на близкото „Авеню В“ в деня, в който госпожица Уолъс за първи път пристига в Манхатън и не носи нищо друго, освен един кошер с пчели, поилка за птици и запасите от мед, които продава на пазара „Томпкинс Скуеър“ всяка неделя.

Господин Фицджералд, адвокат за нетърговска компания, която приютява бедните, казва, че изпитал чувства към госпожица Уолъс още в мига, в който я видял, но в отношенията им имало огромно, непреодолимо препятствие. „Тя е луда по пчелите — каза той — а аз съм алергичен към тях.“

Близката приятелка на госпожица Уолъс Руби Портман каза, че било очевидно за всички, които познават двойката, че са родени един за друг, но изглеждало малко вероятно само съдбата да ги събере заедно. „Повече или по-малко, трябваше да я изнудим да му даде втори шанс, след като той, общо взето, се побърка, щом видя кошера ѝ — каза госпожица Портман. — Защото ужилване от пчела на практика можеше да го убие.“

„Знаех, че ако успеем да преодолеем моите алергии, ще имам сърцето ѝ за вечни времена — каза господин Фицджералд. — И успяхме, имам нейното сърце, а тя — моето. Тя е великолепна, мила, умна, забавна и се надявам да живея сто и четирийсет години само за да изпитвам удоволствието да потъвам в красивото ѝ лице всеки ден през следващите сто години.“

Когато я попитахме дали някога се е притеснявала за смъртоносната алергия на съпруга си, като се има предвид как си изкарва прехраната и постоянната им близост до пчелите, госпожица Уолъс отговори: „Моите пчели са имали безброй възможности да атакуват Тео и са избирали да не го правят. Изглежда, знаеха, че той е

подходящият мъж за мен, много преди аз да го разбера. Звучи налудничаво, но знам, че е вярно“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Толкова много хора ми помогнаха в проучването за тази книга, че веднага се извинявам на онези, които съм забравила. Просто съм на такава възраст. Може половин ден да се чудя къде съм сложила очилата си, а мина доста време, докато излезе тази книга, затова, с цел тя да стигне до вас по-скоро, да почваме.

Джим (поне така мисля, че се казваше) от Ситун ме заведе при първия ми пчелен кошер и ме запозна с пчелите си, които се намираха над пристанището на Уелингтън. Тогава разбрах, че пчеларите са много специални хора, които ще трябва да опозная, и наистина, почти без изключение се оказаха мили, готови да помогнат и щедри в раздаването на мед. Благодаря също на Силвейн от Нгайо, на Сара от Уейдстаун и на прекрасната Денис и нейния съпруг от Муриуаи Бийч.

Джули Чадуик от Комвита на залива Пленти беше изумително гостоприемна жена, сладка като мед. Благодарение на нея прекарах деня с експертите по меда Ралф и Джонатан и после често ѝ се обаждах с допълнителни въпроси. Впрочем, обожавам меда 15+ от манука в Комвита. Има не само прекрасен вкус, но прогонва настинка и грип и трябва да се намира във всеки кухненски шкаф. Дори изпратих малко на моята болна братовчедка в Италия. Да, състоянието ѝ се подобри. Макар че, честно казано, бяха нужни два месеца, докато медът стигне до нея.

Пчелите по света преживяват трудни времена в момента, но хубавото е, че можем да направим нещо по въпроса — самите ние да станем пчелари. За повече информация относно тежката съдба на опрашителките, горещо препоръчвам прекрасната научно-популярна книга на Хана Нордхаус „Жалната песен на пчеларя“.

Благодаря на колегите членове на Нюйоркската асоциация на пчеларите и по-специално на Джими Джонсън за следобеда ни из „Нароус Ботаникъл Гардънс“ в Бруклин. И на моята великолепна приятелка Наоми Сарна; какво невероятно преживяване беше за мен! Благодаря ти много за времето, прекарано в градината ти на покрива на

Осемнайсета улица, и всъщност за цялото време, което ми отдели. Твоята компания е истинско удоволствие.

На манхатънската ландшафт дизайнерка Карън Фауш благодаря за изчерпателната информация относно циклите на градските насаждения в Северното полукълбо. Без нея покривът на Шугър щеше да е само една сбирка от полуживи каучуконосни фикуси. Джан Уернър ме посрещна с отворени обятия (в пчеларски костюм) в „Грийн Оейсис Гардън“ в Ийст Вилидж, същото направи и Адам от „Бридж Кафе“. Каква гледка имат само вашите пчели...

На моите скъпи, любими приятели в Ню Йорк — голяма целувка на Ричард Рубен за апартамента в „Челси“ и още една за това, че ми показва пазара преди толкова много години; на любимия ми „северен елен“ Рик Гидоти, че ми направи снимка на покрива (вижте неговата благотворителна дейност на www.positiveexposure.org); на Роджър, че ме стори по-добра в безброй много отношения, и на Тоби, защото аз просто обичам Тоби. Благодаря също на Ники и Луиза от Домъс за тяхното приказно гостоприемство и трайно приятелство и на Джен и Доналд, че ме приютиха, буквално, по време на бурята.

На Стефани Кабът от „Гернърт Къмпани“, благодаря ти, че си човекът, който винаги ме брани. Понякога имаш нужда само от един човек, а ти никога не се предаваш. Мисля, че си невероятна. Благодаря и на Ана, Ребека и Уил за упоритата им работа.

По-близо до дома — моят скъп приятел Майкъл Мойнахън, който си отиде, но никога няма да го забравим. О, освен това не си е отишъл, а просто си тръгна от „Харпър Колинс Австралия и Нова Зеландия“, но дружбата ни продължава. Майкъл, ти си извор на велика мъдрост и източник на безценно знание и почти съм ти простила за онзи инцидент през 2001 година с разваления сандвич с пушена съомга, за който трябваше аз да платя. Но не напълно.

На Ана, Аманда, Кейт, Пам и всички, които измъчвах в „Харпър Колинс Австралия“ за корицата — благодаря, че не отхвърлихте имейлите ми! На „Харпър Колинс Нова Зеландия“ — обяд: скоро! На Рейчъл от „Уилям Мороу“ — благодаря, че вярваше.

И на всички читатели, които отговориха на моя доста жалък зов за помощ в края на „Dolci di Love“ и ми пратиха имейли — ОБИЧАМ ВИ. Изпълвайте дните ми с радост. Продължавайте да пращате.

Но може би най-много искам да благодаря на големия красив Ню Йорк. Колко неща са за изхвърляне в този град и ВЪПРЕКИ ТОВА си остава най-искрящият диамант в пръстена за вечна вяроност на нашата планета. Устоях и не купих фланелката, но наистина, наистина, наистина обичам с цялото си сърце този град. Парковете, храната, театърът, салоните за маникюр и педикюр, разпродажбите, хората и хуморът ме карат да се връщам отново и отново за още.

При подготовката на „Сватбени пчели“ имах голям късмет да прекарам почти три месеца в Ню Йорк за проучването, както моите така наречени приятели много обичат да отбелязват, на онази част от града, където се развива действието в книгата. Постигнах го с помощта на Ник Каподиче, когото срещнах в невероятния музей „Тенъмънт“ (www.tenement.org) и който ни заведе на частна гастрономическа обиколка в Долен Ийст Сайд (сериозно, бейгълите от „Ръс и дъщери“ са изключителни, както и палачинките от „Ванеса“ на „Елдридж стрийт“); а също и на Роб Холандър, който ме заведе на разходка из „Алфabet Сити“ (leshp.org/walking-tours/alphabet-city).

Между другото, доколкото разбирам, всичко под „Томпкинс Скуеър Парк“ се е наричало Долен Ийст Сайд, но постепенно е станало известно като Ийст Вилидж. Това е един сивкав район, за разлика от действителния район, който е много зелен. В тази част на Манхатън има повече общински градински пространства, отколкото където и да е другаде, благодарение, според мен, на факта, че много сгради са били изгорени в лошите стари времена и никой не е искал да ги строи наново, затова пространствата са станали градини. Откакто ходих там през 2011 година, едно държавно училище от квартала на Шугър в реалния й живот на ъгъла на Източна Пета улица и „Авеню В“ дори отвори ферма върху покрива на сграда. Да се разхождаш из тази част на града в слънчев ден, е като да си Алиса в Страната на чудесата; и ако откриете „Криейтив Литъл Гардън“ на Източна Шеста улица, моля ви, влезте, разопаковайте обяда си, седнете и благодарете на Господ, че съществуват такива места.

Читателите често ме питат как ми идват идеите за книгите и аз невинаги успявам да си спомня (вижте по-горното споменаване на очилата ми за четене) или пък е сложно, но със „Сватбени пчели“ си спомням и е просто. През 2009 година аз и моят скъп съпруг Марк Робинс потеглихме на прекрасно пътешествие из Съединените щати.

Тръгнахме от Сандпойнт, Айдахо (Хейхей, Дан и Алисън, и моята шотландска сестра Лесли), после се отправихме към Ню Йорк — моя най-любим град в целия свят. После отлетяхме за Дърам, Северна Каролина, и по Източното крайбрежие отидохме с кола до Чарлстън, Южна Каролина — красив град, който веднага трябва да посетите, ако още не сте ходили. Можех да остана вечно да си бърбря с Марта на верандата за нейното „настаняване и закуска“ на „Чърч стрийт“ 15, южно от „Броуд“. Така и не се свършиха нещата, за които да си говорим. Оказва се, че всичко, което говорят за южняшкото гостоприемство, е истина и ние получихме повече от полагащото ни се, докато пътувахме до Савана, Джорджия, после до Кентъки (благодаря за скромния ми обичай с бърбъна, Кентъки), после до Нашвил и Мемфис в Тенеси и накрая до Ню Орлианс в Луизиана. Тези безценни седмици бяха изпълнени с хубава храна, музика безспир, смях и новооткрити приятели.

В края на тази невероятна обиколка се замислих какво наистина има значение за мен в живота ми в този конкретен момент и стигнах до шест неща: любовта, приятелството, обноските, град Ню Йорк, Юга и меда.

Резултатът е „Сватбени пчели“. Поради причината че представлява моментна снимка на особено щастлив период от живота ми (всичките ми „проучвателни“ периоди са щастливи), тази книга заема специално място в сърцето ми и се надявам да ѝ се насладите в същия този дух.

Да благодаря за това, което имам, изглежда, е още едно нещо, което ми убягва от паметта. Това съм аз, която говори на себе си, между другото. Това правя сега. Заедно със забравянето.

Единственият недостатък, докато пишех „Сватбени пчели“, е, че развих огромна пристрастеност към меда. Гореспоменатият Марк Робинс, който продължава да готви, да чисти и да вдъхва увереност на своята чувствителна артистична жена, че тя знае какво прави, много пъти ме е хващал през последните две години с лапа в гърненцето с мед. И до днес ме нарича БолБи — съкратено от Мече с Много Малък Мозък на любимия ми литературен герой за всички времена и пристрастен към меда като мен Мечо Пух.

Между другото, играх Мечо Пух някога в училищно представление. Когато бях петнайсетгодишна. Не бях толкова секси.

Но приятна за гушкане и добросърдечна. Все пак е добре, нали?

Издание:

Автор: Сара-Кейт Линч

Заглавие: Сватбени пчели

Преводач: Мария Михайлова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Издателство „Слънце“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман (не е указано)

Националност: новозеландска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Излязла от печат: 5.08.2014

Редактор: Гергана Михайлова

Художник: Вихра Стоева

Коректор: Снежана Бошнакова

ISBN: 978-954-742-207-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14318>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.